

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (อุทยาน นันทนาการ และการท่องเที่ยว)

ปริญญา

อุทยาน นันทนาการ และการท่องเที่ยว

อนุรักษ์วิทยา

สาขา

ภาควิชา

เรื่อง การตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของ
ผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย

Responses toward Regulations and Recreational User Management Measures of Visitors
to Doi Suthep-Pui National Park

นามผู้วิจัย นางสาวหทัยรัตน์ จันโทวาท

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์นภวรรณ ฐานะกาญจน์ พงษ์เจียว, Ph.D.)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

(รองศาสตราจารย์สันต์ เกตุปราณีต, Ph.D.)

หัวหน้าภาควิชา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดรธรณี เอ็มพันธุ์, Ph.D.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กัญจนา ชีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่..... เดือน..... พ.ศ.....

สืบสิงห์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของผู้มาเยือน
อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย

Responses toward Regulations and Recreational User Management Measures of
Visitors to Doi Suthep-Pui National Park

โดย

นางสาวหทัยรัตน์ จันโทวาท

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (อุทยาน นันทนาการ และการท่องเที่ยว)

พ.ศ. 2554

หทัยรัตน์ จันโทวาท 2554: การตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้าน
นันทนาการของผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
(อุทยาน นันทนาการ และการท่องเที่ยว) สาขาวิชาอุทยาน นันทนาการ และการท่องเที่ยว ภาควิชา
อนุรักษ์วิทยา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: ผู้ช่วยศาสตราจารย์นภวรรณ สุวานะกาญจน์
พงษ์เขียว, Ph.D. 176 หน้า

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้กฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้าน
นันทนาการในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย ของผู้มาเยือน เพื่อศึกษาพฤติกรรมการตอบสนองต่อ
กฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย
และเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตอบสนองต่อกฎระเบียบของผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย
โดยเก็บข้อมูลจากผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย จำนวน 400 คน ด้วยแบบสอบถาม และแบบ
สังเกตพฤติกรรมของผู้มาเยือน และทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา การวิเคราะห์ปัจจัย
การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ และการวิเคราะห์ถดถอยพหุ

ผลการศึกษาพบว่าผู้มาเยือนส่วนใหญ่ทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติมีค่าเฉลี่ยรวมการรับรู้กฎระเบียบ
และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย อยู่ในระดับ
ปานกลาง และมีพฤติกรรมการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ
ค่อนข้างไปทางบวก โดยผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 17 ตัวกับการตอบสนองต่อกฎระเบียบ
และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการพบว่ามีตัวแปรอิสระจำนวน 6 ตัวแปรคือ ความรู้เกี่ยวกับ
กฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ความรู้เกี่ยวกับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม ภูมิลำเนา แรงจูงใจ
ด้านการได้พัฒนาทักษะทางกายภาพ การผจญภัย และความท้าทาย ระยะเวลาในการประกอบกิจกรรม
นันทนาการ และการบังคับใช้กฎระเบียบ มีความสัมพันธ์กับการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการ
ผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = 0.312, P\text{-value} = 0.01$; $r = 0.221, P\text{-value} =$
 0.01 ; $r = -0.219, P\text{-value} = 0.01$; $r = -0.109, P\text{-value} = 0.05$; $r = 0.138, P\text{-value} = 0.01$ และ $r = 0.213,$
 $P\text{-value} = 0.01$ ตามลำดับ) เมื่อทดสอบความมีอิทธิพลของตัวแปรอิสระทั้ง 17 ตัว กับตัวแปรตามคือ การ
ตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ ด้วยวิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุ
พบว่าตัวแปรอิสระทุกตัวรวมกันมีอิทธิพลต่อตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยปัจจัยดังกล่าวส่งผลให้
เกิดการแปรผันในตัวแปรตามร้อยละ 21.70 ($F = 6.536; P\text{-value} = 0.000; \text{Multiple } R = 0.465; R^2 = 0.217$)
โดยตัวแปรที่มีอิทธิพลมากที่สุดคือ การบังคับใช้กฎระเบียบ ($\text{Beta} = 0.255; P\text{-value} = 0.000$)

Hathairat Jantowat 2011: Responses toward Regulations and Recreational User Management Measures of Visitors to Doi Suthep-Pui National Park. Master of Science (Parks, Recreation, and Tourism), Major Field: Parks, Recreation, and Tourism, Department of Conservation. Thesis Advisor: Assistant Professor Noppawan Tanakanjana Phongkhieo, Ph.D. 176 pages.

The objectives of this research were to study the perception and responses toward regulations and recreational user management measures of visitors to Doi Suthep-Pui national park and to determine factors influencing those responses. Visitor survey by questionnaire was conducted and 400 visitors participated in the survey. Observation method was also employed in order to obtain detailed information on visitors' behavior. The survey data was analyzed using descriptive statistics, factor analysis, correlation analysis and multiple regression analysis.

The study results revealed that the visitors' average score of perception toward the regulations and recreational user management measures was moderate and most visitors responded positively to the regulations and management measures. Correlation analysis found 6 independent variables from 17 variables significantly correlated to visitors' responses toward regulations and recreational management measures. These included knowledge toward the regulations and management measures ($r=0.312$; $P\text{-value}=0.01$), knowledge toward environmental impacts from recreational uses of natural areas ($r=0.221$; $P\text{-value}=0.01$), users' residence ($r=-0.219$; $P\text{-value}=0.01$), motivation for physical development, challenges and adventure ($r=-0.109$; $P\text{-Value}=0.05$), time period engaging in recreational activities ($r=0.138$; $P\text{-value}=0.01$), and park regulation enforcement ($r=0.213$; $P\text{-value}=0.01$). However, multiple regression analysis found only 5 independent variables significantly influenced the responses of visitors toward regulations and recreational management measures and accounted for 21.70% of variances in the responses ($F=6.536$; $P\text{-value}=0.000$; $R^2=0.217$). The most influencing variable was park regulation enforcement ($\text{Beta}=0.255$; $P\text{-value}=0.000$).

Student's signature

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความช่วยเหลืออย่างสูงจาก ผศ.ดร.นภวรรณ
ฐานะกาญจน์ พงษ์เชียว อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ รศ.ดร.สันต์ เกตุปราณีต
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม รวมถึง ผศ.ดร. ดรรชนี เอมพันธุ์ ผู้แทนจากบัณฑิตวิทยาลัย
และ ผศ.ดร. สุวิทย์ แสงทองพราว ผู้ทรงคุณวุฒิจากภายนอก ที่กรุณาให้คำแนะนำและตรวจ
แก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ให้มีความสมบูรณ์ถูกต้อง มีคุณค่าทางวิชาการ และขอกราบขอบพระคุณ
คณาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้และอบรมสั่งสอนในด้านวิชาการและจริยธรรม
ให้กับผู้วิจัยมาโดยตลอด

ขอขอบคุณสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ที่จัดสรรทุนอุดหนุนและส่งเสริม
การวิจัยภายใต้ชุดโครงการ “เชื่อมโยงเครือข่ายภาคีประเด็นการท่องเที่ยวระดับปริญญาโท”

ขอขอบพระคุณ หัวหน้าอัมพร ปานมงคล หัวหน้าอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย และ
เจ้าหน้าที่ประจำอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย ทุกท่าน ที่ให้ความอนุเคราะห์และอำนวยความสะดวก
สะดวกในพื้นที่ คุณอัญชัญ ตันตเทศ คุณปภาดา สืบพลาย คุณจตุพร สวัสดิ์ และคุณวันวิสา
ภูไชยศรี ผู้ร่วมเดินทางเก็บข้อมูลภาคสนาม เพื่อนๆ รุ่นที่ 9 และพี่ๆ น้องๆ นิสิตปริญญาโท
สาขาวิชาอุทยาน นันทนาการ และการท่องเที่ยวทุกท่าน ที่ให้คำปรึกษาและเป็นกำลังใจด้วยดี
เสมอมา

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณความดีและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ แต่พ่อ แม่ และ
ครอบครัว ที่ให้การอบรมเลี้ยงดู ให้คำปรึกษาที่ดีและเป็นกำลังใจที่สำคัญตลอดมา

หทัยรัตน์ จันโทวาท

กุมภาพันธ์ 2554

สารบัญ

	หน้า
สารบัญ	(1)
สารบัญตาราง	(2)
สารบัญภาพ	(5)
คำนำ	1
วัตถุประสงค์	3
การตรวจเอกสาร	7
อุปกรณ์และวิธีการ	53
อุปกรณ์	53
วิธีการ	54
ผลและวิจารณ์	70
สรุปและข้อเสนอแนะ	139
สรุป	139
ข้อเสนอแนะ	141
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	143
ภาคผนวก	150
ภาคผนวก ก แบบสอบถามผู้มาเยือน	151
ภาคผนวก ข แบบบันทึกพฤติกรรมของผู้มาเยือน	161
ภาคผนวก ค สถิติจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติ	163
ภาคผนวก ง ผลวิเคราะห์ความยาก และความน่าเชื่อถือ (reliability)	165
ภาคผนวก จ ภาพพื้นที่ศึกษาและการดำเนินการเก็บข้อมูลภาคสนาม	169
ประวัติการศึกษา และการทำงาน	176

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	จำนวน และร้อยละของผู้มาเยือน จำแนกตามลักษณะพื้นฐานทางสังคม ประชากร	72
2	จำนวน และร้อยละของผู้มาเยือนจำแนกตามประสบการณ์ในการมาเยือน พื้นที่ และลักษณะทั่วไปเกี่ยวกับการเดินทาง	75
3	จำนวน และร้อยละของผู้มาเยือนจำแนกตามรูปแบบการประกอบกิจกรรม นันทนาการ	78
4	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรม นันทนาการของผู้มาเยือน	81
5	ค่า Factor loading ของแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการของ ผู้มาเยือน	83
6	จำนวน และร้อยละของผู้มาเยือนจำแนกตามความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและ มาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ	89
7	จำนวน และร้อยละของผู้มาเยือนจำแนกตามความรู้เกี่ยวกับผลกระทบ สิ่งแวดล้อม	95
8	จำนวน และร้อยละของผู้มาเยือนชาวไทยจำแนกตามการรับรู้กฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ด้านนันทนาการอุทยานแห่งชาติดอย สุเทพ – ปุย	103
9	จำนวน และร้อยละของผู้มาเยือนชาวต่างชาติจำแนกตามการรับรู้ กฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ด้านนันทนาการ อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – ปุย	107
10	จำนวน และร้อยละของผู้มาเยือนจำแนกตามพฤติกรรมการตอบสนองต่อ กฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ	114

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
11	จำนวน และร้อยละของผู้มาเยือนจำแนกตามพฤติกรรมการตอบสนองต่อ กฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการจากการ สังเกตของผู้วิจัย	120
12	จำนวน และร้อยละของผู้มาเยือนจำแนกตามอิทธิพลของป้ายสื่อความหมาย เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ	123
13	จำนวน และร้อยละของผู้มาเยือนจำแนกตามการบังคับใช้กฎระเบียบของ เจ้าหน้าที่ และการตรวจตรา	125
14	จำนวน และร้อยละของผู้มาเยือนชาวไทยจำแนกตามค่านิยมด้านการปฏิบัติ ตามกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์	128
15	จำนวน และร้อยละของผู้มาเยือนชาวต่างชาติจำแนกตามค่านิยมด้านการ ปฏิบัติตามกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์	129
16	จำนวน และร้อยละของผู้มาเยือนจำแนกตามการพบเห็นพฤติกรรมที่ไม่ เหมาะสมของผู้มาเยือนกลุ่มอื่น	131
17	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ของตัวแปรอิสระ 17 ตัว กับการตอบสนองต่อ กฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ	134
18	ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุเพื่อทดสอบสมมติฐาน	136

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางผนวกที่		หน้า
ค1	สถิติจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติสูงสุด 5 อันดับ ย้อนหลัง 10 ปี ตั้งแต่ปีงบประมาณ 2542-2551	164
ง1	การทดสอบความยากของความรู้ของผู้มาเยือนต่อกฎระเบียบ มาตรการ จัดการผู้ใช้ประโยชน์ใน อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย	166
ง2	การทดสอบความยากของความรู้ของผู้มาเยือนต่อผลกระทบสิ่งแวดล้อม	167
ง3	การทดสอบความน่าเชื่อถือของการรับรู้ของผู้มาเยือนต่อกฎระเบียบ และ มาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย	168

สารบัญญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	กระบวนการรับรู้	9
2	กระบวนการรับรู้ของการรับสัมผัสและการรับรู้	11
3	ที่ตั้ง และอาณาเขตติดต่อของอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย	38
4	กรอบแนวคิดในการวิจัย	54
ภาพผนวกที่		
จ1	ลานกางเต็นท์ยอดดอยปุย	170
จ2	น้ำตกแม่สา	170
จ3	วัดพระธาตุดอยสุเทพ	171
จ4	ป้ายแสดงข้อควรปฏิบัติในการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติบริเวณน้ำตกรมณธารธาร	171
จ5	ร้านค้าบริเวณทางเข้าน้ำตกห้วยแก้ว	172
จ6	ผู้มาเยือนขณะตอบแบบสอบถามบริเวณจุดชมวิว	172
จ7	ผู้มาเยือนขณะตอบแบบสอบถามบริเวณลานกางเต็นท์ยอดดอยปุย	173
จ8	ผู้มาเยือนนำเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เข้ามาในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย	173
จ9	ผู้มาเยือนนำสัตว์เลี้ยงเข้ามาในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ- ปุย	174
จ10	ผู้มาเยือนขณะประกอบกิจกรรมนันทนาการบริเวณน้ำตกวังบัวบาน	174
จ11	ผู้มาเยือนขณะประกอบกิจกรรมบริเวณน้ำตกวังบัวบาน	175

การตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย

Responses toward Regulations and Recreational User Management Measures of Visitors to Doi Suthep-Pui National Park

คำนำ

ปัจจุบันการท่องเที่ยวทางธรรมชาติได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก โดยจากข้อมูลการท่องเที่ยวในช่วงระหว่างปี 2545 – 2549 พบว่านักท่องเที่ยวที่เดินทางไปเยือนแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติคิดเป็นร้อยละ 23 ของจำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมด (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2552) และเมื่อพิจารณาถึงสถิตินักท่องเที่ยวที่เดินทางไปเยือนอุทยานแห่งชาติต่างๆ พบว่านักท่องเที่ยวที่เดินทางไปเยือนอุทยานแห่งชาติย้อนหลัง 5 ปี มีจำนวนไม่ต่ำกว่า 10 ล้านคนต่อปี (สวนศึกษาและวิจัยอุทยานแห่งชาติ, 2551) ปริมาณการท่องเที่ยวที่ค่อนข้างสูงนี้ส่งผลให้พื้นที่ธรรมชาติได้รับผลกระทบจากการประกอบกิจกรรมในรูปแบบต่างๆ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการรบกวนถิ่นที่อาศัยของสัตว์ป่า การทำให้สัตว์ป่าเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปจากเดิม ปัญหาขยะ ปัญหาการหักเห็ดทำลายกิ่งไม้ใบไม้ การร่อนของดินอันเนื่องมาจากการเหยียบย่ำและการนำยานพาหนะเข้าไปในพื้นที่ๆ เปราะบางและอื่นๆ (นภวรรณ, 2549) โดยที่สาเหตุของปัญหาผลกระทบในแหล่งนันทนาการส่วนหนึ่งเกิดจากพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของนักท่องเที่ยว (Hammit and Cole, 1998) และการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักท่องเที่ยวก็มีที่มาจากหลายเหตุปัจจัย รวมทั้งความผิดพลาดในการรับรู้กฎระเบียบและการไม่เคารพต่อกฎระเบียบของแต่ละบุคคล (Christensen and Clark, 1983; Manfreda, 1992) การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการตอบสนองของนักท่องเที่ยวต่อกฎระเบียบจึงมีความสำคัญต่อการจัดการแหล่งนันทนาการทางธรรมชาติทุกแหล่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งแหล่งนันทนาการที่ตั้งอยู่ในพื้นที่อนุรักษ์ ที่มีเป้าหมายสูงสุดในการรักษาความสมดุลของระบบนิเวศทางธรรมชาติให้คงอยู่อย่างยั่งยืน

งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับภาวะเป็ยบของผู้มาเยือนแหล่งนันทนาการทางธรรมชาติในประเทศไทยมีอยู่บ้างเช่นงานของคมเชษฐา (2545) และกมล (2548) แต่ยั้งถือว่า มีอยู่น้อยมากเมื่อเทียบกับระดับการใช้ประโยชน์พื้นที่อุทยานแห่งชาติเพื่อนันทนาการและการท่องเที่ยว ในปัจจุบันการศึกษาวิจัยเชิงลึกในเรื่องนี้เพิ่มขึ้นจึงเป็นสิ่งจำเป็นโดยพื้นที่ที่เหมาะสมในการศึกษาวิจัยควรเป็นพื้นที่ๆ มีปริมาณการใช้ประโยชน์เข้มข้น(นภวรรณ, 2548; 2550) ซึ่งอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย จังหวัดเชียงใหม่ก็เป็นหนึ่งในพื้นที่ๆ เข้าลักษณะดังกล่าว

อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย ถือเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติหนึ่งที่ประกอบด้วยทรัพยากรทางธรรมชาติที่มีความอุดมสมบูรณ์ รองรับกิจกรรมนันทนาการที่หลากหลาย อาทิ น้ำตกตาดหมอก น้ำตกห้วยแก้ว พระตำหนักภูพิงศ์ราชนิเวศน์ วัดพระธาตุดอยสุเทพ เป็นต้น จึงเป็นเหตุให้ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวเป็นอย่างมากในการเดินทางมาเยือน โดยจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้าไปในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย ในช่วงปี พ.ศ.2541 - 2550 พบว่า มีจำนวนสูงถึง 25,557,563 คน เฉลี่ยปีละ 2,555,757 คน (ส่วนศึกษาและวิจัยอุทยานแห่งชาติ, 2551) นับว่าเป็นสถิตินักท่องเที่ยวที่เข้าไปในเขตอุทยานแห่งชาติที่สูงมากเป็นลำดับต้นของประเทศ ซึ่งสิ่งที่ตามมาจากการเพิ่มขึ้นของจำนวนนักท่องเที่ยวคือ ปัญหาความเสื่อมโทรมของสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ การเปลี่ยนแปลงระบบนิเวศดั้งเดิม ความทรุดโทรมของสิ่งอำนวยความสะดวกที่รองรับการใช้ประโยชน์ เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ทางผู้วิจัยจึงเลือกที่จะทำการศึกษาค้นคว้าตอบสนองต่อภาวะเป็ยบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ของผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย เพื่อต่อยอดองค์ความรู้เดิมในเรื่องของปัจจัยต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อการตอบสนองของผู้มาเยือนที่ยังมีผู้วิจัยอยู่น้อยในประเทศ และเพื่อนำผลที่ได้ไปใช้ประโยชน์ในการจัดการด้านนันทนาการและการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษา

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาการรับรู้กฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของ
ผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – ปุย
2. เพื่อศึกษาการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้าน
นันทนาการของผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – ปุย
3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการ
ผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – ปุย

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้มุ่งวิเคราะห์การรับรู้ การตอบสนอง และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตอบสนอง
กฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย ของผู้มาเยือนที่มี
อายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป ทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ ซึ่งวิธีศึกษาจะแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่

- 1) ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการศึกษาสำหรับผู้มาเยือน
- 2) สังเกตพฤติกรรมการตอบ
สนองต่อกฎระเบียบและการใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติ
ดอยสุเทพ – ปุย และทำการบันทึกโดยผู้วิจัย โดยแบ่งช่วงระยะเวลาในการเก็บข้อมูลออกเป็น
2 ช่วง คือ ช่วงฤดูการท่องเที่ยวตั้งแต่ 1 พ.ย. 2552 ถึง 30 ม.ค. 2553 และช่วงนอกฤดูกาล
ท่องเที่ยวตั้งแต่ 1 ส.ค. 2552 ถึง 31 ต.ค. 2552

นียมศัพท์

อุทยานแห่งชาติ หมายถึง อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย ซึ่งมีพื้นที่ครอบคลุม 4 อำเภอ คือ อำเภอเมือง อำเภอหางดง อำเภอแมริมและอำเภอแม่แตง โดยมีเนื้อที่ประมาณ 261.06 ตารางกิโลเมตรหรือ 163,162.50 ไร่

ผู้มาเยือน หมายถึง บุคคลที่เดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย และประกอบกิจกรรมการพักผ่อนหย่อนใจ ศึกษาธรรมชาติ ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ ทั้งชาวไทย และชาวต่างชาติ ทั้งที่พักค้าง และไม่พักค้าง ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป ทั้งนี้ต้องมีผู้ใช้ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ศึกษาอย่างถาวร และต้องไม่มีวัตถุประสงค์ในการเดินทางมาเยือนเพื่อหารายได้

กฎระเบียบ หมายถึง ข้อกำหนดหรือข้อบัญญัติที่บังคับให้ผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติ ดอยสุเทพ-ปุย ต้องมีการปฏิบัติตาม ซึ่งหากบุคคลใดฝ่าฝืนจะได้รับบทลงโทษตามข้อกำหนดหรือข้อบัญญัตินี้ดังกล่าว

มาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ หมายถึง วิธีการควบคุมผู้ประกอบ กิจกรรมนันทนาการในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย ให้ปฏิบัติตามข้อบังคับต่างๆ ทั้งนี้ อาจไม่มีการกำหนดบทลงโทษขั้นรุนแรงสำหรับผู้ทำการฝ่าฝืน

การรับรู้ต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ หมายถึง การแสดงออกซึ่งความรู้สึกนึกคิดต่อความสำคัญ ความชัดเจน ความครอบคลุมของเนื้อหา และความง่ายในการปฏิบัติตาม กฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ใน อุทยานแห่งชาติ

การตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการ หมายถึง การแสดงออกซึ่งพฤติกรรม ภายนอกในรูปแบบต่างๆ ของผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย ต่อกฎระเบียบและ มาตรการจัดการอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย

อิทธิพลของป้ายสื่อความหมายเกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ หมายถึง การรับรู้ การตีความ และความรู้สึกนึกคิดของผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – ปุย ต่อป้ายสื่อความหมายเกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์

ความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ หมายถึง ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ที่ได้รับมาจากประสบการณ์ในการประกอบกิจกรรมในอุทยานแห่งชาติ

ความรู้เกี่ยวกับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม หมายถึง ความเข้าใจเกี่ยวกับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม อันเป็นผลมาจากการไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ที่ทางอุทยานแห่งชาติกำหนดไว้

ประสบการณ์ในการประกอบกิจกรรมนันทนาการในอุทยานแห่งชาติ หมายถึง สิ่งที่ผู้มาเยือนได้รับจากการเข้ามาประกอบกิจกรรมและใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ ได้แก่ การศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับธรรมชาติ การพักผ่อนในบรรยากาศที่สงบ การผจญภัย การดูนก และส่องสัตว์ เป็นต้น

ภูมิลำเนา หมายถึง ถิ่นฐานที่บุคคลหรือกลุ่มตัวอย่างที่เดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – ปุย ใช้พำนักอยู่ในปัจจุบัน

รูปแบบการประกอบกิจกรรมนันทนาการ หมายถึง กิจกรรมนันทนาการที่กลุ่มตัวอย่างประกอบหรือกระทำในพื้นที่ ซึ่งได้แก่ ปิกนิก ตั้งแคมป์พักผ่อน เที่ยวชม/เล่นน้ำตก เดินป่าศึกษาธรรมชาติและชมวิว/ชมทิวทัศน์ที่สวยงาม

แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการ หมายถึง ความต้องการภายในซึ่งเป็นแรงผลักดันให้เกิดการตัดสินใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการ ซึ่งได้แก่ ความต้องการหลีกเลี่ยงความวุ่นวายในสังคมเมือง ผ่อนคลายความตึงเครียดจากหน้าที่การงาน ต้องการพักผ่อนกับเพื่อน/ครอบครัว และต้องการศึกษาธรรมชาติ เป็นต้น

ระยะเวลาในการประกอบกิจกรรมนันทนาการ หมายถึง ช่วงเวลาตั้งแต่เริ่มเข้ามาเยือน และประกอบกิจกรรมนันทนาการ จนกระทั่งเวลาที่พร้อมออกเดินทางจากพื้นที่อุทยานแห่งชาติ ดอยสุเทพ – ปุย

การบังคับใช้กฎระเบียบของเจ้าหน้าที่และการตรวจตรา หมายถึง การปฏิบัติหน้าที่ของ เจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุยในการนำกฎระเบียบและมาตรการจัดการมาใช้ควบคุม พฤติกรรมของผู้ใช้ประโยชน์

ค่านิยมด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ หมายถึง ความเชื่อพื้นฐานเกี่ยวกับความสำคัญหรือคุณค่าของการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมที่ ปัจจุบันบุคคลพึงกระทำของผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – ปุย

พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวอื่น หมายถึง การกระทำหรืออาการที่แสดงออกของ นักท่องเที่ยวกลุ่มอื่น เพื่อตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ของ อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – ปุย ตามการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่าง

การตรวจเอกสาร

เพื่อกำหนดกรอบแนวคิด และวิธีการวิจัย ผู้วิจัยได้ตรวจสอบแนวคิดทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย 5 หัวข้อ ดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้และการตอบสนอง
2. แนวคิดเกี่ยวกับการคล้อยตามและพฤติกรรมเบี่ยงเบน
3. อุทยานแห่งชาติ
4. พื้นที่ศึกษา: อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – ปุย
5. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้และการตอบสนอง

ความหมายของการรับรู้

โดยทั่วไปการที่มนุษย์ได้แสดงพฤติกรรมหรือความรู้สึกใดๆ ออกมานั้น เป็นเพราะได้รับสิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้นจากสภาวะแวดล้อมภายนอกผ่านกระบวนการตีความหมายของบุคคล และได้แสดงปฏิกิริยาตอบสนองกลับมาในลักษณะของพฤติกรรมดังกล่าว ซึ่งทางจิตวิทยาเรียกกระบวนการดังกล่าวว่า “การรับรู้” ทั้งนี้ได้มีผู้ให้ความหมายของการรับรู้ไว้มากมาย (จำรองและคณะ, 2529)

โสภา (2521) กล่าวว่า การรับรู้ หมายถึง กระบวนการซึ่งบุคคลแปลหรือตีความหมายของการรู้สึกสัมผัสที่ได้รับจากตาเห็นภาพ จมูกได้กลิ่น หูได้ยินเสียง ผิวหนังรับสัมผัส ฯลฯ ออกมาเป็นพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งที่มีความหมายหรือรู้จักเข้าใจได้ โดยการที่มนุษย์สามารถจะแปลความหมายจากการรู้สึกสัมผัส และมีปฏิกิริยาโต้ตอบต่อสิ่งแวดล้อมภายนอกได้ดีมากน้อย

เพียงโดยอ้อมขึ้นอยู่กับความรู้สึกเดิม หรือประสบการณ์ในอดีต ระดับสติปัญญา การสังเกต
พิจารณา เจตคติ ตลอดจนชนิดและธรรมชาติของสิ่งเร้าด้วย

Shiffman and Leslie (1978) กล่าวว่า การรับรู้ คือ กระบวนการซึ่งแต่ละบุคคลเลือกสรร
จัดระเบียบ และตีความหมายสิ่งกระตุ้นออกมาเป็นภาพที่มีความหมายและเกิดเป็นภาพรวม
ขึ้นมา เช่น บุคคลสองคนได้รับสิ่งกระตุ้นอย่างเดียวกัน และอยู่ภายใต้เงื่อนไขอย่างเดียวกันแต่การ
รับรู้และการรู้จักการตีความหมายของแต่ละบุคคลอาจต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความต้องการ
(needs) ค่านิยม (values) และความคาดหวัง (expectation) ซึ่งมีอิทธิพลต่อการเลือก โดยที่ตัว
แปรเหล่านี้จะเกี่ยวข้องกับกระบวนการรับรู้ของบุคคล

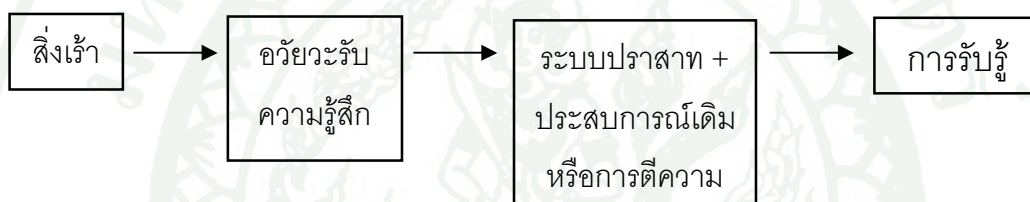
McBurney and Collings (1984) กล่าวว่า ผู้รับบริการได้ใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 ได้แก่
การมองเห็น การได้ยิน การชิม การสัมผัส และการได้กลิ่น ในการรับรู้ถึงการบริการและข้อมูลการ
ส่งเสริมการขาย หรือบริการของธุรกิจ ซึ่งข้อมูลดังกล่าวจะไม่ใช่เพียงแรงกระตุ้นต่อการซื้อหรือ
ใช้บริการของผู้รับบริการเท่านั้น แต่จะเป็นการรับรู้ว่าการบริการต่างๆ นั้น จะสร้างความพอใจ
ตามความปรารถนาและตามความต้องการของผู้รับบริการด้วย

ลักษณะ (2530) กล่าวว่า การรับรู้ คือ อากาสสัมผัสที่มีความหมาย (sensation) และการ
รับรู้เป็นการแปลหรือการตีความแห่งการสัมผัสที่ได้รับ ออกมาเป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่มีความหมายอัน
เป็นสิ่งที่รู้จักและเข้าใจกัน และในการแปลหรือตีความของการสัมผัสนั้น จำเป็นที่อินทรีย์จะต้อง
ใช้ประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิมหรือความชัดเจนที่มีแต่หนหลัง โดยหากคนเราไม่มีความรู้เดิม
หรือลืมเรื่องนั้นๆ ไปก็จะมีไม่มีการรับรู้สิ่งนั้นๆ จะมีก็เพียงแต่การสัมผัสกับสิ่งเร้าเท่านั้น

จำเนียร (2532) กล่าวว่า การรับรู้ คือ การสัมผัสที่มีความหมาย การรับรู้เป็นการแปล
หรือตีความหมายแห่งการสัมผัสที่ได้รับออกเป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่มีความหมายหรือที่รู้จักเข้าใจซึ่งใน
การแปลหรือตีความนี้จำเป็นที่อินทรีย์จะต้องใช้ประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิมเท่านั้น หรือ
ความชัดเจนที่มีมาแต่หนหลัง ถ้าไม่มีความรู้เดิมก็จะมีไม่มีการรับรู้สิ่งเร้าเหล่านั้นๆ จะมีเพียงการสัมผัส
สิ่งเร้าเท่านั้น

จากความหมายของการรับรู้ที่นำเสนอไปข้างต้น สรุปได้ว่า การรับรู้ คือ กระบวนการแปลหรือตีความหมายจากสิ่งเร้าที่บุคคลได้สัมผัส และแสดงออกมาเป็นพฤติกรรม ทั้งนี้การรับรู้ยังขึ้นอยู่กับองค์ประกอบภายในของบุคคลเองและองค์ประกอบภายนอก ซึ่งได้แก่ สภาวะแวดล้อม ประสบการณ์ ความเชื่อ ทักษะคติ ความคาดหวัง และความรู้ของแต่ละบุคคลนั้น

ดังนั้นกระบวนการรับรู้จึงเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องจากการรู้สึก กล่าวคือ เมื่อประสาทรับความรู้สึก ได้รับการกระตุ้นและส่งผ่านข้อมูลนั้นไปยังระบบประสาทที่เกี่ยวข้องเพื่อแปลความ ซึ่งในส่วนี้อาจมีประสบการณ์หรือความรู้เดิมในส่วนของความจำเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย อันส่งผลต่อการรับรู้ (สุชา, 2519) ดังแสดงในภาพที่ 1 ดังนี้

ภาพที่ 1 แสดงกระบวนการรับรู้

ที่มา: สุชา (2519)

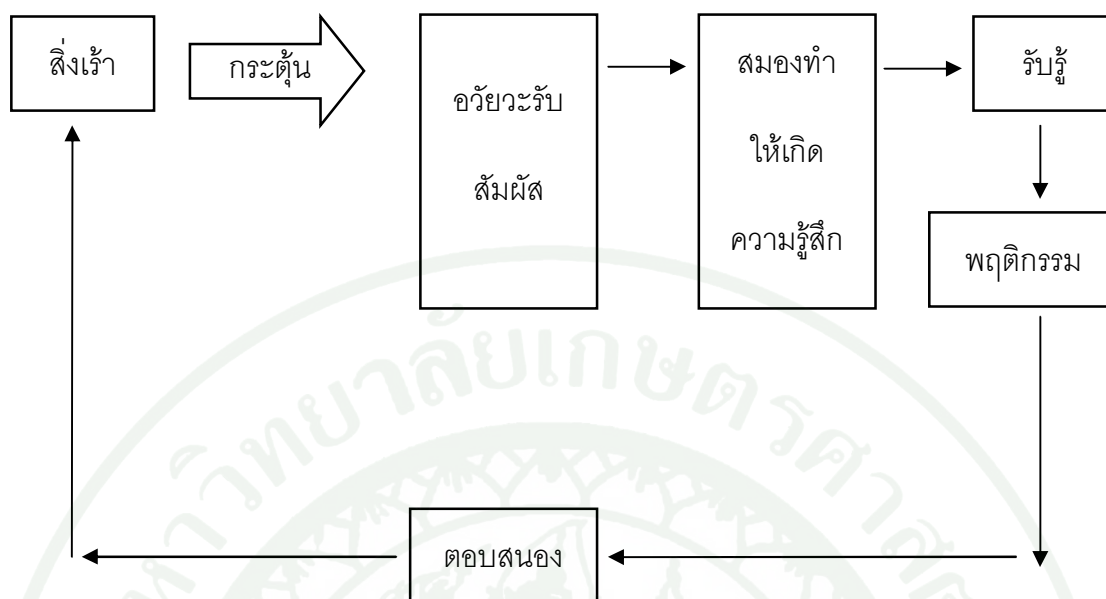
จากภาพที่ 1 กระบวนการรับรู้ประกอบด้วยองค์ประกอบดังนี้

1. ธรรมชาติ และชนิดของสิ่งเร้า สิ่งเร้าหมายถึง สิ่งต่างๆ ที่เข้ามาเ้าอวัยวะรับสัมผัส ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือสิ่งเร้าภายนอกได้แก่ วัตถุ คน พ่อแม่ สถานการณ์ภายนอกรอบตัวเรา เช่น แสงสว่าง เสียง เพื่อน โรงเรียน โรงพยาบาล ฯลฯ และสิ่งเร้าภายในได้แก่ สิ่งกระตุ้นหรือเร้าภายในบุคคลให้เกิดพฤติกรรมการรับรู้ เช่น ความต้องการของร่างกายกระตุ้นให้เกิดการรับรู้เรื่องอาหารและที่อยู่อาศัย ความตั้งใจกระตุ้นให้เกิดการรับรู้เรื่องการเรียนดีขึ้น เป็นต้น

2. การรู้สึกความสัมผัส หมายถึง อาการที่อวัยวะสัมผัสแต่ละชนิด สัมผัสกับสิ่งเร้า เพื่อให้บุคคลรับรู้สิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัว

3. การตีความ หรือการแปลความหมายจากการรู้สึกจากการทำงานของสมองมนุษย์ เริ่มจากการวิเคราะห์ข้อมูลจากระบบรับรู้ความรู้สึกและนำมาตีความ หรือแปลความหมาย ซึ่งจะถูกต้องมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับอิทธิพลของปัจจัยต่างๆ เช่น ลักษณะของสิ่งเร้า ได้แก่ ขนาด โดยสิ่งเร้าที่มีขนาดใหญ่จะทำให้บุคคลรับรู้ก่อนสิ่งเร้าที่มีขนาดเล็ก สี โดยสีจะเร้าให้บุคคลรับรู้ได้แตกต่างกัน เช่น สีเหลือง สีแดง จะกระตุ้นให้เกิดการรับรู้ได้ดีกว่าสีขาว สีดำ สภาพร่างกายของบุคคล ได้แก่ สุขภาพ ความเหนื่อยล้า ความผิดปกติของร่างกาย สภาพจิตใจของบุคคล ได้แก่ ความตั้งใจ ความสนใจ สติปัญญา และปัจจัยทางสังคม ได้แก่ วัฒนธรรม ประเพณี สภาพทางเศรษฐกิจ เป็นต้น

เดิมคักดี (2546) กล่าวถึงกระบวนการรับรู้ของการสัมผัสของการรับรู้ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมว่า การรับรู้เป็นขั้นตอนหนึ่งที่เกิดขึ้นหลังจากการเกิดกระบวนการสัมผัสขึ้นกับร่างกาย โดยเมื่อสิ่งเร้าทั้งหลายมากระตุ้นอวัยวะสัมผัสเช่น หู ตา จมูก ลิ้น และผิวหนังเซลล์ประสาทที่ทำหน้าที่รับพลังงานจากสิ่งเร้าจะเปลี่ยนพลังงานนั้นให้เป็นกระแสประสาทเพื่อส่งไปยังสมองส่วนต่างๆ ที่ทำให้เกิดความรู้สึกขึ้น จากนั้นจึงแปลความหมายให้รู้และเข้าใจได้ว่าสิ่งเร้านั้นคืออะไรเรียกว่า “เกิดการรับรู้ (perception)” ดังแสดงในภาพที่ 2 ดังนี้

ภาพที่ 2 แสดงกระบวนการรับรู้ของการรับสัมผัสและการรับรู้

ที่มา: เดิมศักดิ์ (2546)

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของแต่ละบุคคล

โสภณ (2521) กล่าวว่า ถึงแม้ว่าสิ่งที่มากระตุ้นจะซับซ้อนเพียงใดก็ตามการแปลความรู้สึกที่เกิดขึ้นไม่จำเป็นจะเป็นการเห็นภาพ การได้ยินเสียงหรือการได้กลิ่นจากการทำงานของร่างกายและจิตใจร่วมกัน ทำให้แต่ละบุคคลสามารถตีความส่วนที่ได้รับกระตุ้นนั้นๆ ได้ว่าเป็นอะไร และควรปฏิบัติตอบโต้อย่างไร ซึ่งต้องอาศัยปัจจัยหลายประการที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของมนุษย์ ได้แก่

1. ความต้องการ และความปรารถนา (need and desire) เป็นความรู้สึกที่แอบแฝงอยู่ในใจ เมื่อบุคคลกำลังรับรู้สิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่ง เขาจะแปลความหมายของสิ่งเร้านั้นสอดคล้องกับความต้องการของเขา เช่น คนที่กำลังหิวจัด เมื่อได้กลิ่นอะไรไซ้เข้ามาเข้าจมูก ก็จะแปลความหมายกลิ่นนั้นเป็นกลิ่นอาหาร หรือถ้าหากเขาอยู่กลางทะเลทรายก็อาจเห็นภาพลวงตาเป็นแอ่งน้ำ เพราะเราต้องการตอบสนองความกระหายน้ำ เป็นต้น นอกจากนั้นความต้องการของแต่ละบุคคลย่อมก่อให้เกิดความใส่ใจต่อการรับรู้สิ่งเร้าเฉพาะอีกด้วย

2. สภาวะอารมณ์ในขณะรับรู้ (emotion) สภาพอารมณ์ของคนที่มีความคุ้นมัวกับที่มีอารมณ์แจ่มใสต่อการรับรู้สิ่งเร้าเดียวกัน ย่อมแปลความหมายสิ่งเร้านั้นแตกต่างกันไป เช่น เด็กที่กลัวความมืดมักจะเห็นผี แทนที่จะเป็นวัตถุธรรมดาๆ ไป หรืออาจเห็นตุ๊กตาของตนกลายเป็นสัตว์ประหลาดไปได้ นอกจากนี้ยังพบว่าความเจ็บปวดก็อาจเป็นผลกระทบจากอารมณ์เช่นกัน

3. ความเชื่อ (beliefs) ความเชื่อมักเป็นปัจจัยชี้ให้คนเรารับรู้ในสิ่งที่ตนยึดถือหรือศรัทธานั้น เช่น บางคนมีความเชื่อว่าจุดกลมที่ตนเห็นบนท้องฟ้าเป็นสิ่งที่นำความหายนะมาสู่โลก เมื่อมีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้นในเวลานั้น ก็มักจะมี ความเชื่อโยงหรือกล่าวถึง ทั้งๆ ที่ในความเป็นจริงไม่มีความเกี่ยวข้อง ส่วนคนที่มีความเชื่อดังกล่าวก็ถือว่าเป็นปรากฏการณ์ตามธรรมชาติที่อาจเกิดขึ้นได้ทั่วไป

4. ความคาดหวัง (expectations) ประสบการณ์ที่ผ่านมาย่อมมีผลต่อการรับรู้ในปัจจุบันด้วย แนวโน้มดังกล่าวถูกเรียกว่า “perceptual set” ซึ่งบางครั้งอาจทำให้เรามีความระแวดระวัง เช่น การเติมคำในช่องว่างหรือต่อประโยคให้มีความหมาย เป็นต้น อย่างไรก็ตามในบางสถานการณ์ก็อาจก่อให้เกิดความเข้าใจที่ผิดพลาดได้ เช่น การได้ยินเสียงคนตะโกนอาจทำให้เราเข้าใจผิดเรียกชื่อตน หรือสิ่งอื่นๆ ที่มีเสียงพ้องกัน เป็นต้น หรือในบางครั้งเราอาจไม่ทันสังเกตการสะกดผิดในข้อความ แต่สามารถทำความเข้าใจจากบริบทในส่วนนั้น เป็นต้น

5. สติปัญญา (intelligence) การรับรู้ของบุคคลที่เฉลียวฉลาดย่อมที่จะเข้าใจสิ่งเร้าต่างๆ ได้เร็วกว่าคนที่ไม่ฉลาด เช่น การบรรยายเนื้อหาทางวิชาการให้เด็กฉลาดฟัง เด็กฉลาดย่อมเข้าใจได้เร็วกว่าเด็กไม่ฉลาด

6. การคล้อยตามผู้อื่น (conformity) การคล้อยตามผู้อื่นจะช่วยทำให้เกิดความมั่นใจ และแน่ใจว่าสิ่งที่เรารับรู้นั้นถูกต้อง เรื่องที่ผู้อื่นแปลความหมายสิ่งเร้านั้นเรามีแนวโน้มคล้อยตาม

7. การให้คุณค่า (value) การให้คุณค่าต่อสิ่งที่รับรู้มีผลให้เกิดความแตกต่างในการรับรู้ เพราะบุคคลที่เห็นคุณค่าจะเพิ่มความสนใจ และความใส่ใจต่อการรับรู้ บุคคลแต่ละคนมักจะมีระดับของการเห็นคุณค่าในสิ่งต่าง ๆ แตกต่างกันไป และคุณค่ายังเป็นตัวกำหนดทัศนคติ คุณค่าจึงเป็นตัวกำหนดการรับรู้ บุคคลจะมีการรับรู้อย่างไรขึ้นอยู่กับระบบคุณค่าที่ยึดถือ ทั้งการรับรู้ทัศนคติ และคุณค่า ต่างก็เป็นผลของประสบการณ์ที่สะสมมา เป็นต้น

มัลลิกา (2547) กล่าวว่า การที่บุคคลแต่ละคนจะเกิดการรับรู้สิ่งเร้าได้แตกต่างกันไป แต่การรับรู้สิ่งใดก่อนหลัง มากหรือน้อย ถูกต้อง ผิดพลาด ชัดเจนหรือไม่ ขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญ 2 ประการ ได้แก่

1. ตัวบุคคล หมายถึง ลักษณะคุณสมบัติบางประการของผู้ที่จะรับรู้ เช่น ความสมบูรณ์หรือความบกพร่องของอวัยวะรับสัมผัสบุคคล ประสบการณ์เดิม (previous experience) เป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของบุคคลเป็นอย่างมาก ความต้องการที่จะรับรู้ (need) บุคคลจะเกิดการรับรู้ใดๆ ก็ตามบุคคลนั้นมักจะสร้างแรงขับหรือแรงจูงใจที่จะรับรู้สิ่งเร้านั้นๆ ความใส่ใจ (attention) และการเลือก (selection) ที่จะรับรู้สิ่งเร้าถือเป็นปัจจัยพื้นฐานสำคัญอีกประการหนึ่ง บุคคลจะเลือกรับรู้สิ่งเร้าเฉพาะที่ตนให้ความสนใจหรือใส่ใจก่อนเป็นอันดับแรก ขึ้นอยู่กับคุณสมบัติบางประการของสิ่งเร้าว่าจะมีอิทธิพลในการดึงดูดใจให้เกิดการรับรู้ได้มากน้อยเพียงใด สภาวะทางอารมณ์ (emotion) ความคาดหวัง (expectancy) ต่อสิ่งเร้า สติปัญญา (intelligence) การให้คุณค่า (value) ต่อสิ่งที่รับรู้ สิ่งเร้าใดที่บุคคลให้คุณค่าและความสำคัญ สิ่งเร้านั้นสามารถเพิ่มความสนใจและใส่ใจที่จะรับรู้ให้มากขึ้นได้ และการถูกชักจูง (persuasion) บุคคล กลุ่ม หรือสังคม จะมีอิทธิพลต่อการรับรู้ของสังคมและมีส่วนที่จะทำให้เกิดความคล้อยตามในการรับรู้อีกด้วย

2. คุณลักษณะของสิ่งเร้า สิ่งเร้าที่มีคุณสมบัติแตกต่างกันจะมีผลต่อการรับรู้ของบุคคลที่ต่างกันไปด้วย ซึ่งอาจจำแนกคุณลักษณะของสิ่งเร้าได้ดังนี้ ขนาดของสิ่งเร้า (size) ความเข้มของสิ่งเร้า (intensity) ความเปลี่ยนแปลงใหม่ๆ ย่อมทำให้เกิดความสนใจที่จะรับรู้มากกว่าสิ่งเร้าที่มีลักษณะเดิม ในบางครั้งบุคคลจะให้ความสนใจที่จะรับรู้หรือเกิดการรับรู้เร็วขึ้นถ้าสิ่งเร้านั้นเกิดขึ้นซ้ำกันบ่อยๆ หรือมีความถี่ในการเกิดสูงมากกว่าสิ่งเร้าที่นานๆ เกิดครั้ง

ดังนั้นการรับรู้จึงเป็นการแสดงให้เห็นอิทธิพลของสิ่งเร้าที่มีต่อพฤติกรรมของมนุษย์ และแสดงให้เห็นกระบวนการของจิตใจ ความรู้สึกนึกคิด และสภาพร่างกายรวมทั้งประสบการณ์ของบุคคลด้วยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้สิ่งเร้าของบุคคล ด้วยเหตุนี้บุคคลแต่ละคนจะต้องพัฒนาตัวสิ่งเร้าและตัวของผู้รับรู้ทั้งนี้เพื่อก่อให้เกิดการรับรู้ที่มีประสิทธิภาพ (ปราณี, 2542)

แนวคิดเกี่ยวกับการตอบสนอง

ธีระพร (2534) อธิบายว่า การตอบสนอง หมายถึง สิ่งที่ถูกกระตุ้นให้เกิดสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

สุธิตา (2539) กล่าวว่า การตอบสนอง หมายถึง พฤติกรรมหรือการกระทำที่แสดงออกมาต่อสิ่งกระตุ้น ซึ่งสามารถวัดได้จากความตั้งใจ ความสนใจที่จะรู้ เลือกที่จะปฏิบัติในสิ่งที่สนใจ และพึงพอใจ

พฤติกรรมของการตอบสนองนี้มีส่วนประกอบ 3 ส่วน (ประภาเพ็ญ, 2526) ดังนี้

1. การยินยอมในการตอบสนอง ในขั้นนี้อาจจะใช้คำว่า “เชื้อฟัง” แทนพฤติกรรมที่แสดงว่ามีการยินยอมในการตอบสนอง แต่การทำปฏิกิริยาตอบสนองของบุคคลในขั้นนี้ไม่ได้แสดงว่าเขายอมรับถึงความจำเป็น หรือประโยชน์จากการทำปฏิกิริยานั้นๆ

2. ความเต็มใจที่จะตอบสนอง ในขั้นนี้บุคคลเกิดความรู้สึกผูกมัดที่จะทำปฏิกิริยาบางอย่าง ซึ่งไม่ใช่เพียงเพื่อจะหลีกเลี่ยงจากสิ่งไม่พึงพอใจ หรือหลีกเลี่ยงการลงโทษ แต่เกิดเนื่องจากความเต็มใจของบุคคลนั้นจริงๆ อาจจะถูกกล่าวได้ว่าเกิดจากความสมัครใจที่จะกระทำซึ่งเป็นผลจากการเลือกของบุคคลนั่นเอง

3. ความพอใจในการตอบสนอง พฤติกรรมขั้นนี้สืบเนื่องมาจากความเต็มใจที่จะตอบสนอง เมื่อบุคคลทำปฏิกิริยาบางอย่างไปแล้ว บุคคลนี้เกิดความรู้สึกพอใจ ซึ่งเป็นสภาวะทางด้านอารมณ์ของบุคคล อาจจะออกมาในรูปความพอใจ ความสนุกสนาน เป็นต้น นอกจากนี้การตอบสนองที่ดีจะต้องเป็นการตอบสนองที่ไม่มีแบบแผนกำหนดไว้หรือมีน้อยที่สุด ไม่มีอิทธิพลของทัศนคติ ความรักเข้ามาเกี่ยวข้อง และเป็นการตอบสนองต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลานั้นๆ

แนวคิดเกี่ยวกับการคล้อยตามและพฤติกรรมเบี่ยงเบน

แนวคิดเกี่ยวกับการคล้อยตาม

การที่บุคคลยอมรับจุดหมายปลายทางและวิธีการที่สังคมกำหนดไว้แล้ว บุคคลเห็นว่าสิ่งที่เป็นอยู่ในสังคมมีความเหมาะสม รวมทั้งคุณค่าและแบบชีวิตที่เป็นตัวอย่างของความสำเร็จและเป็นแบบอย่างให้ทุกคนเอาอย่างบุคคลจะทำตามระเบียบกฎเกณฑ์ และวิธีปฏิบัติต่างๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่สังคมยกย่อง บางคนอาจจะประสบความสำเร็จ แต่บางคนความสำเร็จยังอยู่อีกไกล แต่ก็ไม่ย่อท้อหรือตั้งข้อสงสัยในความถูกต้องของสิ่งนั้น การปฏิบัติตามเป็นเรื่องของความเชื่อมั่นในความถูกต้องของสังคม และเป็นผลของการอบรมสั่งสอน และเหตุจูงใจอื่นๆ บุคคลประเภทนี้มักจะมองสังคมในแง่ดี เชื่อว่าโอกาสข้างหน้าดีสำหรับตนและคนทั่วไป ตามปกติแล้วพฤติกรรมประเภทนี้จะพบมากที่สุดในการแสดงออกถึงความพอใจของบุคคลในระเบียบสังคมที่เป็นอยู่ บุคคลส่วนใหญ่จะยินดีปฏิบัติตามที่สังคมคาดหวังมิฉะนั้นความยุ่งยากจะเกิดขึ้น ซึ่งปรากฏการณ์ที่กล่าวมาข้างต้นถือเป็นพฤติกรรมการคล้อยตาม (conformity) (ชุกดา, 2525)

จำรอง และคณะ (2529) ยังกล่าวว่าเหตุผล 2 ประการที่เป็นสาเหตุทำให้บุคคลมีพฤติกรรมคล้อยตามแรงบีบคั้นของกลุ่มคือ ประการแรกเป็นลักษณะความต้องการเห็นสิ่งที่คล้ายกันทางสังคมและกลัวจะถูกสังคมตำหนิถ้าหากไม่ปฏิบัติตามกลุ่ม ความรู้สึกเช่นนี้เป็นสิ่งรุนแรงมากที่พวกเขาคิดถึงและค้นหาความเห็นชอบทางสังคมเท่าที่จะหาได้แม้จะเป็นสิ่งที่แปลกออกไปบ้างก็ตาม ประการที่สองคือบุคคลต่างๆ ไปมีแนวโน้มที่จะเชื่อการตัดสินใจของกลุ่มมากกว่าตัวเองโดยเฉพาะในสถานการณ์ที่ตัวเองไม่คุ้นเคยหรือสถานการณ์ที่คลุมเครือบุคคลจะใช้วิธีเปรียบเทียบพฤติกรรมของตัวเองกับของกลุ่ม ถ้าพบว่าเกณฑ์ของกลุ่มแตกต่างอย่างมากกับตัวเอง เขาก็จะยอมรับเกณฑ์ของกลุ่มปฏิเสธเกณฑ์ของตัวเอง แล้วจะปรับพฤติกรรมของตัวเองให้คล้ายกับกลุ่ม

นอกจากนี้การที่บุคคลคล้อยตามกลุ่มเพราะมีแรงบีบคั้นในด้านอิทธิพลทางสังคมและอิทธิพลจากเกณฑ์ของกลุ่ม โดยเมื่อเรารู้สึกว่าถูกบีบคั้นให้ยอมรับความคิดเห็นของบุคคลหนึ่ง เราก็จะแสดงออกภายใต้อิทธิพลทางสังคมโดยอิทธิพลนั้นเริ่มจากเมื่อริเริ่มคิดเปรียบเทียบทางสังคมและเปลี่ยนพฤติกรรม (หรือคล้อยตาม) ไปตามแรงบีบคั้นภายในกลุ่มแล้วเราก็อยู่ในสถานการณ์ที่ถูกขอร้องให้ตัดสินผูกมัดหรือให้ทำตาม ซึ่งระดับอิทธิพลทางสังคมที่มีต่อบุคคลนั้นมักขึ้นอยู่กับสถานการณ์ว่าคลุมเครือและยากหรือไม่ด้วย

อิทธิพลจากเกณฑ์ของกลุ่มนั้นเป็นแรงบีบคั้นที่เราจะรู้สึกจะคล้อยตามไปตามความคาดหวังของบุคคลอื่น เด็กวัยรุ่นต้องการจะเข้าร่วมกลุ่มและปรับตัวเองให้เข้ากับกลุ่ม เขายอมรับการทดสอบของกลุ่มโดยหวังจะผ่านการยอมรับจากสมาชิก หลังจากกลุ่มยอมรับแล้วเขายอมรับว่ากลุ่มจะคาดหวังว่าเขาจะประพฤติในแนวทางที่เหมาะสม และถ้าต้องการจะเป็นสมาชิกของกลุ่มต่อไป เขาก็จะต้องปรับพฤติกรรมให้สอดคล้องกับความต้องการของกลุ่ม

แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบน

สังคมมนุษย์ดำรงอยู่ได้เนื่องจากสมาชิกของสังคมปฏิบัติตามบรรทัดฐานของสังคมโดยเคร่งครัด แต่ในขณะเดียวกันการละเมิดหรือฝ่าฝืนบรรทัดฐานสังคมเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างเป็นปกติในสังคม ดังนั้นการทำผิดกฎหมายและการฝ่าฝืนจารีตประเพณีหรือการละเมิดศีลธรรมในรูปแบบต่างๆ จึงปรากฏให้เห็นอยู่เสมอ นักสังคมวิทยาเรียกการกระทำดังกล่าวว่าพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือพฤติกรรมฝืนสังคม (deviant behaviors) (จำนง, 2537)

เสริธ (2523) อธิบายไว้ว่าพฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นปรากฏการณ์ที่มีลักษณะสัมพัทธ์ เป็นเรื่องที่แตกต่างกัน เปลี่ยนแปลงไปตามเวลา สถานที่ และสภาพแวดล้อมทางสังคม พฤติกรรมเบี่ยงเบนยังเป็นเรื่องของจิตใจซึ่งขึ้นอยู่กับบรรทัดฐานที่สังคมยึดถืออยู่ในขณะนั้น

Goode (1990) กล่าวว่า ความเบี่ยงเบน คือพฤติกรรมที่ผู้คนในสังคมไม่พึงพอใจ เป็นผลให้ผู้คนไม่พึงพอใจ ลงโทษ ประณาม หรือเกลียดชังบุคคลที่มีพฤติกรรมนั้น

สัญญา (2539) กล่าวว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นพฤติกรรมที่ผู้เบี่ยงเบนไม่ปฏิบัติตามขอบเขตบรรทัดฐาน (Social norms)

Schaefer (2003) ให้ความหมายความเบี่ยงเบนไว้ว่า คือพฤติกรรมที่ขัดแย้งต่อมาตรฐานความประพฤติหรือความคาดหวังของกลุ่มหรือสังคม

กล่าวโดยสรุป พฤติกรรมเบี่ยงเบน หมายถึง พฤติกรรมที่แตกต่างไปจากพฤติกรรมของคนส่วนใหญ่ในสังคม เป็นพฤติกรรมที่แตกต่างไปจากบรรทัดฐานของสังคม ทั้งยังเป็นพฤติกรรมที่ขัดต่อความพึงพอใจของสังคม

จากความหมายของพฤติกรรมเบี่ยงเบนสามารถสรุปได้ว่าการที่จะพิจารณาว่าพฤติกรรมใดเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือไม่ให้พิจารณาจากเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

1. พฤติกรรมนั้นสอดคล้องกับระเบียบและบรรทัดฐานของสังคมหรือไม่ โดยที่จะต้องพิจารณาทั้งในแง่ของสังคมใหญ่และสังคมย่อย ถ้าไม่สอดคล้องก็จัดว่าเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน
2. พฤติกรรมก่อให้เกิดการรับรู้และปฏิกิริยาของคนในสังคมในลักษณะเช่นใด ถ้าไม่ยอมรับหรือไม่พึงพอใจก็จัดได้ว่าเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน

ดังนั้น การจะตัดสินว่าพฤติกรรมใดเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือไม่นั้น ไม่มีกฎที่เป็นสากลหรือตายตัว และแตกต่างกันออกไปตามสถานการณ์ พฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นผลของการตีความ และการตัดสินของคนในสังคม เราไม่สามารถบอกได้จากลักษณะการแสดงออกของพฤติกรรมว่า พฤติกรรมนั้นเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน แต่เราจะสามารถบอกได้จากปฏิกิริยาของคนในสังคมที่มีต่อพฤติกรรมนั้นๆ หรืออาจกล่าวได้ว่า การจะตัดสินว่าพฤติกรรมใดเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือไม่นั้นจะเป็นไปไม่ได้ จนกว่าเราจะทราบถึงความคิดและความรู้สึกของผู้คนเกี่ยวกับพฤติกรรมดังกล่าว พฤติกรรมเบี่ยงเบนบางอย่างเป็นที่รู้จักกันอยู่โดยทั่วไป แต่พฤติกรรมเบี่ยงเบนบางอย่างก็อาจไม่ถูกแสดงออกมาอย่างเปิดเผยจนได้รับการดำเนินคดีเตียน หรือการลงโทษจากสังคม (พรชัย และคณะ, 2543)

แบบของพฤติกรรมเบี่ยงเบน

จำนงค์ (2537) ได้จำแนกพฤติกรรมเบี่ยงเบนออกได้เป็น 4 แบบ ดังนี้

1. การกระทำเบี่ยงเบน

1.1 อาชญากรรม การกระทำเบี่ยงเบนแบบที่เรียกว่าอาชญากรรม เป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ขัดกับกฎหมายของสังคมเป็นการกระทำที่กระทบต่อความมั่นคงของสังคมและความสงบสุขของผู้อื่น

1.2 การเบี่ยงเบนทางเพศ การเบี่ยงเบนทางเพศเป็นพฤติกรรมทางเพศที่ขัดกับบรรทัดฐานของสังคม

1.3 การฆ่าตัวตาย เป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่มุ่งทำลายชีวิตตัวเองให้ตายไป การฆ่าตัวตายเป็นการหาทางออกของผู้ที่รู้สึกว่ตนได้รับความทุกข์ทรมาน และไม่สามารถแก้ไขความทุกข์ทรมานนั้นได้ ความทุกข์ทรมานที่เกิดขึ้นอาจเป็นความทุกข์ทางกาย หรือทางใจก็ได้ อย่างไรก็ตามในปัจจุบันในบางประเทศได้มีการยอมรับการฆ่าตัวตายเป็นทางออกสำหรับผู้ที่มีความทุกข์ซึ่งไม่สามารถแก้ไขได้ โดยเฉพาะความทุกข์ทรมานอันเกิดจากความเจ็บป่วยหรือความพิการ ในประเทศเหล่านี้มีการออกกฎหมายรองรับการฆ่าตัวตายและผู้ช่วยเหลือการฆ่าตัวตายด้วย ซึ่งเรียกว่า การุณยฆาต (euthanasia)

2. นิสัยเบี่ยงเบน หมายถึงพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ผู้กระทำจนเป็นนิสัยเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมได้ยาก ตัวอย่างของนิสัยเบี่ยงเบน ได้แก่ การติดยาเสพติด การติดสุรา การติดการพนัน เป็นต้น

3. การเบี่ยงเบนทางจิต เป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับความผิดปกติทางจิต ซึ่งจะต้องได้รับการแก้ไขโดยการบำบัดทางจิตโดยจิตแพทย์ เช่น มีความวิตกกังวลสูงและหวาดระแวง มีอาการย้ำคิดย้ำทำ เป็นต้น

4. วัฒนธรรมเบี่ยงเบน ได้แก่การที่มีพฤติกรรมไม่สอดคล้องกับบรรทัดฐานค่านิยมของสังคม เช่น การเลียนแบบพฤติกรรมการแต่งกายแปลกๆ ของชาวต่างชาติ เป็นต้น

ผลของพฤติกรรมเบี่ยงเบน

พฤติกรรมเบี่ยงเบนก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคม ทำให้สังคมขาดระเบียบวินัย ในบางกรณีก็ทำ อันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน สังคมที่สมาชิกมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมาก สังคมนั้น จะไม่สงบสุข บุคคลจะรู้สึกไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน แต่ในบางกรณีพฤติกรรมเบี่ยงเบนก็อาจช่วยลดปัญหาบางประการของสังคมได้ เช่น การปลอมลายเซ็นที่ไม่ได้มุ่งเพื่อทุจริตแต่ทำไปเพื่อไม่ให้งานเร่งด่วนต้องหยุดชะงักและเสียหาย อย่างไรก็ตามมีผู้ฝ่าฝืนแบบแผนทางสังคมมากๆ ทำให้สังคมต้องทบทวนว่าแบบแผนเดิมที่ใช้อยู่เหมาะสมหรือไม่ หรือเป็นเพราะเหตุใดสมาชิกสังคมจึงมีพฤติกรรมละเมิดบรรทัดฐานเกิดขึ้น(ดวงกมล, 2531)

พฤติกรรมเบี่ยงเบนที่เกิดขึ้นในสังคมอาจมีประโยชน์หรือมีการหน้าที่เชิงบวกต่อสังคมก็ได้ ซึ่งอาจพิจารณาได้หลายประการ

1. ช่วยตัดปัญหาความล่าช้าในการปฏิบัติงาน (cutting red tape) แม้กฎระเบียบขององค์กรจะเป็นเรื่องจำเป็นเพื่อความปกติสุขของสังคม แต่ในบางสถานการณ์การปฏิบัติตามกฎระเบียบ จะกลับกลายเป็นตัวทำลายขัดขวางมากกว่าจะเป็นตัวสนับสนุนเป้าหมายขององค์กร หากจะให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้จำเป็นต้องฝ่าฝืนกฎระเบียบ เช่น ในสถานการณ์เร่งด่วนอาจจำเป็นต้องยอมลดขั้นตอนบางขั้นตอนเพื่อให้การแก้ไขปัญหาเป็นไปอย่างรวดเร็วทันด่วน ทันต่อความต้องการของประชาชน

2. สร้างความแจ่มชัดให้กับกฎระเบียบแบบแผนของสังคม (clarifying rules) พฤติกรรมเบี่ยงเบนหลายอย่างอาจเกิดขึ้นเพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของบุคคลก็ได้ โดยเฉพาะกรณีที่กฎระเบียบนั้นยังคลุมเครือ หรือบุคคลยังเข้าใจไม่แจ่มชัด ต่อเมื่อเรากระทำลงไปถึงได้ทราบว่าการกระทำนั้นขัดต่อกฎระเบียบของสังคม จากปฏิกิริยาของคนรอบข้างหรือจากปฏิกิริยาของเจ้าหน้าที่ผู้รักษากฎหมาย คนอื่นๆ ซึ่งยังไม่แจ่มแจ้งในระเบียบแห่งพฤติกรรมเช่นเดียวกับเราก็พลอยเข้าใจดีขึ้นด้วย เช่น การที่คนทำผิดกฎจราจรโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เมื่อเจ้าหน้าที่จราจรลงโทษคนอื่น ๆ ก็พลอยรับรู้ด้วยว่าการกระทำเช่นนั้นผิดกฎหมาย

3. สร้างความสามัคคีภายในกลุ่ม (uniting the group) ในบางโอกาสพวกมีพฤติกรรม เบี่ยงเบนจะกลายเป็นปัจจัยสร้างความสามัคคี หรือมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันภายในกลุ่ม สังคมความสามัคคีนั้นอาจเกิดจากการร่วมกันต่อต้านพวกพฤติกรรมเบี่ยงเบน เช่น ร่วมกัน ต่อต้านโจรผู้ร้าย ต่อต้านยาเสพติด ต่อต้านการฉ้อราษฎร์บังหลวง นอกจากนั้นความสามัคคีใน กลุ่มอาจเกิดขึ้นได้จากการที่ได้ร่วมมือกันสงเคราะห์ช่วยเหลือผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนให้กลับตัว เป็นสมาชิกที่ดีของสังคมได้

4. เป็นสัญญาณเตือนภัย (acting as a warning signal) การที่เกิดมีการกระทำ พฤติกรรมเบี่ยงเบนเกิดขึ้นมากมาย ในสังคม ก็เท่ากับแสดงให้เห็นว่าบรรทัดฐานสังคมไม่ได้รับการ ปฏิบัติผู้รับผิดชอบในสังคมประสบความล้มเหลวในการควบคุมสมาชิกในสังคมให้อยู่ใน กฎระเบียบ จึงมีความจำเป็นที่ต้องพิจารณาหาข้อบกพร่องและหาทางแก้ไขต่อไป แม้ว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบนจะมีส่วนคืออยู่บ้างดังได้กล่าวแล้ว แต่โดยส่วนใหญ่แล้วพฤติกรรมเบี่ยงเบน มักจะก่อให้เกิดความเสียหาย ความเดือดร้อนและรำคาญแก่คนในสังคม พฤติกรรมเบี่ยงเบนบาง ประเภท จะกลายเป็นปัญหาที่สังคมต้องช่วยกันหาทางแก้ไขเรียกว่าเป็นปัญหาสังคม (social problems) ตัวอย่างพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ถือว่าเป็นปัญหาสังคม เช่น ปัญหายาเสพติด ปัญหา อาชญากรรม ปัญหาฉ้อราษฎร์บังหลวง ปัญหาวัยรุ่น ปัญหาการฆ่าตัวตาย เป็นต้น

ทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบน

1. ทฤษฎีทางจิตวิทยา

นักจิตวิทยาแนวจิตวิเคราะห์ ได้เสนอว่าพฤติกรรมเบี่ยงเบนมีผลมาจากกระบวนการ พัฒนาทางจิตบกพร่อง กล่าวคือบุคคลไม่สามารถพัฒนาจิตสำนึกในเรื่องมโนธรรมจริยธรรมที่ทำ หน้าที่ควบคุมพฤติกรรมมนุษย์ให้อยู่ในกรอบของศีลธรรมได้ ทำให้มีพฤติกรรมที่เป็นไปเพื่อ ตอบสนองความต้องการของตัวเอง โดยไม่สนใจว่าจะละเมิดบรรทัดฐานหรือไม่ หรืออาจเกิดจาก บุคคลไม่สามารถตอบสนองความต้องการของตนเองได้ทำให้บุคคลเกิดความคับข้องใจ และมี พฤติกรรมเบี่ยงเบนเกิดขึ้น (จำนง และคณะ, 2540) นอกจากนั้นตัวตนของคนเราประกอบด้วย 3 ส่วน ได้แก่ Id Ego และ Superego เขาบอกว่า Id เป็นส่วนของจิตใต้สำนึกเป็นไปโดยสัญชาตญาณ เป็นแรงกระตุ้นที่มีได้เกิดขึ้นโดยการอบรมสั่งสอน แต่เป็นไปโดยธรรมชาติ Ego ได้แก่จิตรู้สึกนึก

เป็นตัวตนส่วนที่มีเหตุมีผล Ego เป็นเสมือน “ผู้เฝ้าประตู” (gate keeper) ของบุคลิกภาพ เพราะว่า Ego ทำหน้าที่เป็น “จอภาพ” ของการปฏิสัมพันธ์ระหว่าง Id กับ Superego ส่วน Superego นั้นเป็นตัวตนที่ได้ซึมซาบเอาค่านิยม วัฒนธรรมต่างๆ ทำหน้าที่เป็นตัวสติสัมปชัญญะ รับผิดชอบต่อชีวิต นักจิตวิทยาในกลุ่มจิตวิเคราะห์มีความเชื่อว่าพฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นผลมาจาก ความกล้าแกร่งของ Id ผนวกกับความอ่อนแอของ Superego ในเวลาเดียวกัน Ego กลับอยู่เฉย และไม่สามารถที่จะชี้ทิศทางที่ถูกต้องได้ (ซุตา, 2525)

2. ทฤษฎีทางสังคมวิทยา

นักสังคมวิทยาอธิบายถึงสาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบนว่า เป็นผลของการขัดเกลาทางสังคมที่ไม่ถูกต้อง ซึ่งมีแนวการอธิบายแตกต่างกันเป็นสามแนวทางใหญ่ๆ ดังนี้ (ดวงกมล, 2531) แนวทางแรกอธิบายว่าปัจเจกบุคคล ซึ่งได้รับการขัดเกลาไม่ถูกต้องเหล่านั้นไม่ได้รับเอา ค่านิยม หรือวัฒนธรรมของสังคมเข้าไปในบุคลิกภาพของตัวเอง และเขาเหล่านั้นไม่อาจ แยกแยะได้ว่าอะไรคือพฤติกรรมที่ถูกต้องหรือไม่ถูกต้องแนวทางที่สอง สรุปว่าปัจเจกบุคคล ผู้ก่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนจะต้องได้ “เรียนรู้” พฤติกรรมเช่นนั้นมาก่อน นักสังคมวิทยาเชื่อว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบนต่างๆ ได้รับการถ่ายทอดจากบุคคลหนึ่งไปสู่อีกบุคคลหนึ่งต่อไปเรื่อยๆ เช่นเดียวกับการเรียนรู้อื่นๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม แนวที่สาม อธิบายว่าพฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นผล ของความตึงเครียดระหว่างโครงสร้างทางสังคมและวัฒนธรรมภายในสังคม กล่าวคือ ในแต่ละ สังคมวัฒนธรรมจะวางแนว “เป้าหมาย” ของชีวิตบุคคลเอาไว้ในขณะเดียวกันการจะไปสู่ เป้าหมายเหล่านั้นก็จะต้องใช้วิธีการที่สังคมยอมรับด้วย การไม่ปฏิบัติตามวิธีการที่สังคมยอมรับ ถือว่าเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน

3. ทฤษฎีภาวะไร้บรรทัดฐาน

นักสังคมวิทยาได้อธิบายว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นผลมาจากสภาวะไร้บรรทัดฐาน (anomie) ซึ่งหมายถึงบรรทัดฐานในสังคมอ่อนแอ สถาบันสังคมที่ทำหน้าควบคุมรักษาระเบียบ ของสังคมไม่สามารถควบคุมคนให้ปฏิบัติตามได้ หรือสังคมมีการเปลี่ยนแปลงมากมีวัฒนธรรม ต่างชาติเข้ามามาก ค่านิยมอุดมคติเดิมถูกทำลายจากวัฒนธรรมใหม่ๆ คนในสังคมเกิดความ สับสนในการเลือกแนวทางในการปฏิบัติ และเริ่มไม่ยอมรับวัฒนธรรมดั้งเดิม ในขณะเดียวกัน

บรรทัดฐานที่จะได้รับการยอมรับจากสังคมก็ยังไม่เกิดขึ้น ทำให้คนไม่มีหลักยึดในการปฏิบัติ
 อย่างไรก็ตามสภาวะการณ์เช่นนี้จะไม่คงอยู่ตลอดไป เมื่อสังคมได้มีการปรับตัวเข้าที่แล้ว
 บรรทัดฐานอันเป็นหลักยึดของสังคมจะเกิดขึ้นในที่สุด อย่างไรก็ตามในสภาวะการณ์ซึ่งสังคมยังอยู่
 ในภาวะสับสนพฤติกรรมเบี่ยงเบนจะปรากฏขึ้นมาก เพราะผู้คนบางจำพวกในสังคมไม่สามารถ
 ยึดค่านิยม จารีตใดเป็นแนวทางของตนได้ มีการศึกษาที่ยืนยันถึงความสำคัญของค่านิยม จารีต
 แบบแผนในการปฏิบัติ ว่ามีความสำคัญต่อการควบคุมไม่ให้บุคคลมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน

นอกจากนั้นนักสังคมวิทยาได้นำแนวคิดภาวะไร้บรรทัดฐานมาอธิบายการเกิดพฤติกรรม
 เบี่ยงเบน โดยจำแนกปัจจัยที่นำไปสู่การมีพฤติกรรมที่ไม่เบี่ยงเบนหรือเบี่ยงเบนเป็น 2 ด้าน คือ
 ด้านพฤติกรรมที่ยึดแนวบรรทัดฐานหรือไม่ กับด้านค่านิยมที่ยึดตามเป้าหมายของสังคมหรือไม่
 โดยได้อธิบายว่าพฤติกรรมเบี่ยงเบนของบุคคลเกิดจากภาวะไร้บรรทัดฐาน ซึ่งเป็นภาวะที่บุคคล
 ไม่สามารถใช้วิธีการหรือกรอบบรรทัดฐานในการปฏิบัติที่สังคมให้มานำไปสู่เป้าหมายตาม
 ค่านิยมของสังคมได้ (วิเชียร, 2541) ทั้งนี้ยังมีการจำแนกพฤติกรรมของบุคคลโดยใช้เป้าหมาย
 และวิธีการเป็นตัวจำแนกได้เป็น 5 แบบ คือ

1. พวกคล้อยตาม (conformist) พวกนี้จะปฏิบัติตามบรรทัดฐานที่สังคมกำหนดเพื่อไปสู่
 เป้าหมายในชีวิต และเป้าหมายของพวกเขาก็เป็นสิ่งที่ยอมรับกันในสังคม (ความร่ำรวย ความมี
 หน้ามีตา ความมีอำนาจ เป็นต้น) เช่น ถ้าเป้าหมายของเขาคือความร่ำรวย เขาก็จะพยายามทำ
 มาหากินในสัมมาชีพเพื่อให้ได้เงินมาเพื่อสร้างฐานะของตัวเอง
2. พวกแหวกแนว (innovator) พวกนี้จะไม่ปฏิบัติตามบรรทัดฐานของสังคม แต่จะมีเป้า
 หมายในชีวิตสอดคล้องกับสังคม เช่น ความร่ำรวย อำนาจ เป็นต้น ตัวอย่างของพวกแหวกแนว
 เช่น ถ้าเป้าหมายในชีวิตของเขาคือความร่ำรวย เขาก็จะพยายามทุกวิถีทางเพื่อให้ได้เงินมา
 โดยเฉพาะทางที่ไม่ถูกกฎหมายแต่ได้เงินมาก เป็นต้น
3. พวกเจ้าระเบียบ (ritualist) พวกเจ้าระเบียบจะปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม หรือ
 บางครั้งจะเคร่งครัดในบรรทัดฐานของสังคมอย่างมาก แต่ไม่สนใจเป้าหมายของชีวิตเช่นคนอื่น ๆ
 เช่น ความร่ำรวย ความก้าวหน้า ตัวอย่างเช่น ข้าราชการที่ทำงานเน้นกฎระเบียบอย่างละเอียด

โดยไม่สนใจว่ามีความจำเป็นหรือไม่ จนสร้างความวุ่นวายล่าช้าในการดำเนินการให้แก่ระบบราชการ หรือข้าราชการที่มุ่งทำงานโดยเน้นกฎระเบียบเป็นหลัก แต่ไม่สนใจความก้าวหน้าในหน้าที่การงานของตัวเอง เป็นต้น

4. พวกหนีโลก (retreatist) พวกหนีโลกเป็นพวกที่ไม่มีเป้าหมายในชีวิต ไม่สนใจบรรทัดฐานของสังคม เป็นพวกที่ทุกข์ตรมและอาจทำร้ายตัวเองหรือคนอื่นได้ ตัวอย่างเช่น พวกติดยาเสพติด ติดสุรา เป็นต้น

5. พวกกบฏ (rebel) พวกกบฏเป็นพวกที่ปฏิเสธเป้าหมายและวิธีการบรรลุสู่เป้าหมายของสังคมทั้งหมด พวกนี้จะพยายามสร้างเป้าหมายและแบบแผนสังคมขึ้นใหม่ กลุ่มนี้มีทั้งที่เป็นคุณและโทษต่อสังคม ตัวอย่างเช่น พวกนักปฏิวัติ เป็นต้น

ดังนั้น หากต้องการที่จะควบคุมพฤติกรรมเบี่ยงเบนเหล่านี้ อาจนำปัจจัยทางด้านกลุ่มสังคมต่าง ๆ เข้ามาปรับใช้ อาทิ ครอบครัว เพื่อน และการควบคุมจากองค์กร การควบคุมของสังคมจะทำให้สมาชิกของสังคมนั้น ๆ เกิดการเรียนรู้ว่าพฤติกรรมได้รับการยอมรับ พฤติกรรมที่ไม่ได้รับการยอมรับ และการควบคุมจากองค์กรของรัฐนอกจากจะลงโทษผู้กระทำผิดแล้วยังเป็นการปรามมิให้สมาชิกคนอื่น ๆ กระทำความผิดอีกด้วย

อุทยานแห่งชาติ

ประวัติความเป็นมาของอุทยานแห่งชาติ

อุทยานชาตินับว่าเกิดขึ้นและมีวิวัฒนาการมาตั้งแต่สมัยก่อนประวัติศาสตร์แต่รูปแบบและวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งไม่ค่อยชัดเจน ส่วนใหญ่จะเน้นการจัดตั้งอุทยานขนาดเล็กเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจของผู้นำหรือผู้มีอำนาจราชศักดิ์ สาธารณชนทั่วไปไม่มีโอกาสเข้าไปใช้ประโยชน์ไม่ว่าในลักษณะใดๆ อุทยานแห่งชาติที่เรา รู้จักกันทุกวันนี้อาจกล่าวได้ว่าเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1833 ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการเคลื่อนไหวเกี่ยวกับอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กล่าวคือ ตั้งแต่ปีดังกล่าวเป็นต้นมานักนิยมนธรรมชาติชาวอเมริกันหลายคนได้มีการเขียนบทความที่มีแนวคิดเกี่ยวกับอุทยานแห่งชาติ และการประกาศจัดตั้งจนมีอิทธิพลต่อความคิด และทัศนคติของชาวอเมริกันในเรื่องการสงวนรักษาแหล่ง

ธรรมชาติในรูปของอุทยานแห่งชาติ จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1864 รัฐบาลสหรัฐอเมริกาได้ประกาศจัดตั้งแหล่งธรรมชาติที่มีชื่อว่า Yosemite Grant ให้เป็นสถานที่สำหรับความรื่นรมย์ของสาธารณชน และในปี 1872 อุทยานแห่งชาติแห่งแรก คือ Yellowstone National Park ได้รับการประกาศจัดตั้งเป็นผลสำเร็จ และอุทยานแห่งชาติแห่งนี้เองนับว่าส่งผลกระทบต่อการอนุรักษ์และนันทนาการทั้งในประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกในเวลาต่อมา กล่าวคืออุทยานแห่งชาติ Yellowstone มีอิทธิพลบันดาลความคิดและเป็นแรงกระตุ้นให้ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกให้ความสนใจประกาศจัดตั้งอุทยานแห่งชาติ และพื้นที่อนุรักษ์แบบอื่น ๆ ที่สอดคล้องกับความต้องการและสถานการณ์ทางเศรษฐกิจและสังคมของคนเป็นจำนวนมาก (ดรพรณี, 2549)

สำหรับในประเทศไทย อิทธิพลของการประกาศจัดตั้งอุทยานแห่งชาติ Yellowstone ก็เข้ามามีบทบาทในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2485 โดยกรมป่าไม้ได้พยายามสงวนและรักษาพื้นที่ป่าที่มีทิวทัศน์งดงาม น้ำตก ลำธาร ถ้ำ และบริเวณที่มีป่าอุดมสมบูรณ์ให้เป็นแหล่งที่อยู่อาศัยของสัตว์ป่า และเป็นแหล่งพักผ่อนหย่อนใจสำหรับประชาชนทั่วไป (สุรเชษฐ, 2535) แต่เนื่องจากเวลานั้นอยู่ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 การดำเนินงานเพื่อประกาศจัดตั้งอุทยานแห่งชาติจึงมีอุปสรรคและต้องระงับไปในที่สุด จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2502 คณะรัฐมนตรีได้แต่งตั้งคณะกรรมการระดับชาติขึ้น 2 ชุด ชุดหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการอุทยานแห่งชาติ” และอีกชุดหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า” เพื่อให้พิจารณาร่างกฎหมาย 2 ฉบับ ซึ่งในเวลาต่อมารู้จักกันในนามของพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2503 และพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 พร้อมทั้งให้เสนอพื้นที่ป่าเพื่อประกาศเป็นอุทยานแห่งชาติ และเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าด้วย ในที่สุดเมื่อปลายปี พ.ศ. 2505 อุทยานแห่งชาติแห่งแรกของประเทศไทยคือ เขาใหญ่ ก็ได้รับการประกาศจัดตั้งขึ้นอย่างถูกต้องตามกฎหมาย และส่งผลให้มีการประกาศจัดตั้งอุทยานแห่งชาติอื่นๆ ตามมาอีกจำนวนมาก (ดรพรณี, 2549)

คำนิยามและความหมาย

อุทยานแห่งชาติเป็นพื้นที่ป่าอนุรักษ์ตามกฎหมายและจัดอยู่ในระบบพื้นที่คุ้มครอง (protected area system) ลักษณะของอุทยานแห่งชาติ จะแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ ซึ่งขึ้นอยู่กับประวัติศาสตร์ความเป็นมา ความจำเป็นในการจัดตั้ง รวมทั้งปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม สังคม และเศรษฐกิจของแต่ละประเทศ เหตุนี้จึงมีการให้ความหมายของคำว่าอุทยานแห่งชาติ แตกต่างกันไป ดังนี้

พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 ระบุว่าอุทยานแห่งชาติ หมายถึงที่ดินซึ่งรวมความทั้งพื้นที่ดินทั่วไป ภูเขา ห้วย หนอง คลอง บึง บาง ลำน้ำ ทะเลสาบ เกาะ และที่ชายทะเล ที่ได้รับการกำหนดให้เป็นอุทยานแห่งชาติ ลักษณะที่ดินดังกล่าว เป็นที่ที่มีสภาพธรรมชาติเป็นที่น่าสนใจ และมีได้อยู่ในกรรมสิทธิ์หรือครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมายของบุคคลใดซึ่งมิใช่ทบวง การเมือง ทั้งนี้การกำหนดดังกล่าวก็เพื่อให้คงอยู่ในสภาพธรรมชาติ เพื่อสงวนไว้ให้เป็นแหล่ง การศึกษา และความรื่นรมย์ของประชาชนสืบไป (สำนักอุทยานแห่งชาติ, 2547)

อุทยานแห่งชาติ หมายถึงพื้นที่ที่มีขนาดกว้างใหญ่ ประกอบด้วยสภาพทิวทัศน์ที่สวยงาม มีระบบนิเวศที่ได้รับการรักษาไว้ให้เป็นแหล่งที่อยู่อาศัยของพืช สัตว์ป่าที่หายาก และเป็นพื้นที่ที่ได้รับการประกาศให้เป็นแหล่งสงวนและคุ้มครองสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติ ทั้งนี้เพื่อการใช้ ประโยชน์ด้านการค้นคว้า นันทนาการ และการท่องเที่ยวเป็นสำคัญ (เสรี, 2525; คณะวนศาสตร์, 2530)

The International Union for Conservation of Nature and Natural Resources, IUCN (1990) ได้กำหนดความหมายของอุทยานแห่งชาติไว้ว่า เป็นพื้นที่ขนาดใหญ่ ซึ่งประกอบด้วยระบบนิเวศสำคัญที่เป็นตัวแทนของภูมิภาค ลักษณะเด่นตามธรรมชาติหรือทิวทัศน์งดงาม เป็นแหล่งของพืชพันธุ์ สัตว์ป่า ธรณีสังฐาน และเป็นถิ่นที่อยู่อาศัยที่มีคุณค่าด้าน วิทยาศาสตร์ การศึกษาและนันทนาการโดยไม่ให้มีการเปลี่ยนแปลงสภาพไปจากเดิม และได้ กำหนดวัตถุประสงค์ของการจัดการอุทยานแห่งชาติว่า เพื่อคุ้มครองรักษาแหล่งธรรมชาติและ ทัศนียภาพที่มีความสำคัญระดับชาติหรือระดับนานาชาติ สำหรับการวิจัยประโยชน์ด้าน วิทยาศาสตร์ การศึกษาและนันทนาการของมนุษย์ และเพื่อคงไว้ซึ่งความเป็นตัวแทนระบบนิเวศ

ของภูมิภาค สังคมสิ่งมีชีวิตและทรัพยากรพันธุกรรม ตลอดจนชนิดพันธุ์ที่ใกล้จะสูญพันธุ์ทั้งนี้ เพื่อความมั่นคงและความหลากหลายทางนิเวศวิทยา

IUCN (1994) กำหนดให้อุทยานแห่งชาติเป็นพื้นที่อนุรักษ์ประเภท 2 และได้ให้คำจำกัดความของอุทยานแห่งชาติ คือ พื้นที่ธรรมชาติทางบก และ/หรือ ทางทะเล จัดตั้งขึ้นเพื่อ 1) คุ้มครองรักษาระบบนิเวศที่ปรากฏในพื้นที่เพื่อประชาชนรุ่นปัจจุบันและอนาคต 2) ไม่ให้มีการใช้ประโยชน์หรืออนุญาตเข้าครอบครองที่ก่อให้เกิดอันตรายต่อระบบนิเวศ และ 3) เปิดโอกาสให้มีการใช้ประโยชน์ด้านวิจัย ศึกษาหาความรู้และนันทนาการที่สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่น

สรุปได้ว่าอุทยานแห่งชาติ คือพื้นที่ธรรมชาติขนาดใหญ่ทั้งทางบก ทางทะเล ที่มีระบบนิเวศและทรัพยากรธรรมชาติโดดเด่น เป็นประโยชน์ต่อการศึกษา วิจัย และการประกอบกิจกรรมนันทนาการต่างๆ โดยยังคงรักษาสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติเดิมของพื้นที่มิให้เปลี่ยนแปลงไป

ดังนั้น การจัดตั้งอุทยานแห่งชาติจึงมีวัตถุประสงค์หลัก 3 ประการ ดังนี้ (สำนักอุทยานแห่งชาติ, 2549)

1. เพื่อคุ้มครองพื้นที่ธรรมชาติที่มีทรัพยากรที่โดดเด่นและหาได้ยากในพื้นที่นั้นซึ่งได้แก่พืช สัตว์ ป्राภูมิการณ์ธรรมชาติ ทิวทัศน์ที่สวยงาม สิ่งที่น่าสนใจทางประวัติศาสตร์ ศิลปวัฒนธรรม มิให้เสื่อมสภาพลงไป โดยจะต้องได้รับความคุ้มครองจากกฎหมายโดยเฉพาะ และมีเจ้าหน้าที่บริหารงานอย่างเพียงพอ

2. เพื่อให้เป็นสถานที่สำหรับการศึกษาธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของนักเรียน นักศึกษา และประชาชนทั่วไปซึ่งสามารถศึกษา ค้นคว้า วิจัย ได้โดยไม่สิ้นสุด ดังนั้นอุทยานแห่งชาติจะต้องมีบริการในด้านการศึกษา เช่น การบรรยาย ฉายภาพยนตร์ เอกสารเผยแพร่ ห้องสมุด เป็นต้น นอกจากนี้จะต้องให้ความร่วมมือกับสถาบันการศึกษาต่างๆ เพื่อไปศึกษาค้นคว้าวิชาการต่างๆ

3. เพื่อเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจของประชาชนโดยที่อุทยานแห่งชาติทั่วไปมีทิวทัศน์ และธรรมชาติที่สวยงาม ซึ่งอาจจะเป็นทิวเขา ทะเลสาบ พุ่มหญ้า ถ้ำ หุบเหว หน้าผา น้ำตก ฯลฯ การพักผ่อนหย่อนใจในอุทยานแห่งชาติกระทำได้โดยวิธีต่างๆ เช่น การตั้งแคมป์พักแรม ดูสัตว์ ถ้ำยุบ เดินป่า ชมวิว เป็นต้น ดังนั้นอุทยานแห่งชาติจะต้องจัดการให้มีกิจกรรมทางนันทนาการ จัดให้มีความสะดวกในการคมนาคม สถานที่พักแรม ร้านอาหาร และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ อย่างเพียงพอ

จากวัตถุประสงค์หลักของการจัดตั้งอุทยานแห่งชาติซึ่งมีหลายด้านในพื้นที่ผืนเดียวกัน ดังนั้นหลักการจัดการจำเป็นต้องมีการแบ่งเขตการจัดการพื้นที่ เพื่อตอบสนองต่อวัตถุประสงค์ใน ทุกด้าน ทั้งนี้จะต้องมีการวางแผนการจัดการอุทยานแห่งชาติก่อนการดำเนินการ และให้เน้นถึง การประสานความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น (ดรพรณี และ สุรเชษฐ์, 2539)

เขตการจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติโดยทั่วไป แบ่งได้เป็น 6 เขต (นภวรรณ, 2542) ดังนี้

1. เขตบริการ (intensive use zone) เป็นบริเวณที่มีการพัฒนาสิ่งก่อสร้างและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ซึ่งทางอุทยาน และ/หรือผู้รับผิดชอบจัดขึ้นเพื่อให้บริการแก่ผู้มาเยือนได้แก่ บริเวณอาคารที่ทำการอุทยานแห่งชาติ บ้านพัก ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ที่จอดรถ ร้านอาหาร และส่วนประกอบอื่นๆ เขตบริการนอกจากจะครอบคลุมบริเวณที่ปรากฏสิ่งก่อสร้างดังกล่าวในปัจจุบันแล้วยังรวมไปถึงบริเวณที่จัดไว้เพื่อรองรับการพัฒนาสิ่งก่อสร้างต่างๆ ในอนาคตด้วย โดยปกติแล้วบริเวณที่จะกำหนดให้เป็นเขตบริการควรเป็นบริเวณที่มีการเข้าออกได้สะดวก มีแหล่งน้ำ เป็นที่ราบหรือมีความลาดชันต่ำ ไม่มีพืช/สัตว์หายากปรากฏในบริเวณ และสภาพแวดล้อมมีความทนทานต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ

2. เขตท่องเที่ยวและนันทนาการ (outdoor recreation zone) เป็นบริเวณที่เปิดโอกาสให้ผู้มาเยือนได้ประกอบกิจกรรมต่างๆ เพื่อพักผ่อนหย่อนใจ ปัจจัยหลักที่ใช้พิจารณากำหนดเขตท่องเที่ยวและนันทนาการ คือ จุดเด่นและสิ่งน่าสนใจตามธรรมชาติของพื้นที่ที่สามารถเข้าถึงได้ ทั้งนี้โดยไม่ก่อให้เกิดการทำลายหรือความเสียหายต่อธรรมชาติ เขตนี้จะรวมถึงบริเวณพื้นที่ที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวเข้าไปใช้เพื่อเป็นที่พักผ่อนประกอบกิจกรรมนันทนาการอยู่

แล้วแต่เดิมและพื้นที่ที่มีศักยภาพเพียงพอที่จะเสนอให้เป็นจุดท่องเที่ยวแหล่งใหม่โดยการจัดการ จะอนุญาตให้มีการพัฒนาสิ่งก่อสร้างต่างๆ สำหรับการพักผ่อนหย่อนใจเท่าที่จำเป็น เช่น ทางเท้า บริเวณที่ตั้งเต็นท์ อุปกรณ์สื่อความหมายธรรมชาติ ที่จอดรถ ห้องน้ำ ห้องสุขา เป็นต้น

3. เขตป่าเปลี่ยว (primitive zone) เป็นพื้นที่ธรรมชาติที่นอกเหนือไปจากบริเวณที่มีการใช้สอยอื่นๆ ที่ยังคงลักษณะความเป็นธรรมชาติดั้งเดิมอยู่อย่างมากโดยการกำหนดเขตนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะรักษาสภาพธรรมชาติดังกล่าวไว้ให้คงอยู่ตลอดไป การเข้าไปใช้ประโยชน์พื้นที่ จะอนุญาตเฉพาะการเข้าไปศึกษาวิจัย และประกอบกิจกรรมนันทนาการที่ไม่กระทบกระเทือนต่อ สภาพธรรมชาติ และเขตนี้จะไม่อนุญาตให้มีการก่อสร้าง ยกเว้นสิ่งจำเป็นในการปฏิบัติงานของ เจ้าหน้าที่ หรืออาจมีทางเดินเท้าศึกษาธรรมชาติ บริเวณที่ตั้งเต็นท์แบบธรรมชาติ (wilderness campground) ได้บ้างเท่านั้น

4. เขตหวงห้าม (strict nature reserve zone) เขตนี้จะกำหนดขึ้นเพื่อครอบคลุมบริเวณ ที่มีทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งมีคุณค่ายิ่งในทางนิเวศวิทยา เหมาะแก่การอนุรักษ์ไว้เพื่อการ ค้นคว้าวิจัยเช่น บริเวณที่มีพันธุ์พืชและสัตว์ที่หายาก จำเป็นที่จะต้องรักษาไว้อย่างเข้มงวด กวดขันบริเวณที่เป็นแหล่งสืบพันธุ์ของสัตว์บางชนิด หากได้รับความกระทบกระเทือนจาก กิจกรรมของมนุษย์ ระบบนิเวศดังกล่าวก็จะสูญเสียความสมดุลไปจนยากที่จะฟื้นคืนได้ในการ จัดการเขตนี้จึงห้ามใช้ประโยชน์เพื่อกิจกรรมใดๆ โดยสิ้นเชิง

5. เขตฟื้นฟูสภาพธรรมชาติ (recovery zone) เป็นเขตที่กำหนดขึ้นเพื่อให้ครอบคลุม บริเวณพื้นที่อุทยานแห่งชาติส่วนที่ถูกบุกรุกทำลายทั้งหมด ทั้งนี้โดยมีวัตถุประสงค์หลักที่จะ ควบคุมมิให้มีการบุกรุกพื้นที่เพิ่มขึ้น และฟื้นฟูสภาพให้เป็นป่าไม้เหมือนเดิม

6. เขตการใช้ประโยชน์เพื่อวัตถุประสงค์พิเศษ (special use zone) เป็นเขตที่กำหนดขึ้น เพื่อให้ครอบคลุมบริเวณที่มีการใช้ประโยชน์อื่นๆ นอกเหนือไปจากวัตถุประสงค์หลักของการ จัดการอุทยานแห่งชาติ โดยที่วัตถุประสงค์ของการใช้พื้นที่ดังกล่าวอาจจะสอดคล้องหรือไม่ สอดคล้องกับแนวทางการจัดการอุทยานแห่งชาติก็ได้ หากแต่การจัดการพื้นที่ไม่อาจกันพื้นที่ส่วน นี้ออกไปจึงจำเป็นที่ต้องกำหนดขึ้นเป็นเขตเพื่อการใช้ประโยชน์เป็นกรณีพิเศษ แต่อยู่ภายใต้ เงื่อนไขและการควบคุมขององค์กรอุทยานแห่งชาติ ตัวอย่างเช่น พื้นที่ขอใช้ประโยชน์ด้านการ

ศึกษาวิจัยโดยหน่วยงานอื่นๆ พื้นที่ขอใช้ประโยชน์ในรูปแบบการก่อสร้างเขื่อน ฝาย พื้นที่ทำกินของราษฎรในเขตอุทยานแห่งชาติ พื้นที่วัดและโบราณสถานเหล่านี้ เป็นต้น

กฎระเบียบและข้อบังคับของอุทยานแห่งชาติ

อุทยานแห่งชาติเป็นพื้นที่ทางธรรมชาติที่ได้รับการประกาศจัดตั้งตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 เพื่อคุ้มครองรักษาทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นสมบัติของชาติให้คงอยู่มิให้ถูกทำลายหรือมีการเปลี่ยนแปลงไป ทั้งยังเป็นการคุ้มครองพื้นที่ศึกษาหาความรู้ และพื้นที่ประกอบกิจกรรมนันทนาการรวมถึงการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของทุกคนที่จะต้องแสดงความมีจิตสำนึกและมีส่วนร่วมในการคุ้มครอง ดูแล และรักษาทรัพยากรธรรมชาติให้คงอยู่สืบไป ด้วยเหตุนี้จึงได้มีการจัดทำพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 และกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับงานอุทยานแห่งชาติขึ้น โดยส่วนที่นักท่องเที่ยว/ผู้มาเยือน และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกภาคส่วนควรทราบและปฏิบัติตามคือ การคุ้มครองและดูแลรักษาอุทยานแห่งชาติว่าด้วยการห้ามมิให้บุคคลกระทำการในสิ่งต่างๆ ดังต่อไปนี้ (ศูนย์วิจัยป่าไม้, 2536; สำนักอุทยานแห่งชาติ, 2547)

1. เพื่อเป็นการคุ้มครองและดูแลรักษาอุทยานแห่งชาติ ภายในเขตอุทยานแห่งชาติห้ามมิให้บุคคลใดกระทำการยึดถือหรือครอบครองที่ดิน รวมถึงการก่อสร้าง แผ้วถาง หรือเผาป่า
2. ห้ามมิให้เก็บหาและนำออกไปทำด้วยประการใดๆ ให้เป็นอันตรายหรือทำให้เสื่อมสภาพซึ่งไม้ ยางไม้ น้ำมันยาง น้ำมันสน แร่ ดอกไม้ ใบไม้ ผลไม้ กิ่งยวไม้ น้ำผึ้ง ครั่ง ถ่านไม้ เปลือกไม้ มูลค้างคาว ตลอดจนดิน หิน กรวด หวาย และทรัพยากรธรรมชาติอื่นๆ
3. ห้ามมิให้เปลี่ยนแปลงทางน้ำหรือทำให้น้ำในลำน้ำ ลำห้วย บึง ท่วมตื้นหรือเหือดแห้ง รวมถึงการปิดหรือทำให้กีดขวางแก่ทางน้ำหรือทางบก
4. ห้ามมิให้นำยานพาหนะเข้าออก ขับขี่ยานพาหนะ นำอากาศยานขึ้นลงในที่ที่มีได้จัดไว้เพื่อการนั้น เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

5. ห้ามมิให้นำปล่อยปศุสัตว์ สัตว์เลี้ยง หรือสัตว์พาหนะเข้าไป เว้นแต่จะได้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนดโดยอนุมัติของรัฐมนตรี รวมถึงการนำสัตว์ออกไป หรือทำด้วยประการใดให้เป็นอันตรายแก่สัตว์เพื่อหาผลประโยชน์ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่
6. ห้ามมิให้ปิดประกาศ โฆษณา หรือขีดเขียนในที่ต่างๆ
7. ห้ามมิให้นำเครื่องมือสำหรับล่าสัตว์หรือจับสัตว์ หรืออาวุธใดๆ เข้าไป เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ และปฏิบัติตามเงื่อนไขซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้อนุญาตนั้นกำหนดไว้
8. ห้ามมิให้ยิงปืน ทำให้เกิดระเบิดซึ่งวัตถุระเบิด จุดดอกไม้เพลิง และส่งเสียงอื้อฉาว หรือกระทำการอื่นอันเป็นการรบกวนหรือเป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่คนสัตว์
9. ห้ามมิให้ทิ้งขยะมูลฝอย ทิ้งสิ่งที่เป็นเชื้อเพลิงซึ่งอาจทำให้เกิดเพลิง หรือสิ่งต่างๆ ในที่ที่มีได้จัดไว้เพื่อการนั้น
10. ห้ามมิให้กระทำให้หลักเขต ป้าย หรือเครื่องหมายอื่น ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่จัดให้มีพระราชบัญญัตินี้ เคลื่อนที่ ลบเลือน เสียหาย หรือไร้ประโยชน์

หากบุคคลใดกระทำการตามข้อห้ามต่างๆ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจออกคำสั่งให้ผู้กระทำความผิดออกจากเขตอุทยานแห่งชาติ หรืองดเว้นการกระทำใดๆ ในเขตอุทยานแห่งชาติ โดยกฎระเบียบข้อปฏิบัติที่กล่าวมา มิให้ใช้บังคับแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติภารกิจไปเพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองและดูแลรักษาอุทยานแห่งชาติ การศึกษา วิจัยทางวิชาการ เพื่ออำนวยความสะดวกในการทัศนศึกษาหรือการพักผ่อน เพื่ออำนวยความสะดวกปลอดภัย หรือให้ความรู้แก่ประชาชน ทั้งนี้ต้องเป็นไปตามระเบียบที่อธิบดีกำหนดโดยอนุมัติของรัฐมนตรี (สำนักอุทยานแห่งชาติ, 2547)

มาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์

พื้นที่อุทยานแห่งชาติได้รับความสนใจจากกลุ่มผู้ใช้ประโยชน์เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ ซึ่งอาจเรียกว่า “ผู้มาเยือน” ดังนั้น การจัดการผู้มาเยือน คือ การนำเอากฎระเบียบ ข้อมูล และการให้การศึกษามาใช้เป็นตัวควบคุม จำนวน ประเภทและพฤติกรรมของผู้มาเยือนเพื่อให้การดำเนินกิจกรรมนันทนาการของผู้มาเยือนนั้น เอื้อประโยชน์ด้านต่างๆ แก่ตนเองและเพื่อเป็นการป้องกันและลดผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นแก่ทรัพยากรธรรมชาติ และสภาพแวดล้อมของอุทยานแห่งชาติ โดยเทคนิคการจัดการผู้มาเยือนนั้นมีหลายรูปแบบ ซึ่งแต่ละรูปแบบมีความเหมาะสมในแต่ละสถานการณ์หรือในแต่ละพื้นที่แตกต่างกันไปดังนี้ (ดรธรณี, 2549)

1. การจำกัดปริมาณการใช้ประโยชน์ จัดว่าเป็นเทคนิคที่ง่าย แต่เทคนิคนี้ขัดแย้งกับวัตถุประสงค์ของการจัดการอุทยานแห่งชาติ ซึ่งมุ่งเน้นการเปิดโอกาสให้ผู้มาเยือนได้เข้ามาใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ อย่างไรก็ตามเทคนิคดังกล่าวจะใช้ได้ดีในกรณีความต้องการของนักท่องเที่ยวมีมากเกินไป และฝ่ายจัดการพื้นที่ไม่สามารถจัดการได้ ซึ่ง Hammitt and Cole (1998) แนะนำว่าฝ่ายจัดการพื้นที่จำเป็นต้องควบคุมให้มีการใช้ประโยชน์ในปริมาณค่อนข้างน้อยในทุกบริเวณและต้องควบคุมไม่ให้ผู้มาเยือนใช้ประโยชน์ในบริเวณที่เปราะบาง และควบคุมมิให้มีพฤติกรรมทำลาย ดังนั้นหากจะใช้วิธีการดังกล่าวในการจัดการผู้มาเยือนควรนำเทคนิคอื่นๆ มาพิจารณาร่วมด้วย เช่น วิธีการกระจายการใช้ประโยชน์ และวิธีให้การศึกษแก่ผู้มาเยือน เป็นต้น

2. การรวมตัวกันอยู่อย่างหนาแน่นของนักท่องเที่ยว ณ สถานที่แห่งหนึ่งมากเกินไปจะส่งผลให้เกิดผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมตามมา ดังการศึกษาสำรวจของ Wasbure and Cole (1983) ระบุว่าความเสื่อมโทรมของทรัพยากรและการขาดความเป็นอิสระหรือสันโดษเป็นผลมาจากความหนาแน่นของนักท่องเที่ยวเกือบทั้งสิ้น ดังนั้นเทคนิคการจัดการที่ให้ประสิทธิภาพสูงซึ่งเป็นที่กล่าวถึงมากที่สุดคือ การกระจายผู้มาเยือนออกไปตามจุดหรือบริเวณต่างๆ ของพื้นที่ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ดังตัวอย่างเช่น กรณีของที่ตั้งแคมป์ การกระจายดังกล่าวนี้อาจทำได้โดย

2.1 การกระจายผู้มาพักแรมไปตามจำนวนที่ตั้งแคมป์ที่มีอยู่เดิม แต่ให้มีระยะห่างระหว่างกลุ่มมากขึ้น

2.2 กระจายผู้มาพักแรมไปตามที่ตั้งแคมป์ที่จัดสร้างขึ้นใหม่ โดยอาจเพิ่มหรือไม่เพิ่มระยะห่างระหว่างกลุ่มก็ได้

2.3 ขยายฤดูกาลของการมาพักแรมให้ยาวนานขึ้น โดยอาจเพิ่มหรือไม่เพิ่มจำนวนที่ตั้งค่ายพักแรมก็ได้

เทคนิคการจัดการแต่ละวิธีในข้างต้นให้ผลลัพธ์ในการลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมแตกต่างกันไปในแต่ละพื้นที่ ซึ่งเทคนิคการกระจายผู้ใช้นี้มีข้อจำกัดคือ การใช้เทคนิคนี้ในสถานที่และขนาดที่จะเป็นประโยชน์จริงๆ เท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในอุทยานแห่งชาติที่มีการใช้ประโยชน์ไม่หนาแน่นหรือรุนแรงเกินไป เพราะอุทยานแห่งชาตินั้นมีการจัดทำแผนการจัดการอย่างมีระบบ และสามารถควบคุมกิจกรรมต่างๆ ได้

3. การรวมการใช้ประโยชน์ เป็นเทคนิคการจัดการผู้มาเยือนอีกอย่างหนึ่งซึ่งเป็นเรื่องตรงกันข้ามกับเทคนิคที่เพิ่งจะกล่าวผ่านมา โดยระยะห่างระหว่างกลุ่มผู้มาพักแรมอาจทำให้ใกล้กันมากขึ้นโดยไม่ต้องเพิ่มที่ตั้งแคมป์หรือทำให้การใช้รวมตัวอยู่ในบางบริเวณเท่านั้นหรือเปิดให้มีการใช้ประโยชน์ในช่วงฤดูกาลใดฤดูกาลหนึ่งเท่านั้น เทคนิคการรวมการใช้ประโยชน์จะเหมาะสมกับพื้นที่อุทยานแห่งชาติที่มีขนาดเล็กและมีการใช้ประโยชน์เป็นปริมาณมาก โดยปกติเครื่องมือในการรวมใช้ประโยชน์มักจะเน้นที่วิธีการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก

4. การจำกัดระยะเวลาการใช้ ปริมาณและระดับการใช้ประโยชน์สามารถทำให้น้อยลงได้โดยการจำกัดช่วงเวลาการใช้ประโยชน์ทั้งพื้นที่หรือบางบริเวณ เช่น อนุญาตให้มีการใช้พื้นที่หรือบางบริเวณในเฉพาะเวลากลางวัน ถ้ามีการค้างแรมได้ก็ให้ใช้ในวันจำนวนวันที่กำหนดเท่านั้น อาจเป็น 3 วันหรือไม่เกิน 7 วัน แล้วแต่ความเหมาะสมโดยพิจารณาถึงขนาดของพื้นที่ ความเปราะบางหรือความคงทนของบริเวณที่เปิดให้นักท่องเที่ยวใช้ประโยชน์เป็นสำคัญ ซึ่งเท่ากับเป็นการเปิดโอกาสให้กลุ่มผู้ใช้อื่นๆ ที่ต้องการสามารถเข้ามาใช้ประโยชน์ได้มากกว่ากลุ่มขึ้น

5. การจำกัดฤดูกาลในการใช้ประโยชน์ อุทยานแห่งชาติหรือบริเวณใดบริเวณหนึ่งของอุทยานแห่งชาติ อาจมีความเปราะบางหรือง่ายต่อการสูญเสียสภาพในบางฤดูกาลของปี เช่น ฤดูกาลผสมพันธุ์ของสัตว์หรือฤดูกาลที่ดินง่ายต่อการถูกรบกวนทำลาย เป็นต้น ดังนั้นการปิดหรือไม่อนุญาตให้มีการใช้ประโยชน์อุทยานแห่งชาติหรือบางบริเวณ ควรกระทำในช่วงเวลาดังกล่าว เพื่อเปิดโอกาสให้ธรรมชาติได้พักฟื้นตัวกลับสู่สภาพปกติของมันเองและพร้อมจะสามารถรองรับการใช้ประโยชน์ในเวลาถัดไป

6. การจำกัดขนาดกลุ่มผู้ใช้ประโยชน์ สามารถนำมาใช้เพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งระหว่างกลุ่มผู้ใช้ประโยชน์ กลุ่มผู้ใช้ที่มีขนาดใหญ่จะครอบครองสิ่งอำนวยความสะดวกมากกว่ากลุ่มผู้ใช้ที่มีขนาดเล็ก และมักจะเป็นกลุ่มที่สร้างปัญหาด้านความหนาแน่นด้วย แม้ว่าจะเป็นการยากที่จะประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม แต่กลุ่มผู้ใช้ที่มีขนาดใหญ่มีแนวโน้มที่จะก่อปัญหาต่างๆ ได้มาก เพราะคนกลุ่มใหญ่สามารถรบกวนพื้นที่ได้รวดเร็วกว่าคนกลุ่มเล็ก การจำกัดขนาดของกลุ่มผู้ใช้เป็นเทคนิคที่เหมาะสมจะนำไปใช้กับแหล่งอุทยานแห่งชาติที่มีความเป็นธรรมชาติมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตป่าเปลี่ยว (primitive zone) หรือเขตสงวนสภาพธรรมชาติ

7. การให้การศึกษาเรื่องผลกระทบแก่ผู้มาเยือน ถือว่าเป็นกุญแจสำคัญที่สามารถใช้ลดผลกระทบในอุทยานแห่งชาติ โดยสิ่งที่จำเป็นสำหรับการใช้เทคนิคนี้คือ ข้อมูลข่าวสารที่จะถ่ายทอดไปยังผู้ใช้ประโยชน์ จะต้องออกแบบให้สอดคล้องกับสถานที่และกลุ่มผู้ใช้ พฤติกรรมบางอย่างของผู้ใช้อาจเหมาะสมและยอมรับได้ในพื้นที่หนึ่ง แต่อาจไม่เหมาะสมในอีกพื้นที่หนึ่งก็ได้ ดังนั้นในการจัดทำโปรแกรมให้การศึกษา จึงควรพิจารณาถึงสิ่งต่อไปนี้

7.1 เน้นที่ข้อความ ควรเลือกเน้นข้อมูลข่าวสารที่นำไปสู่ความเข้าใจถึงปัญหาและการแก้ไขเฉพาะเรื่องเฉพาะอย่าง ไม่ควรให้มีข้อมูลมากจนผู้มาเยือนไม่สามารถเข้าใจประเด็นได้ ควรอธิบายถึงปัญหาให้ชัดเจน ประเภทของพฤติกรรมที่สร้างปัญหา และจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างไรจึงจะช่วยแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้ ถ้าหากแนวความคิดและเหตุผลของการให้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมชัดเจน ผู้มาเยือนก็สามารถจะปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ได้

7.2 ต้องรู้จักผู้มาเยือน หากรู้ว่ากลุ่มผู้มาเยือนเป็นใคร มีลักษณะอย่างไรและต้องการอะไรบ้าง จะช่วยให้การออกแบบและเลือกข้อความที่จะสื่อทำได้ถูกต้องเหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มผู้ใช้เป็นกลุ่มๆ ไป

7.3 เลือกสื่อหรือวิธีการสื่อ โดยปกติแล้วสื่อหรือตัวกลางมีมากมายหลายรูปแบบ และมีข้อดีข้อเสียแตกต่างกันไป สื่อบางชนิดได้มีการทดลองใช้มาแล้ว บางชนิดยังไม่เคยทดลองใช้มาก่อน และมีสื่อบางอย่างเท่านั้นที่ได้รับการประเมินประสิทธิภาพมาก่อน แม้ว่าแผ่นพับจะใช้กันอย่างกว้างขวาง อย่างไรก็ตามในกรณีที่มีการสร้างศูนย์บริการนักท่องเที่ยว อาจกล่าวได้ว่าเป็นการสื่อที่ครอบคลุมเรื่องราวต่างๆ ได้มากที่สุด

7.4 ระบุสถานที่ การระบุสถานที่ที่จะสื่อมักขึ้นอยู่กับกลุ่มเป้าหมายและตัวกลางที่ใช้เป็นสำคัญ โดยปกติแล้วควรจะมีการสื่อในบริเวณที่นักท่องเที่ยวไปรวมตัวกันอยู่มากๆ เช่น ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ด้านเก็บค่าธรรมเนียม จุดชมวิว ที่ตั้งแคมป์ เป็นต้น

นอกจากเทคนิคที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว วิธีการจัดการนักท่องเที่ยวอีกแบบหนึ่งก็คือการแบ่งเขตพื้นที่ออกเป็นสวนต่างๆ ตามลักษณะทางกายภาพและชีวภาพดังที่กล่าวแล้วในหัวข้อ “การจัดแบ่งเขตการจัดการ” ซึ่งถือว่าเป็นเทคนิคที่มีประสิทธิภาพอย่างหนึ่ง แต่โดยรวมแล้วถือว่าการกระจายผู้ใช้ประโยชน์เป็นเทคนิคการจัดการผู้มาเยือนที่มีประสิทธิภาพอีกวิธีหนึ่ง

พื้นที่ศึกษา: อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย

ประวัติความเป็นมา

รุ่งอรุณ (2540) ได้ทำการศึกษาพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – ปุย พบว่าแต่เดิมนั้น ดอยสุเทพมีชื่อว่า “ดอยหัวช้าง” ต่อมาพระฤๅษีวาสุเทพ ซึ่งเคยบำเพ็ญตบะอยู่ที่เขาลูกนี้เมื่อพันกว่าปีมาแล้วได้เปลี่ยนชื่อใหม่เป็น “ดอยสุเทพ” แต่เดิมก่อนที่ป่าดอยสุเทพ จะได้รับการประกาศเป็นอุทยานแห่งชาติ ได้มีพระราชกฤษฎีกาประกาศกำหนดให้เป็นป่าหวงห้าม ตามพระราชบัญญัติหวงห้ามที่ดินรกร้างว่างเปล่าอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินพุทธศักราช 2479 ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 66 ตอนที่ 28 ลงวันที่ 17 พฤษภาคม 2492 และกรมป่าไม้ได้ใช้พื้นที่นี้เป็นที่ตั้งสถานีวิจัยกรมภาคเหนือ ทำการค้นคว้าทดลองด้านวิชาการเกี่ยวกับพันธุ์ไม้ที่สูง

ในบริเวณพื้นที่ป่าเสื่อมโทรม หรือไร่ร้างจากการทำไร่เลื่อนลอยของชาวเขา ต่อมาคณะรัฐมนตรี จึงมีมติให้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ดำเนินการประกาศกำหนดพื้นที่ป่าดอยสุเทพเป็น อุทยานแห่งชาติตามกฎหมาย เมื่อวันที่ 7 ตุลาคม 2502 ต่อมาได้มีกฎกระทรวง ฉบับที่ 25 (พ.ศ. 2507) ออกตามความในพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 กำหนดให้ป่า ดอยสุเทพเป็นป่าสงวนแห่งชาติประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 81 ตอนที่ 124 ลงวันที่ 31 ธันวาคม 2507

หลังจากนั้นในปี พ.ศ. 2524 ได้มีประกาศพระราชกฤษฎีกากำหนดให้ป่าดอยสุเทพ ท้องที่ตำบลโป่งแยง อำเภอแม่เฒ่า ตำบลแม่สา ตำบลดอนแก้ว อำเภอแม่ริม ตำบลบ้านปาง ตำบล หนองควาย อำเภอหางดง และตำบลช้างเผือก ตำบลสุเทพ ตำบลแม่เหียะ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นอุทยานแห่งชาติลำดับที่ 24 ของประเทศ โดยประกาศในพระราชกิจจานุ เบกษา เล่มที่ 98 ตอนที่ 57 ลงวันที่ 14 เมษายน 2524 ครอบคลุมพื้นที่ 100,622.50 ไร่ หรือ 161.06 ตารางกิโลเมตร ต่อมาได้มีพระราชกฤษฎีกาย้ายเขตอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย บริเวณพื้นที่ตำบลสบเปิง อำเภอแม่แตง และตำบลโป่งแยง อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ ประกาศในพระราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 99 ตอนที่ 137 วันที่ 26 กันยายน 2525 เพิ่มขึ้นอีก ประมาณ 100 ตารางกิโลเมตร และในปัจจุบันอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยมีพื้นที่ทั้งหมด 163,162.50 ไร่ หรือประมาณ 261.06 ตารางกิโลเมตร อีกทั้งยังเป็นอุทยานแห่งชาติแห่งหนึ่งใน ประเทศไทยที่อยู่ใกล้แหล่งชุมชนมาก คือ อยู่ห่างจากตัวเมืองเชียงใหม่เพียง 5 กิโลเมตร มีสภาพ ธรรมชาติประกอบไปด้วยป่าไม้ สัตว์ป่าและทิวทัศน์ที่สวยงาม รวมทั้งเป็นที่ตั้งสถานที่สำคัญทาง ศาสนาและมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม

ที่ตั้งและอาณาเขตติดต่อ

อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ตั้งอยู่ในพื้นที่ภาคเหนือของประเทศไทยโดยมีพื้นที่ อุทยานแห่งชาติ ตั้งอยู่ระหว่างเส้นละติจูดที่ 18 องศา 43 ลิปดาถึง 19 องศา 8 ลิปดาเหนือ และ เส้นลองจิจูดที่ 98 องศา 45 ลิปดาถึง 98 องศา 58 ลิปดาตะวันออก อยู่ห่างจากตัวเชียงใหม่ไป ทางทิศตะวันตกประมาณ 5 กิโลเมตร มีเนื้อที่ประมาณ 261 ตารางกิโลเมตรหรือ 163,162.50 ไร่ ครอบคลุมบริเวณพื้นที่ 4 อำเภอ คือ อำเภอเมือง อำเภอหางดง อำเภอแม่ริมและอำเภอแม่แตง (สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2540) ดังแสดงในภาพที่ 3

ภาพที่ 3 ที่ตั้ง และอาณาเขตติดต่อของอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย

ที่มา: สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (2540)

ลักษณะภูมิประเทศ

สภาพพื้นที่โดยทั่วไป มีลักษณะเป็นภูเขาสูงสลับซับซ้อนของเทือกเขาถนนธงชัย ความสูงของพื้นที่อยู่ระหว่าง 330-1,685 เมตร จากระดับน้ำทะเลปานกลาง โดยมียอดดอยปุยเป็นจุดที่สูงที่สุด มีระดับความสูง 1,685 เมตร จากระดับน้ำทะเลปานกลาง นอกจากนี้ ยังมียอดเขาต่าง ๆ ที่สูงลดหลั่นกันลงมา เช่น ยอดดอยสุเทพที่บริเวณสันกู่สูง 1,601 เมตร ยอดดอยแม่ส้าน้อยสูง 1,549 เมตร ยอดดอยค่อมร่องสูง 1,459 เมตร ดอยบวกห้าบริเวณพระตำหนักภูพิงศ์ราชนิเวศน์สูง 1,400 เมตร ที่ทำการอุทยานแห่งชาติ ใกล้เคียงวัดพระธาตุดอยสุเทพ สูง 1,130 เมตร และวัดพระธาตุดอยสุเทพสูง 1,080 เมตร จากระดับน้ำทะเลปานกลาง โดยที่รอยต่อระหว่างดอยสุเทพกับดอยปุย และระหว่างดอยปุยกับดอยผากลองเกิดเป็นกิวที่เป็นสันแบ่งลุ่มน้ำร่วมกัน โดยมีลุ่มน้ำห้วยช่างเคี่ยนและห้วยแก้วทางด้านลาดทิศตะวันออกที่เป็นทางขึ้นไปสู่ดอยสุเทพ-ปุยรวมทั้งด้านลาดทางทิศเหนือและทิศใต้จะลาดลงไปจรดกับที่ราบลุ่มแม่ปิง ซึ่งเป็นที่ตั้งของจังหวัดเชียงใหม่ อำเภอแมริมและอำเภอหางดงตามลำดับ (รุ่งอรุณ, 2540)

ลักษณะทางธรณีวิทยาและดิน

ลักษณะโครงสร้างทางธรณีโดยทั่วไปประกอบไปด้วย หินอัคนี (igneous rock) ชนิดที่สำคัญได้แก่หินแกรนิต (granite) นอกจากนี้ยังมีหินชั้น (sedimentary rock) และหินแปร (metamorphic rock) สำหรับลักษณะของดินมีความหลากหลายทางกายภาพ ชีวภาพ ธรณีฐาน และลักษณะภูมิอากาศ ทำให้ดินมีความแตกต่างกันออกไป โดยทั่วไปพื้นที่สภาพเขาที่มีความชันสูง สภาพป่าเป็นป่าดิบ ป่าดิบแล้ง และป่าดิบเขา ดินเป็นดินชุดดอยปุย (doi pui series) ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มดินหลัก (great soil group) Reddish Brown Lateritic ดินมีสีแดงมีการพัฒนาดี ชั้นดินลึกมีครบทุกชั้น ดินร่วนซุย ความอุดมสมบูรณ์สูง หน้าดินมีชั้นฮิวมัส (humus) มีความชุ่มน้ำและระบายน้ำสูง ถ้าขาดพืชคลุมดิน ดินจะมีการชะล้างสูงเนื่องจากเนื้อดินเกาะกันหลวมๆ ดินในป่าเบญจพรรณ หรือป่าผสมผลัดใบ ส่วนใหญ่ในชุดดินแมริม (mae rim series) จัดอยู่ในกลุ่มดินหลัก (great soil group) Red Yellow Podzolic นอกจากนี้ดินในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ยังมีความแตกต่างกันไปตามสภาพชนิดของป่าเช่น ดินป่าเต็งรัง ดินป่าเบญจพรรณ ดินป่าดิบแล้ง ดินป่าดิบเขา เป็นต้น (รุ่งอรุณ, 2540)

ลักษณะทางภูมิอากาศ

เนื่องจากอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ตั้งอยู่ในพื้นที่ภาคเหนือตอนบนของประเทศ ดังนั้น จึงได้รับอิทธิพลของลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ และตะวันออกเฉียงเหนือ พัดเป็นฤดูกาล ดังเช่น สภาพภูมิอากาศของพื้นที่ภาคเหนือตอนบนของประเทศ โดยจะมีฤดูร้อนในช่วงระหว่างเดือนมีนาคม - พฤษภาคม ฤดูฝนในช่วงระหว่างเดือนมิถุนายน-พฤศจิกายน และฤดูหนาวในช่วงระหว่างเดือนธันวาคม-กุมภาพันธ์ สลับกันไป อย่างไรก็ตาม เนื่องจากสภาพทางกายภาพของพื้นที่ มีความหลากหลายทางด้านระดับความสูงของพื้นที่และมีเทือกเขาสลับซับซ้อนสูง ทำให้ลักษณะอากาศในแต่ละพื้นที่ มีความแตกต่างกันอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างในพื้นที่ที่มีระดับสูงเกินกว่า 1,000 เมตร ตามยอดเขาต่างๆ และในพื้นที่ที่มีระดับต่ำกว่า 500 เมตร ตามชายขอบของอุทยานแห่งชาติ สำหรับอุณหภูมิเฉลี่ยตลอดปีของอุทยานแห่งชาติ ดอยสุเทพ-ปุยอยู่ระหว่าง 2-23 องศาเซลเซียส มีปริมาณน้ำฝนเฉลี่ยระหว่าง 1,350-2,500 มิลลิเมตร โดยมีจำนวนวันฝนตกเฉลี่ย 139 วัน และมีค่าความชื้นสัมพัทธ์เฉลี่ยระหว่าง 70-80 เปอร์เซ็นต์ โดยอุณหภูมิเฉลี่ยต่ำสุดในพื้นที่อยู่ระหว่าง 10-12 องศาเซลเซียส ในช่วงเดือน ธันวาคม-กุมภาพันธ์ ในวันที่อากาศหนาวจัดค่าอุณหภูมิอาจลดลงถึง 4-5 องศาเซลเซียส (รุ่งอรุณ, 2540)

ทรัพยากรน้ำ

อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ครอบคลุมพื้นที่อยู่ประมาณ 164,062.50 ไร่ หรือ ประมาณ 262.50 ตร.กม. ซึ่งพื้นที่เกือบทั้งหมดจะมีลักษณะเป็นภูเขาที่สลับซับซ้อน และเป็นแหล่งต้นน้ำลำธารที่สำคัญของตัวเมืองเชียงใหม่ และพื้นที่บางส่วนของอำเภอรอบๆ เช่น อำเภอแมริม อำเภอหางดง อำเภอสะเมิง และอำเภอแม่แตง โดยมีพื้นที่ลุ่มน้ำหลักที่สำคัญในเขตอุทยานแห่งชาติ ได้แก่ ลุ่มน้ำแม่ฮ่าว ลุ่มน้ำแมริม ลุ่มน้ำแม่แรม และลุ่มน้ำแม่สา ไหลลงทางด้านลาดทิศตะวันออกของอุทยานแห่งชาติ ไหลผ่านอำเภอแมริมเพื่อหล่อเลี้ยงชุมชนและพื้นที่เกษตรกรรมและลงสู่แม่น้ำปิง ในเขตท้องที่อำเภอแมริม เพื่อหล่อเลี้ยงชุมชนและพื้นที่เกษตรกรรมและลงสู่แม่น้ำปิงในเขตท้องที่อำเภอแมริม ทางด้านลาดทิศตะวันตกเฉียงใต้และทิศใต้ของอุทยานฯ จะประกอบไปด้วยลุ่มน้ำย่อยหลายลุ่มน้ำอาจเรียกรวมกันว่า “ลุ่มน้ำสุเทพ” ลุ่มน้ำย่อยๆ ที่สำคัญได้แก่ ห้วยตึงเฒ่า ห้วยแม่หยวก ห้วยช่างเคี่ยน ห้วยแก้ว ห้วยปงน้อย และห้วยแม่เหียะ นับได้ว่าเป็นลุ่มน้ำที่สำคัญที่แจกจ่ายน้ำเพื่อการอุปโภคและบริโภคให้แก่ชุมชนใน

เขตตัวเมืองเชียงใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในอดีตก่อนที่จะมีการขุดสร้างคลองชลประทานแม่แตง เพื่อส่งน้ำให้แก่ตัวเมืองเชียงใหม่ทางด้านตะวันตก ส่วนลุ่มน้ำแม่ณาไทร-แม่ท่าช้าง ทางด้านลาดทิศตะวันตกเฉียงใต้ของอุทยานแห่งชาติ ซึ่งจะประกอบไปด้วยลำห้วยแม่ณาไทร และห้วยแม่ปอน ไหลลงสู่แม่น้ำท่าช้าง เพื่อหล่อเลี้ยงชุมชนและพื้นที่เกษตรกรรมในเขตอำเภอหางดง แล้วไหลลงสู่แม่ปิงในเขตอำเภอหางดง (รุ่งอรุณ, 2540)

ทรัพยากรป่าไม้

อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย มีความหลากหลายทางระบบนิเวศค่อนข้างมาก แต่ในปัจจุบันสภาพป่าในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ได้ถูกบุกรุกทำลายเหลือเป็นหย่อมๆ กระจายทั่วพื้นที่มาตั้งแต่ก่อนประกาศเป็นอุทยานแห่งชาติ ซึ่งขณะนี้พื้นที่ป่าไม้เหลืออยู่ประมาณ 157.04 ตารางกิโลเมตร หรือ ร้อยละ 59.82 ของพื้นที่อุทยานแห่งชาติทั้งหมด โดยจากพื้นที่ป่าที่เหลืออยู่นี้สามารถจำแนกสังคมพืชได้ถึง 5 ชนิด (รุ่งอรุณ, 2540) ดังนี้

1. ป่าดงดิบชื้น เป็นป่าที่ขึ้นอยู่ในที่ค่อนข้างสูงตั้งแต่ระดับความสูง 600 เมตรจากระดับน้ำทะเล ลักษณะโครงสร้างทั่วไปจะมีชั้นเรือนยอด 3 ชั้น ความสูงของไม้ชั้นเรือนยอดชั้นบนมากกว่า 35 เมตร โดยพันธุ์ไม้ที่พบมากจะเป็นไม้ในวงศ์ก่อ (Fagaceae) ซึ่งได้แก่ ก่อแป้น (*Castanopsis diversifolia* (Kurz) King) ก่อตลับ (*Quercus ramsbottomii* A.Camus) ก่อเดือย (*Castanopsis acuminatissima* (Blume) A.DC.) และก่อต่าง (*Quercus myrsinifolia* Blume) เป็นต้น

2. ป่าดงดิบเขา ป่าชนิดนี้มีลักษณะโครงสร้างเช่นเดียวกับป่าดงดิบชื้นแต่จะอยู่สูงกว่าคือจะอยู่ในระดับความสูงตั้งแต่ 1000 เมตรขึ้นไป ดังนั้นสภาพป่าจึงแปรผันไปตามอิทธิพลของลม โดยบริเวณยอดเขาที่ได้รับลมจัดไม้จะแคระแกร็น และมีเรือนยอดเพียง 2 ชั้นเท่านั้น ซึ่งพันธุ์ไม้ที่สำคัญได้แก่ ก่อแป้น (*Castanopsis diversifolia* (Kurz) King) ก่อเดือย (*Castanopsis acuminatissima* (Blume) A.DC.) ก่อดำ (*Lithocarpus truncatus* (King) Rehder & Wilson) ชุนไม้ (*Podocarpus wallichianus* D.Don) กำยาน (*Styrax benzoides* Craib) อบเชย (*Cinnamomum bejolghota* (Buch.-Ham.) Sweet) รองเท้านารี (*Paphiopedilum niveum* (Rchb.f.) Stein.) และม้ากระทืบโรง (*Ficus pubigera* Wall.) เป็นต้น

3. ป่าสนเขา ป่าชนิดนี้มีการกระจายเป็นหย่อมเล็กๆ ตามบริเวณที่สูง โดยเฉพาะตามสันเขา เช่น บริเวณยอดดอยปุย ดอยบวกห้า ผาดำ แหลมสน โดยพันธุ์ไม้ที่พบจะเป็นสนสองใบ (*Pinus merkusii* Jungh. & de Vriese) และสนสามใบ (*Pinus kesiya* Royle ex Gordon)

4. ป่าเต็งรัง ป่าชนิดนี้จะยึดครองพื้นที่ระดับต่ำกว่า 800 เมตรลงมา โดยสภาพป่าเต็งรังที่สมบูรณ์จะมีเรือนยอด 3 ชั้น ความสูงของไม้ชั้นเรือนยอดประมาณ 20-25 เมตร พันธุ์ไม้ที่สำคัญได้แก่ เหียง (*Dipterocarpus obtusifolius* Teijsm. ex Miq.) พลวง (*Dipterocarpus tuberculatus* Roxb.) เต็ง (*Shorea obtusa* Wall. Ex Blume) รัง (*Shorea siamensis* Miq.) พะยอม (*Shorea roxburghii* G. Don) และมีไม้ในวงศ์ก่อ (Fagaceae) หลายชนิดผสมอยู่ด้วย เช่น ก่อแพะ (*Quercus kerrii* Craib) และก่อต่าง (*Quercus myrsinifolia* Blume) เป็นต้น

5. ป่าผสมผลัดใบ เป็นป่าที่ขอบขึ้นอยู่ตามที่ราบเชิงเขา หรือบริเวณที่มีระดับต่ำกว่าป่าเต็งรังลงมา มักยึดครองพื้นที่ที่มีดินลึกมีหินและกรวดน้อย ป่าชนิดนี้จะมีชั้นเรือนยอด 3 ชั้น ความสูงของไม้ชั้นเรือนยอดประมาณ 30-35 เมตร โดยพันธุ์ไม้ที่สำคัญได้แก่ ไม้สัก (*Tectona grandis* L.f.) แดง (*Xylia xylocarpa* (Roxb.) Taub. Var. *kerrii* (Craib & Hutch.) I.C.Nielsen) ประดู่ (*Pterocarpus macrocarpus* Kurz) รกฟ้า (*Terminalia alata* Heyne ex Roth) สมอไทย (*Terminalia chebula* Retz. Var. *chebula*) ตะคร้อ (*Schleichera oleosa* (Lour.) Oken) ตีนนก (*Vitex pinnata* L.) มะกอกเกลื้อน (*Canarium subulatum* Guillaumin) ยอป่า (*Morinda coreia* Ham.) เป็นต้น

ทรัพยากรสัตว์ป่า

สัตว์ป่าในเขตอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย มีทั้งสัตว์ประเภทเลี้ยงลูกด้วยนมขนาดเล็กและขนาดกลาง เช่น กวาง (*Cervus unicolor*) หมูป่า (*Sus scrofa*) อีเก้ง (*Muntiacus muntjak*) และสัตว์ขนาดใหญ่บางชนิด เช่น ช้าง (*Elephas maximus*) กระตัง (*Bos gaurus*) วัวแดง (*Bos javanicus*) เสือโคร่ง (*Panthera tigris*) ฯลฯ ซึ่งสัตว์ป่าดังกล่าวที่อ้างถึง ปัจจุบันได้มีจำนวนลดน้อยลงมาก บางชนิดก็หายและสูญพันธุ์ไปจากอุทยานฯ เนื่องจากถูกคุกคามและไล่ล่ามาเป็นอาหารเป็นระยะเวลานาน สำหรับสัตว์ป่าที่ยังคงเหลืออยู่ในปัจจุบัน จะประกอบด้วย (รุ่งอรุณ, 2540)

1. สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมขนาดเล็ก ซึ่งมีเหลืออยู่ไม่น้อยกว่า 61 ชนิด เช่น กระจงัน (*Menetes berdmorei*) แมวป่า (*Felis chaus*) เป็นต้น
2. สัตว์จำพวกนก ที่มีไม่น้อยกว่า 326 ชนิด และชนิดที่สำคัญได้แก่ ไก่ฟ้าหางลายขวาง (*Syrmaticus humiae*) ซึ่งเป็นไก่ฟ้าชนิดที่หายากมาก พวกนกอื่นๆ ที่พบเป็นพวกนกภูเขาที่มีสีสรรแปลกตา ได้แก่ นกตีตแก้มเหลือง (*Parus spilonotus*) นกปรอดภูเขา (*Hypsiprtes mccllellandii*) นกกะลิงเขียวดสีเทา (*Dendrocitta formosa*) เป็นต้น
3. สัตว์เลื้อยคลาน จะมีอยู่ไม่น้อยกว่า 50 ชนิด ที่สำคัญได้แก่ เต่าปูลู (*Platysternon megacephalum*) เต่าเดือย (*Manouria impressa*) เป็นต้น
4. สัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำ มีอยู่ไม่น้อยกว่า 28 ชนิด ที่สำคัญได้แก่ กระต่าง หรือกิ้งก่าน้ำ ซึ่งเป็นสลาแมนเดอร์ (*Salamander*) ชนิดเดียวที่พบในประเทศไทย และเขียดดงดอยสุเทพ หรือเขียดดงม่วง (*Ichthyopis youngorum*) ซึ่งเป็นสัตว์หายาก เป็นต้น.
5. แมลงจำพวกผีเสื้อมีอยู่ไม่น้อยกว่า 500 ชนิด และมีผีเสื้อกลางคืนไม่น้อยกว่า 300 ชนิด

ชุมชนท้องถิ่น

1. สภาพเศรษฐกิจ เนื่องจากที่ตั้งชุมชนเป็นแหล่งท่องเที่ยวมีนักท่องเที่ยวเข้ามาเยี่ยมชมมาก โดยเฉพาะหมู่บ้านดอยสุเทพ มีผู้ประกอบการร้านค้า จำหน่ายของที่ระลึก และอาหาร เฉลี่ยรายได้ต่อครัวเรือน ปีละ 100,000 บาท รองลงมาได้แก่หมู่บ้านดอยปุย และหมู่บ้านภูพิงค์ โดยมีนักท่องเที่ยวเข้ามาเยี่ยมชมอุทยานแห่งชาติ สูงกว่า 1,000,000 คน ต่อปี ชุมชนที่มีรายได้ต่ำ เป็นชุมชนที่ประกอบอาชีพด้านการเกษตร เฉลี่ยต่อปี ค่อนข้างน้อย โดยเฉพาะบ้านแม่สาใหม่ มีรายได้เฉลี่ยต่ำสุด เพียงปีละ 5,000 บาท

2. สังคม ชุมชนที่อาศัยในเขตอุทยานแห่งชาติ ส่วนใหญ่ประกอบกิจกรรมด้านการเกษตร ค้าขาย อื่นๆ มีหมู่บ้านที่อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติมีทั้งหมด จำนวน 16 หมู่บ้าน ในเขตอำเภอเมือง 6 หมู่บ้าน อำเภอแมริม 9 หมู่บ้าน อำเภอแม่แตง 1 หมู่บ้าน โดยเป็นชาวไทยพื้นราบ ร้อยละ 69 ชาวเขาเผ่าม้ง ร้อยละ 25 ชาวเขาเผ่าลีซอร้อยละ 6 มีจำนวนครัวเรือนทั้งหมด 1,135 ครัวเรือน จำนวนประชากร 6,460 คน ชุมชนที่เป็นชาวไทยภูเขา อยู่ในสภาพพื้นที่ห่างกัน ทุรกันดาร มีเพียงร้อยละ 44 ของชุมชนที่มีโรงเรียนประถม และมีโรงเรียนมัธยมศึกษา 1 แห่ง ตั้งอยู่บ้านดอยสุเทพ ตำบลสุเทพ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ปัจจุบันชาวเขาได้รับโอกาสการศึกษามากขึ้น มีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงอาชีพจากเกษตรกรรมไปสู่กิจกรรมอื่น มีโอกาสการศึกษา มากกว่าชุมชนในอุทยานแห่งชาติอีกหลายแห่งที่สามารถต่อในระดับการศึกษาที่สูงขึ้นในจังหวัดเชียงใหม่

3. การพึ่งพิงทรัพยากรธรรมชาติ การพึ่งพิงทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญ ในเขตอุทยานแห่งชาติ ได้แก่การใช้ที่ดินในกิจกรรมต่างๆ โดยเฉพาะเพื่อการเกษตร และที่อยู่อาศัย จากข้อมูลที่สำรวจภายใต้การผ่อนผันการอยู่อาศัยและการทำกินตามมติคณะรัฐมนตรีวันที่ 30 มิถุนายน 2541 อุทยานฯ อยู่ระหว่างการตรวจสอบข้อมูลและสำรวจเพิ่มเติม ทั้งนี้ จากข้อมูล พ.ศ.2537 มีการสำรวจไว้ 10 หมู่บ้านในท้องที่อำเภอเมืองเชียงใหม่ อำเภอแมริม อำเภอแม่แตง จำนวน 10 หมู่บ้าน รวมการใช้ที่ดินประมาณ 20,000 ไร่ โดยเฉลี่ยหมู่บ้านละ 2,000 ไร่

4. ประเพณีและวัฒนธรรม เนื่องจากอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย มีราษฎรซึ่งอาศัยอยู่ในพื้นที่ที่แตกต่างกัน หลายชาติพันธุ์ ได้แก่ ชาวไทยพื้นราบ ชาวเขาเผ่าม้ง ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง และชาวเขาเผ่าลีซอ ทำให้มีประเพณีและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันไป ซึ่งเป็นเอกลักษณ์และวิถีชีวิตเฉพาะของแต่ละชนเผ่า

แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

1. น้ำตกห้วยแก้ว เป็นน้ำตกเล็กๆ สูงประมาณ 10 เมตร เกิดจากลำน้ำห้วยแก้ว อยู่บริเวณเชิงดอยใกล้ทางขึ้นดอยสุเทพ เหนือน้ำตกห้วยแก้วขึ้นไปเล็กน้อย จะเป็น "วังบัวบาน" เป็นสถานที่ที่กล่าวถึงตำนานรักอันอมตะที่ลือชื่อของสาวเหนือ และผาเงิบ ซึ่งเป็นสถานที่พักผ่อนซึ่งอยู่เหนือน้ำตกประมาณ 100 เมตร

2. น้ำตกมณฑาธาร หรือน้ำตกล้านปายาง เป็นน้ำตกที่สวยงามแห่งหนึ่งในเขตอุทยานแห่งชาติ สูงกว่าระดับน้ำทะเล 730 กิโลเมตร มีทั้งหมด 9 ชั้น โดยมีน้ำตกไทรย้อย เป็นน้ำตกชั้นสูงสุด ที่ไหลมาจากห้วยคอกม้า แล้วไหลไปสมทบกับน้ำตกมณฑาธาร ผ่านผาเงิบ วังบัวบาน น้ำตกห้วยแก้ว ก่อนจะไหลลงสู่แม่น้ำปิง ที่มาของน้ำตกล้านปายางมาจากต้นมณฑา ซึ่งเป็นไม้ยืนต้น ดอกสีขาว ใบใหญ่ สีเขียวจัด เห็นได้ทั่วไปตามข้างทาง ลักษณะของน้ำที่ตกลงมาแยกออกเป็น 2 สายเล็ก ๆ แล้วไหลลงสู่แอ่ง ก่อนจะผ่านลานหินลงไปชั้นที่ 1 อยู่ห่างจากน้ำตกห้วยแก้ว ประมาณ 3 กิโลเมตร

3. น้ำตกแม่สา เป็นน้ำตกที่สวยงาม มีน้ำไหลตลอดปี มีทั้งหมด 10 ชั้นแต่ละชั้นห่างกัน ประมาณ 100-500 เมตร จากตัวเมืองเชียงใหม่ เดินทางไปตามถนนสายแมริม-สะเมิง ระยะทาง ประมาณ 12 กิโลเมตร น้ำตกแม่สา เป็นน้ำตกที่มีชื่อเสียงมากแห่งหนึ่งของจังหวัดเชียงใหม่ ปกคลุมด้วยต้นไม้ใหญ่ทั่วบริเวณ ทำให้สภาพอากาศร่มรื่นเย็นสบายตลอดปี ทำให้ได้รับความนิยมมาก

4. น้ำตกตาดหมอก - วังฮ้าง เป็นน้ำตกขนาดกลาง เกิดจากลำห้วยแม่แรม อยู่ห่างจากอำเภอแมริม ประมาณ 12 กิโลเมตร ตามเส้นทางสายแมริม-สะเมิง แล้วแยกไปอีกประมาณ 9 กิโลเมตร

5. น้ำตกหมอกฟ้า เป็นน้ำตกที่สวยงามอีกแห่งของอุทยานแห่งชาติ มีน้ำไหลตลอดปี ตั้งอยู่ในเขต อำเภอแม่แตง โดยเดินทางไปตามเส้นทางสายเชียงใหม่-ฝาง (ทางหลวงแผ่นดิน หมายเลข 107) ถึงทางแยกบ้านแม่มาลัย อำเภอแม่แตง เลี้ยวซ้ายตามถนนสายแม่มาลัย-ปาย (ทางหลวงจังหวัดหมายเลข 1095) รวมระยะทางประมาณ 58 กิโลเมตร นอกเหนือจากน้ำตกที่สวยงาม ยังมีถ้ำหมอกฟ้า และเส้นทางเดินศึกษาธรรมชาติ สำหรับผู้ที่รักธรรมชาติด้วย

6. น้ำตกศรีสังวาลย์ เป็นน้ำตกขนาดกลาง เกิดจากลำห้วยแม่ปานตอนบน อยู่ในพื้นที่ อำเภอหางดง สามารถเดินทางโดยใช้เส้นทางถนนสายหางดง-สะเมิง (ทางหลวงจังหวัดหมายเลข 1096)

7. ลานกางเต็นท์ยอดดอยปุย ลานกางเต็นท์ยอดดอยปุย เป็นสถานที่ที่จัดสร้างขึ้น สำหรับผู้สนใจและรักธรรมชาติ ได้สัมผัสธรรมชาติอย่างใกล้ชิด ทั้งยังสามารถชมทิวทัศน์รอบ เมืองเชียงใหม่ได้หลากหลายมุมมอง

แหล่งท่องเที่ยวทางศิลปวัฒนธรรม

1. พระตำหนักภูพิงคราชนิเวศน์ เป็นสถานที่ที่มีชื่อเสียงในด้านความสวยงามและมีความสำคัญยิ่งคือ ใช้เป็นที่ประทับแปรพระราชฐานของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ฯ พระบรมราชินีนาถ และพระบรมวงศานุวงศ์ พระตำหนักนี้ สร้างขึ้นเมื่อปี พ.ศ.2503 บริเวณใกล้ดอยบวกห้า ลักษณะเป็นแบบสถาปัตยกรรมไทย ภายในบริเวณพระตำหนัก ได้รักษาสภาพธรรมชาติไว้ รวมทั้งมีการปลูกพันธุ์ไม้ดอกชนิดต่างๆ ให้อย่างสวยงาม พระตำหนักนี้ จะอยู่ห่างจากที่ทำการอุทยานแห่งชาติประมาณ 4 กิโลเมตร และเปิดให้ประชาชนเข้าชมทุกวัน ไม่เว้นวันหยุดราชการ

2. วัดพระธาตุดอยสุเทพ เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่มีความสำคัญทางศาสนาและทางประวัติศาสตร์ของนครเชียงใหม่ ตั้งอยู่บนดอยสุเทพ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ สร้างขึ้นเมื่อ พ.ศ.1927 มีบันไดนาคทอดยาวขึ้นไปสู่วัด 306 ขั้น ภายในวัด เป็นที่ประดิษฐานขององค์เจดีย์ทรงมอญ ที่ใต้ฐานพระเจดีย์มีพระบรมสารีริกธาตุของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบรรจุอยู่ วัดพระธาตุดอยสุเทพมีชื่อเต็มว่า “วัดพระบรมธาตุดอยสุเทพวรวิหาร” ซึ่งจัดได้ว่า เป็นปูชนียสถานที่แสดงออกถึงศิลปกรรมล้านนาไทยที่สำคัญคู่เมืองเชียงใหม่

3. อนุสาวรีย์พระครูบาศรีวิชัย นักบุญแห่งล้านนา ซึ่งเป็นบุคคลแรกที่บุกเบิกสร้างถนนขึ้นไปบนดอยสุเทพ เมื่อปี พ.ศ.2477 พระครูบาศรีวิชัย ขณะที่ยำพรรษาอยู่ที่วัดศรีโสดา ได้ชักชวนประชาชนสร้างทางจากเชิงดอยถึงวัดพระธาตุดอยสุเทพ รวมระยะทางประมาณ 11 กิโลเมตร โดยใช้เวลารสร้างประมาณ 6 เดือน ต่อมา ชาวเชียงใหม่จึงได้สร้างอนุสาวรีย์พระครูบาศรีวิชัยไว้เป็นอนุสรณ์สถานเพื่อสักการบูชาสืบไป

การจำแนกเขตการจัดการ

การจำแนกเขตการจัดการอุทยานแห่งชาติอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ได้มีการแบ่งเขตพื้นที่จัดการอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ออกเป็น 5 เขต ดังนี้ (รุ่งอรุณ, 2540)

1. เขตบริการ (intensive use zone)

1.1 เขตบริการ เป็นพื้นที่ที่กำหนดไว้เพื่อรองรับการใช้ประโยชน์จากนันทนาการและการท่องเที่ยวและการเรียนรู้คุณค่าของอุทยานแห่งชาติ ในด้านต่างๆ เช่นบริเวณที่ทำการอุทยานแห่งชาติ หน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติ บางหน่วยเช่นที่ น้ำตกแม่สา บริเวณน้ำตกต่างๆ ฯลฯ เป็นพื้นที่ที่มีการพัฒนาสิ่งก่อสร้างต่างๆ เช่นที่พักแรม ลานจอดรถ ห้องน้ำห้องสุขา ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ที่ทำการอุทยานฯ เพื่อส่งเสริมและอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวและแก่เจ้าหน้าที่ของอุทยานแห่งชาติ และเป็นพื้นที่จะได้รับผลกระทบจากการใช้บริการของนักท่องเที่ยวมากที่สุด

1.2 บริเวณเร่งด่วนที่จำเป็นจัดทำผังบริเวณ (site plan) เป็นการปรับปรุงภูมิทัศน์แก้ไขปัญหาร้านค้าผู้ประกอบการที่จะต้องมีการจัดระเบียบชุมชน ปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกบริการนักท่องเที่ยว ได้แก่ บริเวณอนุสาวรีย์ครูบาศรีวิชัย บริเวณบ้านสุเทพ(หน้าวัดพระธาตุดอยสุเทพ) บริเวณผาดำ บ้านภูฝิงค์(หน้าพระตำหนักภูฝิงค์ราชินีเวศน์) และบริเวณหน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติ (หน่วยศรีสังวาลย์)

2. เขตนันทนาการและการท่องเที่ยว (outdoor recreation zone)

เขตนันทนาการและการท่องเที่ยว เป็นพื้นที่ที่กำหนดไว้เพื่อการรักษาทรัพยากรธรรมชาติและในขณะเดียวกันก็ใช้ประโยชน์เพื่อนันทนาการและการท่องเที่ยวและการศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติ หลายรูปแบบ เช่นพื้นที่เพื่อการเดินป่า (nature trail) รวมทั้งเป็นกันชนป้องกันการกระทบกระเทือนที่เกิดขึ้นในเขตบริการที่มากเกินไป ซึ่งเป็นการระบายความแออัดของการใช้พื้นที่ในเขตบริการให้กระจายตัวออกไปในช่วงเวลาที่มีนักท่องเที่ยว

มาใช้บริการเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้โดยจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกตามสมควร เขตนี้ได้แก่ บริเวณ ยอดดอยสุเทพ สันกำแพง ยอดดอยปุย ฯลฯ

3. เขตการใช้ประโยชน์เพื่อวัตถุประสงค์พิเศษ (special use zone)

3.1 เขตการใช้ประโยชน์เพื่อวัตถุประสงค์พิเศษ เป็นพื้นที่ที่มีกิจกรรมของประชาชน หรือของทางราชการ ที่เกิดขึ้นก่อนการประกาศจัดตั้งเป็นอุทยานแห่งชาติ หรือพื้นที่ที่ใช้ประโยชน์ อื่นๆ นอกเหนือจากวัตถุประสงค์หลักของอุทยานฯ โดยกิจกรรมเหล่านั้นอาจสอดคล้องหรือ ขัดแย้งต่อการจัดการอุทยานแห่งชาติ เช่นบริเวณพื้นที่กันออก พื้นที่หน่วยงานราชการอื่นๆ พื้นที่ หมู่บ้านและที่ทำกินของชาวบ้าน ฯลฯ โดยกิจกรรมเหล่านี้เกิดขึ้นภายหลังการประกาศจัดตั้งเป็น อุทยานแห่งชาติ และหรืออยู่ระหว่างดำเนินการกันออกจากเขตอุทยานแห่งชาติ การกำหนดเขตนี้ ขึ้นเพื่อให้กิจกรรมเหล่านั้นสอดคล้องกับการดำเนินงานของอุทยานแห่งชาติ

3.2 เขตซ้อนทับที่อยู่อาศัยและที่ทำกินของราษฎรหมู่บ้านข้างเคียง เป็นบริเวณที่มี ปัญหาการไม่ยอมรับแนวเขตอุทยานแห่งชาติ ปัจจุบันได้มีการแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยการ จัดตั้ง คณะกรรมการร่วมระหว่างราษฎร อุทยานแห่งชาติ และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเพื่อการพิสูจน์แนว เขตอุทยานแห่งชาติ โดยมีผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่เป็นประธาน อยู่ระหว่างดำเนินการแก้ไข ปัญหา

4. เขตป่าเปลี่ยว (primitive zone)

เขตป่าเปลี่ยว เป็นพื้นที่ธรรมชาติที่นอกเหนือจากการใช้ประโยชน์ด้านอื่นๆ เป็นพื้นที่ ที่อนุรักษ์ไว้เพื่อรักษาสภาพของสังคมพืชและทรัพยากรธรรมชาติอื่นๆ เช่นพื้นที่ป่าชนิดต่างๆ พื้นที่ต้นน้ำลำธาร พื้นที่ที่มีการลักษณะโดดเด่นทั้งทางกายภาพและชีวภาพและหายาก ซึ่งทำให้ เกิดจุดเด่นที่สำคัญของอุทยานแห่งชาติ การเข้าไปใช้ประโยชน์พื้นที่ดังกล่าวจะอนุญาตให้เฉพาะ เพื่อการศึกษาและวิจัยและกิจกรรมเพื่อนันทนาการและการท่องเที่ยวที่จะทำให้เกิดผลกระทบต่อ สภาพพื้นที่น้อยที่สุด เช่น กิจกรรมการส่องดูนก การเดินป่า ฯลฯ เขตนี้จะไม่อนุญาตให้มีการเข้าไป พักแรมหรือทำการก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ

5. เขตฟื้นฟูสภาพ (recovery zone)

5.1 เขตฟื้นฟูสภาพ เป็นพื้นที่ทั้งหมดของอุทยานแห่งชาติ ที่ได้ถูกบุกรุกแผ้วถางหรือทำลายทั้งก่อนหน้าและภายหลังการประกาศพื้นที่อุทยานแห่งชาติ วัตถุประสงค์ของการกำหนดพื้นที่ในเขตฟื้นฟูสภาพเพื่อที่จะยับยั้งการบุกรุกทำลายต่อ และเร่งทำการฟื้นฟูพื้นที่ เช่นทำการป้องกันและการเจริญทดแทนตามธรรมชาติ (natural regeneration) ของพื้นที่ การช่วยปลูกเสริมป่า (enrichment planting) และการปลูกสร้างสวนป่าใหม่ (reforestation) ในบริเวณพื้นที่ตามสภาพของการถูกทำลายและตามศักยภาพและความสามารถในการฟื้นตัวตามธรรมชาติของพื้นที่นั้นๆ

5.2 ไม้ต่างถิ่น (exotic species) หลายชนิดบนยอดดอยปุ๋ยที่ปลูกทดลองมานาน ก่อนการประกาศจัดตั้งเป็นอุทยานแห่งชาติ ปัจจุบันมีความจำเป็นต้องศึกษาและฟื้นฟูป่าด้วยไม้ท้องถิ่นทดแทนไม้ดังกล่าว

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Tanakanjana (1996) ศึกษาพฤติกรรมกรรมกรไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบอุทยานแห่งชาติของราษฎรในชุมชนท้องถิ่นที่อาศัยอยู่ในเขตและรอบเขตอุทยานแห่งชาติ 5 แห่งคือ อุทยานแห่งชาติ ดอยสุเทพ-ปุ๋ย อุทยานแห่งชาติเขาแหลม อุทยานแห่งชาติทับลาน อุทยานแห่งชาติภูสอยดาว และอุทยานแห่งชาติเขาปู่-เขาย่า โดยมีกลุ่มตัวอย่างรวมทั้งสิ้น 1,038 คน ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมกรรมกรไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบอุทยานแห่งชาติประกอบด้วย ระดับการพึงพิงทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อนุรักษ์ ค่านิยมเกี่ยวกับความมั่งคั่ง ค่านิยมด้านการรักษาสิ่งแวดล้อม ความรู้สึกเป็นเจ้าของอุทยานแห่งชาติ บรรทัดฐานเชิงคุณธรรม ความคาดหวังเกี่ยวกับผลประโยชน์ที่จะได้จากการจัดการอุทยานแห่งชาติ ระยะเวลาในการอยู่อาศัย ที่ตั้งของหมู่บ้าน อาชีพหลัก การรับรู้เกี่ยวกับการบังคับใช้กฎระเบียบ ความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบ และจำนวนผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบส่วนปัจจัยที่ไม่มีอิทธิพลได้แก่ รายได้ และค่านิยมด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ

คมเชษฐา (2545) ทำการศึกษาลักษณะพฤติกรรมการไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเอราวัณ พบว่า รูปแบบพฤติกรรมการไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของนักท่องเที่ยวที่ปรากฏมากที่สุดคือ การให้อาหารปลาในลำน้ำ สำหรับปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบอุทยานแห่งชาติของนักท่องเที่ยว คือ ความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบอุทยานแห่งชาติ การรับรู้เกี่ยวกับความรุนแรงของกฎระเบียบอุทยานแห่งชาติ การรับรู้เกี่ยวกับความเข้มงวดในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่อุทยาน การรับรู้เกี่ยวกับการไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของนักท่องเที่ยวอื่น แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการ รูปแบบการท่องเที่ยว และระยะทางจากแหล่งที่อยู่อาศัยไปยังอุทยานแห่งชาติ

ปราณี (2546) ทำการศึกษา ชนิด ปริมาณขยะ และพฤติกรรมทิ้งขยะของนักท่องเที่ยว และผู้ประกอบการในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ พบว่า นักท่องเที่ยวและผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีการแยกขวดแก้ว/เศษแก้ว เก็บรวบรวมเศษอาหารใส่ถุง และมัดปากถุงก่อนทิ้งขยะ ไม่ได้นำเศษอาหารกลับไปเลี้ยงสัตว์ และผู้ประกอบการส่วนใหญ่ทำการแยกขยะเปียกกับขยะแห้ง มีการทำให้ขยะเล็กลงก่อนทิ้งถังขยะ ในขณะที่นักท่องเที่ยวไม่มีพฤติกรรมนี้นอกจากนี้นักท่องเที่ยวไม่ทิ้งขยะ/ล้างภาชนะในน้ำตก นอกจากนี้ยังพบว่า นักท่องเที่ยวที่มีกลุ่มในการเดินทางและการพักผ่อนต่างกัน มีพฤติกรรมทิ้งขยะแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติและจำนวนสมาชิกในการเดินทางของนักท่องเที่ยว มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทิ้งขยะอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

นิภารัตน์ (2547) ทำการศึกษาการรับรู้สภาพแวดล้อมทางกายภาพและประสบการณ์นันทนาการของนักท่องเที่ยวที่ไปเยือนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ พบว่านักท่องเที่ยวที่มีเชื้อชาติ ประสบการณ์ในการมาเยือนพื้นที่ รูปแบบกิจกรรมนันทนาการ และประสบการณ์ที่พึงปรารถนาเกี่ยวกับความสะดวกสบายในการไปเยือนและประกอบกิจกรรมแตกต่างกัน มีการรับรู้สภาพแวดล้อมทางกายภาพแตกต่างกัน และการรับรู้สภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นมีความสัมพันธ์กับคุณภาพประสบการณ์นันทนาการของการท่องเที่ยวในทิศทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

กมล (2548) ทำการศึกษาการรับรู้ของนักท่องเที่ยวต่อผลกระทบสิ่งแวดล้อมในแหล่งนันทนาการทางธรรมชาติ พบว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่ไปเยือนแหล่งนันทนาการทั้ง 9 ประเภท ระบุว่าแหล่งนันทนาการเกิดผลกระทบสิ่งแวดล้อมในระดับปานกลาง และส่วนใหญ่รู้สึกว่าการกระทบสิ่งแวดล้อมดังกล่าวส่งผลเสียต่อประสบการณ์นันทนาการ อย่างไรก็ตาม นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ยังรู้สึกพึงพอใจและต้องการกลับมาเยือนแหล่งนันทนาการเดิมอีกในอนาคต โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ผลกระทบสิ่งแวดล้อมประกอบด้วย ระยะเวลาที่นักท่องเที่ยวใช้ประกอบกิจกรรมนันทนาการ ความคาดหวังต่อสภาพแวดล้อม การได้ศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับระบบนิเวศ การได้พักผ่อนในบรรยากาศที่สงบ การได้ใช้พลังกำลังในการประกอบกิจกรรมนันทนาการ การได้ผจญภัย/เสี่ยงภัย และการได้เยือนแหล่งนันทนาการใหม่ที่ไม่เคยเยือนมาก่อน การรับรู้ผลกระทบมีความสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงประสบการณ์นันทนาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความต้องการกลับมาเยือนของนักท่องเที่ยว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ การรับรู้ต่อผลกระทบสิ่งแวดล้อมและความพึงพอใจโดยรวม และงานวิจัยนี้ผู้ศึกษาชี้แนะว่านักจัดการพื้นที่นันทนาการควรเอาปัจจัยด้านการรับรู้ผลกระทบสิ่งแวดล้อมของนักท่องเที่ยวในการประเมินขีดความสามารถในการรองรับของแหล่งนันทนาการ

แสงจันทร์ (2548) ทำการศึกษาการรับรู้ของนักท่องเที่ยวต่อความแออัดในแหล่งนันทนาการทางธรรมชาติ พบว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ระบุว่าแหล่งนันทนาการไม่มีความแออัด และส่วนใหญ่ไม่มีบรรทัดฐานเกี่ยวกับจำนวนนักท่องเที่ยวที่ยอมรับได้ อีกทั้งยังพบว่า เชื้อชาติ จำนวนนักท่องเที่ยว ขณะตอบแบบสอบถาม จำนวนนักท่องเที่ยวที่รับรู้ ความคาดหวังเกี่ยวกับจำนวนนักท่องเที่ยว ประสบการณ์ที่พึงปรารถนา ประสบการณ์ในการมาเยือน บรรทัดฐานส่วนบุคคล และความขัดแย้งระหว่างพฤติกรรม มีอิทธิพลต่อการรับรู้ต่อความแออัดของนักท่องเที่ยว อย่างมีนัยสำคัญ และจากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความแออัดกับความพึงพอใจโดยรวมและการเปลี่ยนแปลงประสบการณ์นันทนาการพบว่า ความรู้สึกแออัดมีความสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงประสบการณ์นันทนาการและความพึงพอใจในการมาเยือน

นิภาพร (2551) ทำการศึกษาพฤติกรรมการตอบสนองของนักท่องเที่ยงที่มีต่อป้ายเตือนในอุทยานแห่งชาติภูกระดึง จังหวัดเลย พบว่า พฤติกรรมอ่านป้ายเตือนมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับพฤติกรรมการตอบสนองของนักท่องเที่ยง โดยนักท่องเที่ยงที่อ่านป้ายมีพฤติกรรมการตอบสนองเชิงบวกมากกว่านักท่องเที่ยงที่ไม่ได้อ่านป้าย ปัจจัยภูมิหลังที่มีความสัมพันธ์กับการอ่านป้ายเตือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ อายุ ระดับการศึกษา และขนาดกลุ่ม ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังของนักท่องเที่ยงที่ได้อ่านป้ายเตือนกับความคิดเห็นที่มีต่อป้ายข้อความต่างๆ พบว่า มีเพียงปัจจัยเรื่องเพศที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยงต่อป้ายข้อความอธิบายเหตุผลของการห้าม และข้อความเชิงบังคับระบุโทษตามกฎหมาย

สมมติฐานการวิจัย

จากการตรวจสอบทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดดังภาพที่ 4 และกำหนดสมมติฐานการวิจัยได้ดังนี้

การรับรู้ต่อภาวะเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ อิทธิพลของป้ายสื่อความหมายเกี่ยวกับภาวะเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ความรู้เกี่ยวกับภาวะเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ความรู้เกี่ยวกับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม ประสบการณ์ในการประกอบกิจกรรมนันทนาการในอุทยานแห่งชาติ ภูมิลำเนา รูปแบบการประกอบกิจกรรมนันทนาการ แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการ ระยะเวลาในการประกอบกิจกรรมนันทนาการ การบังคับใช้ภาวะเบียบของเจ้าหน้าที่และการตรวจตรา ค่านิยมด้านการปฏิบัติตามภาวะเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวกลุ่มอื่น มีอิทธิพลต่อการตอบสนองต่อภาวะเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – นุ่ย

ตัวแปรอิสระ (X)

- การรับรู้ต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการ
- อิทธิพลของป้ายสื่อความหมายเกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์
- ความรู้เกี่ยวกับกฎ ระเบียบ และ มาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์
- ความรู้เกี่ยวกับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม
- ประสบการณ์ในการประกอบกิจกรรมนันทนาการในอุทยานแห่งชาติ
- ภูมิปัญญา
- รูปแบบการประกอบกิจกรรมนันทนาการ
- แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการ
- ระยะเวลาในการประกอบกิจกรรมนันทนาการ
- การบังคับใช้กฎระเบียบของเจ้าหน้าที่ และการตรวจตรา
- ค่านิยมด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์
- พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวกลุ่มอื่น

ตัวแปรตาม (Y)

การตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – ปุย

ภาพที่ 4 กรอบแนวคิดในการวิจัย

อุปกรณ์และวิธีการ

อุปกรณ์

1. อุปกรณ์เครื่องเขียน
2. แบบสอบถามผู้มาเยือนที่สร้างจากแนวคิด ทฤษฎีและวัตถุประสงค์ในการศึกษา
ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 5 ตอนดังนี้
 - ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะทั่วไปในการเดินทางมาเยือน และการประกอบ
กิจกรรมนันทนาการของผู้มาเยือน
 - ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ของผู้มาเยือนต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการ
ผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ- ปุย และผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม
 - ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้ของผู้มาเยือนต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการ
ผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย
 - ตอนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการ
ผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ- ปุย
 - ตอนที่ 5 ภูมิหลังของผู้มาเยือน
3. แบบบันทึกพฤติกรรมของผู้มาเยือน
4. กล้องถ่ายรูป
5. คอมพิวเตอร์และโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ เครื่องพิมพ์และอุปกรณ์สำหรับการ
วิเคราะห์ข้อมูล

วิธีการ

การเก็บรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิ

การศึกษาข้อมูลทุติยภูมิ ทำการตรวจสอบเอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้และการตอบสนองของผู้มาเยือนต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการในอุทยานแห่งชาติ แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบน พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 และกฎระเบียบและมาตรการจัดการที่เกี่ยวข้องกับงานอุทยานแห่งชาติ เพื่อกำหนดกรอบแนวคิดและสร้างเครื่องมือในการศึกษาวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ

1. การคัดเลือกพื้นที่ศึกษา

ทำการคัดเลือกพื้นที่ศึกษาโดยเริ่มจากการรวบรวมข้อมูลสถิติจำนวนนักท่องเที่ยวจากอุทยานแห่งชาติทั่วประเทศ โดยใช้ข้อมูลสถิติจำนวนนักท่องเที่ยวย้อนหลัง 10 ปี ตั้งแต่ปีงบประมาณ 2542-2551 ได้พื้นที่ๆ มีจำนวนนักท่องเที่ยวสูงสุด 5 ลำดับ รายละเอียดดังปรากฏในตารางภาคผนวก ค คือ อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ อุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์ อุทยานแห่งชาติเอราวัณ และอุทยานแห่งชาติห้วยน้ำดัง จากนั้นใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) โดยการจับสลาก ได้พื้นที่ตัวแทน คือ อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย

2. การกำหนดประชากรเป้าหมาย

ประชากรเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย ทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ ทั้งชายหญิงที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป ที่เดินทางมาเยือนพื้นที่ศึกษา และประกอบกิจกรรมนันทนาการ เป็นประชากรเป้าหมาย โดยหน่วยในการวิเคราะห์สำหรับงานวิจัยครั้งนี้คือปัจเจกบุคคล (individual)

3. การกำหนดขนาดตัวอย่าง

ทำการกำหนดขนาดตัวอย่าง โดยใช้สถิติจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยือน อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ย้อนหลัง 10 ปี ตั้งแต่ปีงบประมาณ 2542-2551 รายละเอียดดัง ปราบกฏในตารางภาคผนวก ค รวมทั้งสิ้น 26,371,040 เฉลี่ยรายปี 2,637,104 คน เป็นฐานในการ สุ่มตัวอย่าง ใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (simple random sampling) กำหนดขนาดตัวอย่างโดย ใช้สูตรของ Yamane (1973) กำหนดให้ค่าระดับความเชื่อมั่นอยู่ที่ 95% ดังนี้

$$n = \frac{N}{[1+N(e)^2]}$$

โดย n หมายถึง ขนาดตัวอย่าง

N หมายถึง จำนวนประชากรทั้งหมด

e หมายถึง ค่าความคลาดเคลื่อนเนื่องจากการสุ่มตัวอย่างซึ่งกำหนดไว้ที่

0.05

$$\begin{aligned} \text{ขนาดตัวอย่าง}(n) &= \frac{2,637,104}{[1+2,637,104(0.05)^2]} \\ &= 399.99 \approx 400 \end{aligned}$$

จากการคำนวณตามสูตรดังกล่าว ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือ 399.99 คน ดังนั้นควรเก็บข้อมูลผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย อย่างน้อย 400 คน และ เพื่อให้ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ครอบคลุมกลุ่มผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ทุกกลุ่ม จึงนำมาคำนวณสัดส่วนของผู้มาเยือนชาวไทยและชาวต่างประเทศตามสัดส่วนจริงที่ไปเยือน อุทยานแห่งชาติ ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างผู้มาเยือนชาวไทย 356 คน และกลุ่มผู้มาเยือน ชาวต่างชาติจำนวน 44 คน

4. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 สร้างแบบสอบถามสำหรับผู้มาเยือนโดยการศึกษาตำรา เอกสาร ทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นพื้นฐาน โดยแบบสอบถามจะใช้ทั้งคำถามปลายเปิดและปลายปิดเกี่ยวกับความรู้ การรับรู้ ความพึงพอใจ และการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์อุทยานแห่งชาติ

4.2 สร้างแบบบันทึกพฤติกรรมของผู้มาเยือน จากการศึกษาตำรา เอกสาร ทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) และทดสอบความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบสอบถาม ดังนี้

5.1 การตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามและแบบบันทึกพฤติกรรมที่สร้างขึ้น ให้คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ เพื่อนำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบแล้วไปปรับปรุงแก้ไข

5.2 การทดสอบความยาก (difficulty) ของแบบสอบถาม ผู้วิจัยทำการทดสอบความยากของคำถามในส่วนของความรู้ของผู้มาเยือนต่อกฎระเบียบ มาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์อุทยานแห่งชาติโดยสุเทพ-ปุย และความรู้เกี่ยวกับผลกระทบสิ่งแวดล้อม โดยแจกแบบสอบถามแก่ผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติโดยสุเทพ-ปุย ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 ชุด และคำนวณตามสูตรดังนี้ (พวงรัตน์, 2540)

$$P = \frac{R}{N}$$

โดย P หมายถึง ค่าความยากของคำถามแต่ละข้อ
 R หมายถึง จำนวนผู้ตอบคำถามถูกในแต่ละข้อ
 N หมายถึง จำนวนผู้ตอบคำถามทั้งหมด

ซึ่งกำหนดค่าความยาก ดังนี้

คำถามที่มีค่า P เท่ากับ 0.50 แสดงว่า คำถามข้อนั้นมีความยากปานกลาง
 คำถามที่มีค่า P ต่ำกว่า 0.50 แสดงว่า คำถามข้อนั้นค่อนข้างยาก
 คำถามที่มีค่า P สูงกว่า 0.50 แสดงว่า คำถามข้อนั้นค่อนข้างง่าย
 คำถามที่มีค่า P ต่ำกว่า 0.20 แสดงว่า คำถามข้อนั้นยากเกินไป
 คำถามที่มีค่า P สูงกว่า 0.80 แสดงว่า คำถามข้อนั้นง่ายเกินไป

จากการคำนวณตามสูตรดังกล่าว ได้ค่าความยากรายข้อ รายละเอียดดังปรากฏในตารางภาคผนวก ง1 และภาคผนวก ง2 ตามลำดับ และนำค่าความยากรายข้อมาหาค่าเฉลี่ยของคำถามวัดความรู้ของผู้มาเยือนต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์เท่ากับ 0.63 แสดงว่าคำถามค่อนข้างง่าย และค่าเฉลี่ยของคำถามวัดความรู้เกี่ยวกับผลกระทบสิ่งแวดล้อมเท่ากับ 0.61 แสดงว่าคำถามค่อนข้างง่ายเช่นกัน

5.3 การทดสอบความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบสอบถาม ผู้วิจัยทำการทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยแจกแบบสอบถามแก่ผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – ปุยที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 ชุด แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่น (reliability) โดยวิธีการของ Cronbach ซึ่งคำนวณตามสูตรได้ดังนี้ (พวงรัตน์, 2540)

$$\alpha = \left(\frac{k}{k-1} \right) \left(1 - \frac{\sum_{i=1}^k s_i^2}{s_m^2} \right)$$

เมื่อ	α	หมายถึง สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น
	k	หมายถึง จำนวนข้อ
	s_i^2	หมายถึง คะแนนแปรปรวนแต่ละข้อ
	s_t^2	หมายถึง คะแนนความแปรปรวนทั้งหมด

จากการคำนวณตามสูตรดังกล่าว ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของคำถามวัดการรับรู้ต่อกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ- ปุยเท่ากับ 0.845

สำหรับการทดสอบความเชื่อมั่นของคำถามวัดความรู้ของผู้มาเยือนต่อกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ และความรู้เกี่ยวกับผลกระทบสิ่งแวดล้อมโดยวิธีการของ Kuder Richardson (KR.21) ซึ่งคำนวณตามสูตรได้ดังนี้ (พวงรัตน์, 2540)

$$r_{tt} = \left(\frac{k}{k-1} \right) \left(1 - \frac{\bar{X}(k-\bar{X})}{ks_t^2} \right)$$

เมื่อ	r_{tt}	แทน	ความเที่ยงของแบบทดสอบ
	k	แทน	จำนวนข้อของแบบทดสอบ
	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้งหมด
	S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งหมด

จากการคำนวณตามสูตรดังกล่าว ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.657 และ 0.535 ตามลำดับ และทำการปรับแก้แบบสอบถามตามผลการวิเคราะห์ความเชื่อมั่นก่อนการนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลจริงในพื้นที่ รายละเอียดดังปรากฏในตารางภาคผนวกที่ 3

6. การเก็บข้อมูลภาคสนาม

นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจริง อย่างน้อยจำนวน 400 คน ณ อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย โดยแบ่งช่วงระยะเวลาในการเก็บ ข้อมูลออกเป็น 2 ช่วง คือ ช่วงฤดูการท่องเที่ยว ตั้งแต่ 1 พฤศจิกายน 2552 ถึง 30 มกราคม 2553 และช่วงนอกฤดูการท่องเที่ยวตั้งแต่ 1 สิงหาคม 2552 ถึง 31 ตุลาคม 2552 พร้อมทั้งสังเกตและ บันทึกพฤติกรรมของผู้มาเยือนต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์อุทยานแห่งชาติ ดอยสุเทพ - ปุย

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การให้ค่าคะแนนตัวแปร

1.1 การตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย ใช้ค่าคะแนนจริงตามพฤติกรรมที่ผู้มาเยือนปฏิบัติ ซึ่งมีจำนวน 20 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยกำหนดค่าคะแนนไว้ดังนี้

ทำ	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	1
ไม่ทำ	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	0

1.2 การรับรู้ต่อกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ ดอยสุเทพ - ปุย: ใช้ค่าคะแนนจริงตามระดับของการรับรู้ ซึ่งมีจำนวน 10 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยกำหนดค่า คะแนนไว้ดังนี้

จริงอย่างยิ่ง	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	5
จริง	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	4
ไม่แน่ใจ	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	3
ไม่จริง	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	2
ไม่จริงอย่างยิ่ง	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	1

การกำหนดเกณฑ์การแปลผลคะแนนการรับรู้ต่อภาวะเบียบ และมาตรการจัดการ
 ผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 3 ระดับ โดยใช้ค่า
 คะแนนรวมสูงสุด ลบด้วยค่าคะแนนรวมต่ำสุด หารด้วยจำนวนระดับการรับรู้ ตามสูตร ดังนี้

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนรวมสูงสุด} - \text{คะแนนรวมต่ำสุด}}{\text{จำนวนระดับการรับรู้}}$$

เมื่อแทนค่าแล้วจะได้ผลลัพธ์ ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{5 - 1}{3} \\ &= 1.33 \end{aligned}$$

ดังนั้น สามารถแบ่งระดับการรับรู้ของผู้มาเยือน ได้ดังนี้

คะแนน 1.00 – 2.33	หมายถึง การรับรู้ภาวะเบียบและมาตรการจัดการ ผู้ใช้ประโยชน์น้อย
คะแนน 2.34 – 3.66	หมายถึง การรับรู้ภาวะเบียบและมาตรการจัดการ ผู้ใช้ประโยชน์ปานกลาง
คะแนน 3.67 – 5.00	หมายถึง การรับรู้ภาวะเบียบและมาตรการจัดการ ผู้ใช้ประโยชน์มาก

1.3 อิทธิพลของป้ายสื่อความหมายเกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์: ใช้ค่าคะแนนจริงตามระดับอิทธิพลของป้ายสื่อความหมาย ซึ่งผู้วิจัยกำหนดค่าคะแนนไว้ดังนี้

มีอิทธิพลมากที่สุด	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	5
มีอิทธิพลมาก	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	4
มีอิทธิพลปานกลาง	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	3
มีอิทธิพลน้อย	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	2
มีอิทธิพลน้อยที่สุด	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	1
ไม่มีอิทธิพล	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	0

1.4 ความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ใช้ค่าคะแนนจริงที่ผู้มาเยือนตอบคำถาม โดยประเมินเป็นตอบถูกหรือตอบผิดในแต่ละข้อย่อย ซึ่งมีจำนวน 15 ข้อ ข้อที่ตอบถูกได้ 1 คะแนน ข้อที่ตอบผิดได้ 0 คะแนน และกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนและแปลผลคะแนน ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งระดับความรู้ออกเป็น 3 ระดับ โดยใช้ค่าคะแนนรวมสูงสุด ลบด้วยค่าคะแนนรวมต่ำสุดหารด้วยจำนวนระดับความรู้ ตามสูตร ดังนี้

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนรวมสูงสุด} - \text{คะแนนรวมต่ำสุด}}{\text{จำนวนระดับความรู้}}$$

เมื่อแทนค่าแล้วจะได้ผลลัพธ์ ดังนี้

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{15 - 0}{3}$$

3

$$= 5$$

ดังนั้น สามารถแบ่งระดับการความรู้ของผู้มาเยือน ได้ดังนี้

- คะแนน 0.00 – 5.00 หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการ
จัดการผู้ใช้ประโยชน์น้อย
- คะแนน 5.01 – 10.00 หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการ
จัดการผู้ใช้ประโยชน์ปานกลาง
- คะแนน 10.01 – 15.00 หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการ
จัดการผู้ใช้ประโยชน์มาก

1.5 ความรู้เกี่ยวกับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม: ใช้ค่าคะแนนจริงที่ผู้มาเยือนตอบ
คำถาม โดยประเมินเป็นตอบถูกหรือตอบผิดในแต่ละข้อย่อย ซึ่งมีจำนวน 15 ข้อ ข้อที่ตอบถูกได้
1 คะแนน ข้อที่ตอบผิดได้ 0 คะแนน และกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนและแปลผลคะแนน ซึ่ง
ผู้วิจัยได้แบ่งระดับความรู้ออกเป็น 3 ระดับ โดยใช้ค่าคะแนนรวมสูงสุด ลบด้วยค่าคะแนนรวม
ต่ำสุดหารด้วยจำนวนระดับความรู้ ตามสูตร ดังนี้

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนรวมสูงสุด} - \text{คะแนนรวมต่ำสุด}}{\text{จำนวนระดับความรู้}}$$

เมื่อแทนค่าแล้วจะได้ผลลัพธ์ ดังนี้

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{15 - 0}{3}$$

$$= 5$$

ดังนั้น สามารถแบ่งระดับการรับรู้ของผู้มาเยือน ได้ดังนี้

คะแนน 0.00 – 5.00	หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม น้อย
คะแนน 5.01 – 10.00	หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม ปานกลาง
คะแนน 10.01 – 15.00	หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม มาก

1.6 ประสิทธิภาพในการประกอบกิจกรรมนันทนาการในอุทยานแห่งชาติ: ใช้จำนวนจริงจากจำนวนครั้งที่ผู้มาเยือน เคยเดินทางมาเยือนแหล่งนันทนาการที่เป็นพื้นที่ศึกษา โดยไม่ต้องจัดกระทำกับข้อมูลก่อนการวิเคราะห์

1.7 ภูมิสำเนา: ทำการจัดกระทำกับข้อมูลเดิมที่เป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ (qualitative) ให้เป็นข้อมูลเชิงปริมาณ (quantitative) ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดค่าคะแนน ดังนี้

เชียงใหม่	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	1
ภาคเหนือ	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	2
ภาคกลาง	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	3
ภาคใต้	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	4
ภาคตะวันออก	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	5
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	6
ทวีปเอเชีย	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	7
ทวีปยุโรป	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	8
ทวีปอเมริกา	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	9
ทวีปอเมริกา	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	10
ทวีปออสเตรเลีย	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	11
ทวีปแอฟริกา	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	12

1.8 รูปแบบการประกอบกิจกรรมนันทนาการ: ใช้ค่าคะแนนจริงที่ผู้มาเยือนตอบคำถาม ซึ่งผู้มาเยือนสามารถเลือกตอบได้ทุกข้อตามที่ได้ประกอบกิจกรรมนันทนาการจริง โดยกำหนดจำนวนตัวแปรเท่ากับจำนวนทางเลือก จากนั้นจัดกระทำกับข้อมูลออกมาในรูปของตัวแปรหุ่น ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดค่าคะแนน ดังนี้

ไม่ได้ประกอบกิจกรรมนั้นๆ	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	0
ประกอบกิจกรรมนั้นๆ	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	1

1.9 แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการ: ให้ค่าคะแนนจริงตามผู้มาเยือนระบุ โดยประเมินค่าคะแนนตามระดับความสำคัญของแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการ ซึ่งมีจำนวน 29 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยกำหนดค่าคะแนนไว้ดังนี้

แรงจูงใจเข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	5
แรงจูงใจเข้าร่วมกิจกรรมมาก	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	4
แรงจูงใจเข้าร่วมกิจกรรมปานกลาง	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	3
แรงจูงใจเข้าร่วมกิจกรรมน้อย	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	2
แรงจูงใจเข้าร่วมกิจกรรมน้อยที่สุด	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	1

1.10 ระยะเวลาในการประกอบกิจกรรมนันทนาการ: ใช้ระยะเวลาจริงที่ผู้มาเยือนประกอบกิจกรรมนันทนาการบริเวณแหล่งนันทนาการที่เป็นพื้นที่ศึกษา โดยไม่ต้องจัดกระทำกับข้อมูลก่อนการวิเคราะห์

1.11 การบังคับใช้กฎระเบียบของเจ้าหน้าที่และการตรวจตรา: ใช้ค่าคะแนนจริงตามระดับความคิดเห็นของผู้มาเยือนเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎระเบียบของเจ้าหน้าที่และการตรวจตรา ซึ่งผู้วิจัยกำหนดค่าคะแนนไว้ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	5
เห็นด้วย	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	4
ไม่แน่ใจ	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	3
ไม่เห็นด้วย	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	2
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	1

1.12 ค่านิยมด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ให้ค่าคะแนนจริงตามผู้มาเยือนระบุ โดยประเมินค่าคะแนนตามระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับ ค่านิยมการปฏิบัติตามกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ซึ่งมีจำนวน 3 ข้อ ซึ่งผู้วิจัย กำหนดค่าคะแนนไว้ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	5
เห็นด้วย	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	4
ไม่แน่ใจ	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	3
ไม่เห็นด้วย	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	2
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	1

1.13 พฤติกรรมของผู้มาเยือนกลุ่มอื่น: ให้ค่าคะแนนจริงตามระดับการพบเห็น พฤติกรรมของผู้มาเยือนกลุ่มอื่น ซึ่งผู้วิจัยกำหนดค่าคะแนนไว้ดังนี้

มากที่สุด	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	5
มาก	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	4
ปานกลาง	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	3
น้อย	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	2
น้อยที่สุด	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	1

1.14 การประเมินพฤติกรรมของผู้มาเยือน: ใช้ค่าคะแนนจริงตามระดับการพบเห็น พฤติกรรมของผู้มาเยือนขณะประกอบกิจกรรมนันทนาการ ซึ่งผู้วิจัยกำหนดค่าคะแนนไว้ดังนี้

มากที่สุด	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	5
มาก	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	4
ปานกลาง	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	3
น้อย	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	2
น้อยที่สุด	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ	1

2. การใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

2.1 การวิเคราะห์เชิงพรรณนา (descriptive statistic) ใช้ค่าสถิติพื้นฐานในการแจกแจงความถี่ อัตราร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการอธิบายข้อมูลทุกส่วนของกลุ่มตัวอย่างตามตัวแปรที่กำหนดในกรอบแนวคิดการวิจัย จากนั้นนำเสนอในรูปของตาราง ประกอบการอธิบายข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะทั่วไปเกี่ยวกับการเดินทาง การมาเยือน การประกอบกิจกรรมนันทนาการ แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรม ความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ ความรู้เกี่ยวกับผลกระทบสิ่งแวดล้อม การรับรู้ต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ อิทธิพลของป้ายสื่อความหมายเกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ ค่านิยมด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ พฤติกรรมผู้มาเยือนกลุ่มอื่น และลักษณะพื้นฐานทางสังคมประชากรของผู้มาเยือน

2.2 การวิเคราะห์ปัจจัย (factor analysis) เป็นเทคนิคที่จะจับกลุ่มหรือรวมกลุ่มตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันไว้ในกลุ่มหรือปัจจัย (Factor) เดียวกัน โดยตัวแปรที่อยู่ในปัจจัย (Factor) เดียวกันจะมีความสัมพันธ์กันมาก โดยความสัมพันธ์นั้นอาจจะเป็นในทิศทางบวก (ไปในทิศทางเดียวกัน) หรือทิศทางลบ (ไปในทิศทางตรงกันข้าม) ก็ได้ ส่วนตัวแปรที่อยู่คนละปัจจัย (Factor) จะไม่มีความสัมพันธ์กัน หรือมีความสัมพันธ์กันน้อยมาก ซึ่งผลการศึกษาจะแสดงค่าสถิติต่างๆ ซึ่งสามารถอธิบายได้ดังนี้

2.2.1 Factor loading คือ ค่าที่ใช้ในการพิจารณาว่ามีตัวแปรใดบ้างที่ควรจะถูกอยู่ในปัจจัย (Factor) เดียวกัน ในแต่ละปัจจัย (Factor) ให้พิจารณาค่า Factor loading ของแต่ละตัวแปร ถ้า Factor loading ของตัวแปรใดมีค่ามาก (เข้าสู่ +1 หรือ -1) ควรจัดตัวแปรนั้นอยู่ในปัจจัย (Factor) ดังกล่าว

2.2.2 Eigenvalues คือ ค่าความแปรผัน หรือความแปรปรวนทั้งหมดในตัวแปรเดิมที่สามารถอธิบายได้ โดยปัจจัย (Factor) ซึ่งค่า Eigenvalues จะมีค่าต่ำสุดเป็น 0 และสูงสุดเท่ากับจำนวนตัวแปร กรณีที่ปัจจัย (Factor) ใดมีค่า Eigenvalues เป็น 0 แสดงว่าปัจจัย (Factor) นั้นไม่สามารถดึงรายละเอียดของข้อมูลจากตัวแปรได้เลย และ ปัจจัย (Factor) ใดถ้ามีค่า Eigenvalues น้อยกว่า 1 แสดงว่า ปัจจัย (Factor) นั้นมีรายละเอียดของข้อมูลน้อยกว่าตัวแปรใดตัวแปรหนึ่งเพียงตัวแปรเดียว

2.2.3 Percentage of Variance คือ เปอร์เซ็นต์ที่แต่ละปัจจัย (Factor) สามารถอธิบายความแปรผันได้

2.3 การทดสอบสมมติฐาน (hypothesis testing) ใช้สถิติวิเคราะห์สหสัมพันธ์ (correlation analysis) ประกอบการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุ (multiple regression analysis) ในการทดสอบสมมติฐานการวิจัยโดยกำหนดนัยสำคัญทางสถิติในการทดสอบไว้ที่ระดับ 0.05

2.3.1 การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ (correlation analysis) เป็นการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ โดยมุ่งที่จะตรวจสอบความมากน้อยของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ โดยไม่ต้องการทราบว่าตัวแปรใดเป็นเหตุ หรือตัวแปรใดเป็นผล และมักจะใช้ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่อยู่ในสมการถดถอย เป็นการวัดว่าสมการถดถอยที่ศึกษานั้นเป็นสมการที่เหมาะสมกับข้อมูลหรือไม่ โดยใช้สัญลักษณ์ r แทนค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ซึ่ง r มีค่าตั้งแต่ -1 ถึง 1 ซึ่งเครื่องหมายที่แสดงจะเป็นตัวบ่งบอกทิศทางความสัมพันธ์และยิ่งค่า r เข้าใกล้ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจะยิ่งสูงขึ้น

2.3.2 การวิเคราะห์หัตถดถอยพหุ (multiple regression analysis) เป็นวิธีการทางสถิติที่ใช้ในการอธิบายอิทธิพลของตัวแปรอิสระหลายตัวกับตัวแปรตาม 1 ตัว กล่าวคือ การรับรู้ต่อภาวะเบี่ยงและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ อิทธิพลของป้ายสื่อความหมาย ความรู้เกี่ยวกับภาวะเบี่ยงและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ความรู้เกี่ยวกับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมประสพการณ์นันทนาการ ภูมิลำเนา รูปแบบการประกอบกิจกรรม แรงจูงใจด้านการพัฒนาศักยภาพและเสริมสร้างความภาคภูมิใจในตนเอง แรงจูงใจด้านความเป็นอิสระ/การได้หลักหนีสภาพแวดล้อมที่จำเจและได้สัมผัสบรรยากาศที่เป็นธรรมชาติ แรงจูงใจด้านการได้พัฒนาทักษะทางกายภาพ การผจญภัย และความท้าทาย แรงจูงใจด้านการได้พบเห็นสิ่งแปลกใหม่ และได้ทำกิจกรรมที่หลากหลาย แรงจูงใจด้านการเรียนรู้ประวัติศาสตร์ วิถีชีวิต และวัฒนธรรมท้องถิ่น แรงจูงใจด้านการได้อยู่ท่ามกลางธรรมชาติและได้ใช้เวลาร่วมกับคนใกล้ชิด ระยะเวลาในการประกอบกิจกรรมนันทนาการ การบังคับใช้ภาวะเบี่ยง ค่านิยมด้านการปฏิบัติตามภาวะเบี่ยงพฤติกรรมของผู้มาเยือนอื่น กับการตอบสนองต่อภาวะเบี่ยงและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ ซึ่งผลการทดสอบสมมติฐานโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปจะได้ค่าสถิติต่างๆ ซึ่งสามารถอธิบายได้ดังนี้

ก) Significant คือ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งกำหนดไว้ที่ 0.05 โดยถ้าหากค่า Significant ที่ได้จากสมการมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ข) ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยที่ปรับเป็นค่ามาตรฐาน (Beta) โดยมีค่าเฉลี่ยเป็น 0 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 1 เท่ากันทุกข้อมูล แทนค่าด้วย Beta ของแต่ละปัจจัยซึ่งระบุว่าปัจจัยนั้นๆ (X) มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม (Y) มากน้อยเพียงใด

ค) ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวกำหนด หรือค่าสัมประสิทธิ์ในการพยากรณ์ (coefficient of determination) แทนค่าด้วย R^2 หาได้จากสูตร

$$R^2 = \frac{SSR}{SST}$$

โดยที่

SSR คือ ผลรวมกำลังสองของการกระจายที่อธิบายได้

SST คือ ผลรวมกำลังสองของการกระจายที่อธิบายทั้งหมด

SSE คือ ผลรวมกำลังสองของการกระจายที่อธิบายไม่ได้

SSR คือ SST - SSE

ในทางปฏิบัติใช้ R^2 แสดงอิทธิพลของตัวแปรอิสระ (X) ทุกตัวรวมกัน ที่มีต่อตัวแปรตาม (Y) โดยคูณด้วย 100 เพื่อคำนวณออกมาในรูปแบบร้อยละและไม่มีหน่วย เพราะเป็นอัตราส่วนระหว่างค่าการกระจาย 2 ค่า คือ R^2 บอกให้ทราบว่า การกระจายของข้อมูลทั้งหมดนั้นสามารถอธิบายจากค่า X ได้ร้อยละเท่าใด หรือ X มีอิทธิพลต่อ Y ร้อยละเท่าใด

ง) การทดสอบความมีนัยสำคัญของสมการถดถอย โดยใช้ค่าสถิติ F

ดังนี้

$$F = \frac{\text{MS.Regression}}{\text{MS.Residual}}$$

โดยที่

MS.Regression คือ ความแปรปรวนที่เป็นผลมาจากตัวแปรอิสระ

MS.Residual คือ ความแปรปรวนที่เป็นผลมาจากตัวแปรอื่นๆ นอกเหนือจากตัวแปรอิสระ

ผลและวิจารณ์

การศึกษารับรู้และการตอบสนองต่อภาวะเบี่ยงและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ซึ่งผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลตาม วัตถุประสงค์ของการวิจัย ซึ่งผลการวิเคราะห์จำแนกเป็น 7 ตอน โดยตอนที่ 1 ถึง ตอนที่ 4 เป็นการเตรียมและแจกแจงรายละเอียดของข้อมูลพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้มาเยือน เพื่อนำไป ทดสอบสมมติฐานในลำดับต่อไป และตอนที่ 5 ถึง ตอนที่ 7 เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลตาม วัตถุประสงค์ ซึ่งสามารถแสดงรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 ลักษณะพื้นฐานทางสังคมประชากรของผู้มาเยือน

ตอนที่ 2 ลักษณะทั่วไปเกี่ยวกับประสบการณ์ในการมาเยือนพื้นที่ การเดินทาง และรูปแบบการประกอบกิจกรรมของผู้มาเยือน

ตอนที่ 3 แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการของผู้มาเยือน

ตอนที่ 4 ความรู้เกี่ยวกับภาวะเบี่ยงและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ และความรู้เกี่ยวกับผลกระทบสิ่งแวดล้อม

ตอนที่ 5 การรับรู้ภาวะเบี่ยงและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ด้านนันทนาการของ ผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย

ตอนที่ 6 พฤติกรรมการตอบสนองต่อภาวะเบี่ยงและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ใน อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย และปัจจัยอื่นๆ

ตอนที่ 7 ผลการทดสอบสมมติฐาน

ตอนที่ 1 ลักษณะพื้นฐานทางสังคมประชากรของผู้มาเยือน

ผลการศึกษาลักษณะพื้นฐานทางสังคมประชากรของผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติ ดอยสุเทพ – ปุย จำนวน 420 คน พบว่าผู้มาเยือนเป็นชาวไทย คิดเป็นร้อยละ 92.60 ชาวต่างชาติ คิดเป็นร้อยละ 7.40 โดยในส่วนของผู้มาเยือนชาวไทยเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 53.20 และ 46.80 ตามลำดับ ผู้มาเยือนส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 21 – 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 55.30 มากที่สุด รองลงมาคือ ต่ำกว่า 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 24.70 โดยมีอายุเฉลี่ย 26.12 ปี (SD = 7.999) โดยจบการศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 58.40 รองลงมาคือ มัธยมศึกษาตอนปลาย คิดเป็นร้อยละ 13.40 และร้อยละ 45.00 ของผู้มาเยือนเป็นนักเรียน/นักศึกษา รองลงมาคือ พนักงานบริษัทเอกชน คิดเป็นร้อยละ 21.60 ซึ่งผู้มาเยือนส่วนใหญ่เดินทางมาจาก จังหวัดเชียงใหม่และภาคกลาง คิดเป็นร้อยละ 46.80 และ 30.30 ตามลำดับ

สำหรับลักษณะพื้นฐานทางสังคมประชากรของผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติ ดอยสุเทพ-ปุย ที่เป็นชาวต่างชาติ พบว่าเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 58.10 และ 41.90 ตามลำดับ ผู้มาเยือนส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 21 – 30 ปี และ 31 – 40 ปี คิดเป็น ร้อยละ 32.30 รองลงมาคือ สูงกว่า 50 ปี คิดเป็นร้อยละ 19.40 โดยมีอายุเฉลี่ย 37.16 ปี (SD = 12.320) โดยจบการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีคิดเป็นร้อยละ 29.00 รองลงมาคือ มัธยมศึกษาตอนปลาย และ ปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 22.60 และร้อยละ 22.60 ของผู้มาเยือน เป็นพนักงานบริษัทเอกชนและประกอบกิจการส่วนตัว รองลงมาคือ พ่อค้า/นักธุรกิจ คิดเป็น ร้อยละ 19.40 และผู้มาเยือนส่วนใหญ่เดินทางมาจากทวีปยุโรปคิดเป็นร้อยละ 51.60 รองลงมา คือ ทวีปออสเตรเลีย คิดเป็นร้อยละ 29. รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวน และร้อยละของผู้มาเยือน จำแนกตามลักษณะพื้นฐานทางสังคมประชากร

ลักษณะพื้นฐานทางสังคมประชากร	ชาวไทย (n = 389)		ชาวต่างชาติ (n = 31)	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
<u>เพศ</u>				
ชาย	182	46.80	18	58.10
หญิง	207	53.20	13	41.90
<u>อายุ</u>				
ต่ำกว่า 20 ปี	96	24.70	1	3.20
21 – 30 ปี	215	55.30	10	32.30
31 – 40 ปี	51	13.10	10	32.30
41 – 50 ปี	22	5.70	4	12.90
มากกว่า 50 ปี	5	1.30	6	19.40
ชาวไทย $\bar{X} = 26.12$ SD = 7.999				
ชาวต่างชาติ $\bar{X} = 37.16$ SD = 12.320				
<u>การศึกษาสูงสุด</u>				
ประถมศึกษา	2	0.50	1	3.20
มัธยมศึกษาตอนต้น	13	3.30	2	6.50
มัธยมศึกษาตอนปลาย	52	13.40	7	22.60
อาชีวศึกษาหรือเทียบเท่า	26	6.70	1	3.20
อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	30	7.70	4	12.90
ปริญญาตรี	227	58.40	7	22.60
สูงกว่าปริญญาตรี	39	10	9	29

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ลักษณะพื้นฐานทางสังคมประชากร	ชาวไทย		ชาวต่างชาติ	
	(n = 389)		(n = 31)	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
<u>อาชีพ</u>				
รับราชการ	47	12.10	5	16.10
พนักงานบริษัทเอกชน	84	21.60	7	22.60
กิจการส่วนตัว	53	13.60	7	22.60
นักเรียน/นักศึกษา	175	45.00	5	16.10
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	9	2.30	-	-
พ่อค้า/นักธุรกิจ	6	1.50	6	19.40
เกษตรกร	2	0.50	-	-
มัคคุเทศก์	2	0.50	-	-
แม่บ้าน	5	1.30	-	-
รับจ้างทั่วไป	2	0.50	-	-
ลูกจ้าง	2	0.50	-	-
นักวิจัย	1	0.30	-	-
ช่างภาพ	1	0.30	-	-
<u>ที่อยู่อาศัยปัจจุบัน(ประเทศไทย/ ต่างประเทศ)</u>				
เชียงใหม่	182	46.80	-	-
ภาคเหนือ	49	12.60	-	-
ภาคกลาง	118	30.30	-	-
ภาคใต้	15	3.90	-	-
ภาคตะวันออก	8	2.10	-	-
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	17	4.40	-	-

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ลักษณะพื้นฐานทางสังคมประชากร	ชาวไทย		ชาวต่างชาติ	
	(n = 389)		(n = 31)	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ทวีปเอเชีย	-	-	2	6.50
ทวีปยุโรป	-	-	16	51.60
ทวีปอเมริกา	-	-	3	9.70
ทวีปออสเตรเลีย	-	-	9	29
ทวีปแอฟริกา	-	-	1	3.20

ตอนที่ 2 ลักษณะทั่วไปเกี่ยวกับประสบการณ์ในการมาเยือนพื้นที่ การเดินทาง และรูปแบบการประกอบกิจกรรมของผู้มาเยือน

1. ลักษณะทั่วไปเกี่ยวกับประสบการณ์ในการมาเยือนพื้นที่ การเดินทาง ของผู้มาเยือน

ผลการศึกษาประสบการณ์ในการมาเยือนพื้นที่ การเดินทาง ของผู้มาเยือนชาวไทย โดยภาพรวมพบว่าผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – ปุย ส่วนใหญ่ไม่เคยเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – ปุย คิดเป็นร้อยละ 37.30 รองลงมาคือ เคยมาเยือน 1 – 2 ครั้ง และเคยมาเยือนมากกว่า 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.90 และ 23.10 ตามลำดับ มีประสบการณ์ในการมาเยือนเฉลี่ย 3.98 ครั้ง (SD = 8.990) สำหรับประเภทกลุ่มในการเดินทางมาเยือนมากที่สุดคือ กลุ่มเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 58.10 รองลงมาคือ กลุ่มครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 24.40 ซึ่งจำนวนสมาชิกในการเดินทางส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 4 – 6 คน คิดเป็นร้อยละ 35.70 รองลงมาคือ ระหว่าง 1 – 3 คน คิดเป็นร้อยละ 35.50 โดยจำนวนสมาชิกในการเดินทางเฉลี่ย 9.70 คน (SD = 20.799) และร้อยละ 87.40 ไม่พักค้าง รองลงมาคือ พักค้าง 1 คืน คิดเป็นร้อยละ 9.30 โดยระยะเวลาการพักค้างเฉลี่ย 0.21 คืน (SD = 0.919) ตามลำดับ

สำหรับผลการศึกษาระดับการหนีในการมาเยือนพื้นที่ การเดินทาง ของผู้มาเยือน ชาวต่างชาติ โดยภาพรวมพบว่าผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – ปุย ส่วนใหญ่ไม่เคย เดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – ปุย คิดเป็นร้อยละ 93.50 รองลงมาคือ เคยมาเยือน 1 – 2 ครั้ง และเคยมาเยือน 3 – 4 คิดเป็นร้อยละ 3.20 โดยประสพการณ์ในการมาเยือนเฉลี่ย 0.16 ครั้ง (SD = 0.734) สำหรับประเภทกลุ่มในการเดินทางมาเยือนมากที่สุดคือ กลุ่มเพื่อน คิดเป็น ร้อยละ 41.90 รองลงมาคือ กลุ่มครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 38.70 ซึ่งจำนวนสมาชิกในการเดินทาง ส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 1 – 3 คน คิดเป็นร้อยละ 80.60 รองลงมาคือ ระหว่าง 4 – 6 คน คิดเป็นร้อย ละ 19.40 โดยจำนวนสมาชิกในการเดินทางเฉลี่ย 2.35 คน (SD = 0.877) และร้อยละ 96.80 ไม่พักค้าง รองลงมาคือ พักค้างมากกว่า 2 คืน คิดเป็นร้อยละ 3.20 โดยระยะเวลาการพักค้าง เฉลี่ย 0.32 คืน (SD = 1.796) รายละเอียดแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 จำนวน และร้อยละของผู้มาเยือนจำแนกตามประสพการณ์ในการมาเยือนพื้นที่ และ ลักษณะทั่วไปเกี่ยวกับการเดินทาง

ประสพการณ์ในการมาเยือนพื้นที่ และลักษณะ ทั่วไปเกี่ยวกับการเดินทาง	ชาวไทย (n = 389)		ชาวต่างชาติ (n = 31)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	(คน)		(คน)	
ประสพการณ์ในการมาเยือน				
ไม่เคยมาเยือน	145	37.30	29	93.50
เคย 1 – 2 ครั้ง	97	24.90	1	3.20
เคย 3 – 4 ครั้ง	57	14.70	1	3.20
เคยมากกว่า 4 ครั้ง	90	23.10	-	-
ผู้มาเยือนชาวไทย $\bar{X} = 3.98$ SD = 8.990				
ผู้มาเยือนชาวต่างชาติ $\bar{X} = 0.16$ SD = 0.734				

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ประสบการณ์ในการมาเยือนพื้นที่และลักษณะทั่วไป เกี่ยวกับการเดินทาง	ชาวไทย (n = 389)		ชาวต่างชาติ (n = 31)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	(คน)		(คน)	
ประเภทกลุ่มในการเดินทาง				
กลุ่มเพื่อน	226	58.10	13	41.90
กลุ่มครอบครัว	95	24.40	12	38.70
กลุ่มผสมระหว่างเพื่อนและครอบครัว	59	15.20	2	6.50
เดินทางมากับบริษัททัวร์	2	0.50	-	-
เดินทางมาเองคนเดียว	7	1.80	4	12.90
จำนวนสมาชิกในการเดินทาง				
1 - 3	138	35.50	25	80.60
4 - 6	139	35.70	6	19.40
7 - 9	41	10.50	-	-
9 คนขึ้นไป	71	18.30	-	-
ผู้มาเยือนชาวไทย	$\bar{X} = 9.70$ คน SD = 20.799			
ผู้มาเยือนชาวต่างชาติ	$\bar{X} = 2.35$ คน SD = 0.877			
ระยะเวลาในการพักค้าง				
ไม่พักค้าง	340	87.40	30	96.80
1 คืน	36	9.30	-	-
2 คืน	7	1.80	-	-
มากกว่า 2 คืน	6	1.50	1	3.20
ชาวไทย	$\bar{X} = 0.21$ คืน SD = 0.919			
ชาวต่างชาติ	$\bar{X} = 0.32$ คืน SD = 1.79			

2. รูปแบบการประกอบกิจกรรมนันทนาการของผู้มาเยือน

เมื่อพิจารณารูปแบบการประกอบกิจกรรมนันทนาการของผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติ ดอยสุเทพ-ปุย ซึ่งผู้มาเยือนสามารถเลือกตอบได้ในทุกกิจกรรมนันทนาการที่ได้กระทำนั้น พบว่าผู้มาเยือนชาวไทยส่วนใหญ่ประกอบกิจกรรมชมวิว/ชมทิวทัศน์ที่สวยงาม คิดเป็นร้อยละ 68.10 รองลงมาคือ ประกอบกิจกรรมพักผ่อนในบรรยากาศที่สงบ คิดเป็นร้อยละ 54.40 กิจกรรมถ่ายภาพ คิดเป็นร้อยละ 55.30 กิจกรรมเที่ยวชม/เล่นน้ำตก คิดเป็นร้อยละ 50.40 นอกจากนี้ พบว่าผู้มาเยือนประกอบกิจกรรมปิกนิก คิดเป็นร้อยละ 22.60 กิจกรรมเดินป่าศึกษาธรรมชาติ คิดเป็นร้อยละ 13.10 กิจกรรมตั้งค่ายพักแรม คิดเป็นร้อยละ 9 กิจกรรมดูนก คิดเป็นร้อยละ 4.90 กิจกรรมส่องสัตว์ คิดเป็นร้อยละ 2.80 และกิจกรรมนันทนาการที่ผู้มาเยือนเลือกกระทำน้อยที่สุด คือ กิจกรรมไหว้พระธาตุดอยสุเทพ คิดเป็นร้อยละ 2.60 ตามลำดับ

สำหรับผู้มาเยือนชาวต่างชาติส่วนใหญ่ประกอบกิจกรรมถ่ายภาพ คิดเป็นร้อยละ 87.10 รองลงมาคือ กิจกรรมชมวิว/ชมทิวทัศน์ที่สวยงาม คิดเป็นร้อยละ 71 กิจกรรมเที่ยวชม/เล่นน้ำตก คิดเป็นร้อยละ 61.30 กิจกรรมพักผ่อนในบรรยากาศที่สงบ คิดเป็นร้อยละ 45.20 กิจกรรมเดินป่าศึกษาธรรมชาติ คิดเป็นร้อยละ 25.80 กิจกรรมดูนกและกิจกรรมส่องสัตว์ คิดเป็นร้อยละ 12.90 และกิจกรรมปิกนิก คิดเป็นร้อยละ 9.70 โดยกิจกรรมนันทนาการที่ผู้มาเยือนกระทำน้อยที่สุดคือ กิจกรรมตั้งค่ายพักแรม คิดเป็นร้อยละ 3.20 และกิจกรรมไหว้พระธาตุดอยสุเทพ เป็นกิจกรรมนันทนาการที่ผู้มาเยือนไม่เลือกกระทำ รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 จำนวน และร้อยละของผู้มาเยือนจำแนกตามรูปแบบการประกอบกิจกรรม
นันทนาการ

รูปแบบการประกอบกิจกรรมนันทนาการ	ชาวไทย (n = 389)		ชาวต่างชาติ (n = 31)	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
กิจกรรมปิกนิก				
ประกอบกิจกรรม	88	22.60	3	9.70
ไม่ได้ประกอบกิจกรรม	301	77.40	28	90.30
กิจกรรมตั้งค่ายพักแรม				
ประกอบกิจกรรม	35	9	1	3.20
ไม่ได้ประกอบกิจกรรม	354	91	30	96.80
กิจกรรมเที่ยวชม/เล่นน้ำตก				
ประกอบกิจกรรม	196	50.40	19	61.30
ไม่ได้ประกอบกิจกรรม	193	49.60	12	38.70
กิจกรรมเดินป่าศึกษาธรรมชาติ				
ประกอบกิจกรรม	51	13.10	8	25.80
ไม่ได้ประกอบกิจกรรม	338	86.90	23	74.20
กิจกรรมดูนก				
ประกอบกิจกรรม	19	4.90	4	12.90
ไม่ได้ประกอบกิจกรรม	370	95.10	27	87.10
กิจกรรมชมวิว/ชมทิวทัศน์ที่สวยงาม				
ประกอบกิจกรรม	265	68.10	22	71
ไม่ได้ประกอบกิจกรรม	124	31.90	9	29

ตารางที่ 3 (ต่อ)

รูปแบบการประกอบกิจกรรมนันทนาการ	ชาวไทย (n = 389)		ชาวต่างชาติ (n = 31)	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
กิจกรรมถ่ายภาพ				
ประกอบกิจกรรม	215	55.30	27	87.10
ไม่ได้ประกอบกิจกรรม	174	44.70	4	12.90
กิจกรรมส่องสัตว์				
ประกอบกิจกรรม	11	2.80	4	12.90
ไม่ได้ประกอบกิจกรรม	378	97.20	27	87.10
กิจกรรมพักผ่อนในบรรยากาศที่สงบ				
ประกอบกิจกรรม	218	54.40	14	45.20
ไม่ได้ประกอบกิจกรรม	171	42.60	17	54.80
กิจกรรมไหว้พระธาตุดอยสุเทพ				
ประกอบกิจกรรม	10	2.60	-	-
ไม่ได้ประกอบกิจกรรม	379	97.40	31	100

เมื่อพิจารณาพื้นฐานทางสังคมประชากร ลักษณะการเดินทาง ประสบการณ์ในการมาเยือน รูปแบบการประกอบกิจกรรม พบว่าผู้มาเยือนชาวไทยส่วนใหญ่เป็นเพศชายและเพศหญิงในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน ทั้งนี้อาจเนื่องจากผู้มาเยือนเดินทางมาในรูปแบบของกลุ่มเพื่อนที่มีขนาดกลุ่มในการเดินทาง 4 – 6 คน จึงทำให้จำนวนผู้มาเยือนเพศชายและเพศหญิงมีสัดส่วนที่ไม่แตกต่างกันมากเท่าที่ควร ซึ่งผู้มาเยือนส่วนใหญ่เป็นนักเรียน/นักศึกษา ที่เดินทางมาจากจังหวัดเชียงใหม่ จึงทำให้ผู้มาเยือนเลือกที่จะไม่พักค้าง ดังนั้นกิจกรรมที่สามารถทำได้โดยไม่ก่อให้เกิดความเหนื่อยล้า และสอดคล้องกับช่วงระยะเวลาในการประกอบกิจกรรมนันทนาการจึงเป็นกิจกรรมชมวิว/ชมทิวทัศน์ที่สวยงาม และพักผ่อนในบรรยากาศที่สงบ สำหรับผู้มาเยือน

ชาวต่างชาติ ส่วนใหญ่เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง และนิยมเดินทางมาท่องเที่ยวในรูปแบบของกลุ่มเพื่อน ที่มีขนาดกลุ่มในการเดินทาง 1 - 3 คน โดยผู้มาเยือนชาวต่างชาติส่วนใหญ่เดินทางมาจากทวีปยุโรป ซึ่งมีลักษณะของภูมิประเทศ ภูมิอากาศ และทรัพยากรการท่องเที่ยวที่แตกต่างจากประเทศไทย และคนไทยส่วนใหญ่จะชื่นชอบการท่องเที่ยวที่ได้สัมผัสกับธรรมชาติค่อนข้างสูง ดังนั้นรูปแบบการประกอบกิจกรรมนันทนาการส่วนใหญ่จึงเป็นกิจกรรมถ่ายภาพ เพื่อเก็บความประทับใจ และกิจกรรมชมวิว/ชมทิวทัศน์ที่สวยงาม นอกจากนี้ผู้มาเยือนส่วนใหญ่ไม่มีการพักค้าง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าอุทยานแห่งชาติ ดอยสุเทพ - ปุย มีพื้นที่อยู่ติดเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่จึงทำให้การเดินทางสะดวก และมีช่องทางในการเลือกที่พักเพิ่มมากขึ้น

ตอนที่ 3 แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการของผู้มาเยือน

ผลการศึกษาแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการของผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติ ดอยสุเทพ - ปุย ซึ่งก็คือประสบการณ์นันทนาการที่ผู้มาเยือนปรารถนา ซึ่งพิจารณาจากการให้ระดับความสำคัญของตัวแปรแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการของผู้มาเยือนจำนวน 29 ตัว พบว่าแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการที่ผู้มาเยือนชาวไทยให้ความสำคัญมากที่สุดคือ การได้รับอากาศบริสุทธิ์ ($\bar{X} = 4.419$; $SD = 0.781$) รองลงมาคือ การได้ใกล้ชิด สัมผัส และอยู่ท่ามกลางธรรมชาติ ($\bar{X} = 4.282$; $SD = 0.655$) และการผ่อนคลายจากความเครียด ความวิตกกังวล ($\bar{X} = 4.272$; $SD = 0.758$) สำหรับแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการที่ผู้มาเยือนชาวต่างชาติให้ความสำคัญมากที่สุดคือ การได้ใกล้ชิด สัมผัส และอยู่ท่ามกลางธรรมชาติ ($\bar{X} = 4.580$; $SD = 0.620$) รองลงมาคือ การได้บุกเบิก/สำรวจสถานที่ใหม่ๆ ($\bar{X} = 4.483$; $SD = 0.569$) และการมีโอกาสไปเยือนสถานที่ที่ใฝ่ฝันประทับใจ ($\bar{X} = 4.193$; $SD = 0.945$) รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการของผู้มาเยือน

แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการของผู้มาเยือน	ชาวไทย (n = 389)		ชาวต่างชาติ (n = 31)	
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
	1. การได้ใกล้ชิด สัมผัส และอยู่ท่ามกลางธรรมชาติ	4.282	0.655	4.580
2. การได้ทำกิจกรรม/ใช้เวลาร่วมกับคนใกล้ชิด	4.038	0.763	3.709	1.243
3. การได้พบปะ ผูกมิตรกับผู้อื่น/ผู้คนแปลกหน้า	3.100	1.024	2.096	1.220
4. การผจญภัย เสี่ยงภัย และความท้าทาย	3.000	1.055	2.483	1.121
5. การพัฒนาทักษะในการประกอบกิจกรรม และฝึกฝนการใช้อุปกรณ์ต่างๆ	2.827	1.059	2.838	1.035
6. การได้ใช้พลังกำลังและสมรรถภาพร่างกาย	3.449	0.963	3.000	0.816
7. การเรียนรู้และศึกษาธรรมชาติ พรรณไม้ และสัตว์ป่า	3.318	0.969	3.419	0.764
8. การมีโอกาสไปเยือนสถานที่ที่ใฝ่ฝันประทับใจ	3.652	0.976	4.193	0.945
9. การศึกษาและเรียนรู้ประวัติศาสตร์	2.994	0.949	3.483	1.150
10. การศึกษาและเรียนรู้วิถีชีวิตและวัฒนธรรมท้องถิ่น	3.213	0.948	3.483	1.179
11. การหลีกเลี่ยงจากสภาพแวดล้อมที่จำเจในชีวิตประจำวันชั่วคราว	4.100	0.829	4.032	1.196
12. การผ่อนคลายจากความเครียด ความวิตกกังวล	4.272	0.758	3.612	1.282
13. การพักผ่อนในบรรยากาศที่สงบเงียบ/สันโดษ	4.025	0.913	3.967	1.048
14. การได้บุกเบิก/สำรวจสถานที่ใหม่ๆ	3.524	1.003	4.483	0.569
15. การใช้เวลาเป็นส่วนตัว	3.884	0.896	2.516	1.179
16. การเป็นอิสระ/ปราศจากการควบคุม	4.020	0.890	2.903	1.044
17. การแสดงออกถึงความชอบส่วนบุคคล และ/หรือสะท้อนค่านิยมของตนเอง	3.856	0.837	2.580	1.148
18. การได้รับอากาศบริสุทธิ์	4.419	0.781	3.161	1.067
19. ความสำเร็จและความภาคภูมิใจจากการได้กระทำสิ่งที่ต้องการ	3.794	0.918	2.774	1.116

ตารางที่ 4 (ต่อ)

แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการของผู้มาเยือน	ชาวไทย (n = 389)		ชาวต่างชาติ (n = 31)	
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
	20. การมีโอกาสแบ่งปันและช่วยเหลือผู้อื่น	3.419	0.923	2.612
21. การได้ฟื้นฟูสุขภาพกายและ/หรือสุขภาพจิตจากความกดดันต่างๆ	3.848	0.855	2.193	1.137
22. การได้แสดงออกถึงความคิดสร้างสรรค์	3.383	0.938	2.741	1.237
23. การได้พบเห็น/สัมผัสความโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์ของธรรมชาติ	3.976	0.841	4.096	0.870
24. การได้หลีกเลี่ยงจากภาระหน้าที่ในชีวิตประจำวัน	4.095	0.904	3.258	1.237
25. การได้พบเห็นสิ่งแปลกใหม่	3.892	0.898	3.967	0.912
26. ความสนุกสนาน/เพลิดเพลิน	4.169	0.800	4.129	0.670
27. การได้ทำกิจกรรมที่หลากหลาย	3.560	0.986	3.838	0.934
28. การได้เป็นผู้นำ หรือสอนผู้อื่นในการประกอบกิจกรรม	3.100	0.970	2.161	1.098
29. การพึ่งพาตนเอง/ทดสอบความสามารถของตนเอง	3.552	1.040	2.322	1.045

จากตัวแปรแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการของผู้มาเยือนจำนวน 29 ตัวแปร สามารถจัดกลุ่มตัวแปรด้วยเทคนิคการวิเคราะห์ปัจจัย (factor analysis) ในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการของผู้มาเยือนโดยสามารถจำแนกแรงจูงใจได้ 6 กลุ่ม อธิบายค่าความแปรปรวนได้ร้อยละ 60.77 (cumulative percentage of variance = 60.77) กลุ่มที่ 1 แรงจูงใจด้านการพัฒนาศักยภาพและเสริมสร้างความภาคภูมิใจในตนเอง สามารถอธิบายค่าความแปรปรวนได้มากที่สุด คือ ร้อยละ 15.15 (percentage of variance = 15.15) รองลงมาคือ กลุ่มที่ 2 แรงจูงใจด้านความเป็นอิสระ การได้หลีกเลี่ยงจากสภาพแวดล้อมที่จำเจ และได้สัมผัสบรรยากาศที่เป็นธรรมชาติ สามารถอธิบายค่าความแปรปรวนได้ร้อยละ 13.78 (percentage of variance = 13.78) กลุ่มที่ 3 แรงจูงใจด้านการได้พัฒนาทักษะทางกายภาพ การผจญภัย และความท้าทาย สามารถอธิบายค่าความแปรปรวนได้ร้อยละ 9.76 (percentage of variance = 9.76) กลุ่มที่ 4

แรงจูงใจด้านการได้พบเห็นสิ่งแปลกใหม่ และได้ทำกิจกรรมที่หลากหลาย สามารถอธิบายค่าความแปรปรวนได้ร้อยละ 9.48 (percentage of variance = 9.48) กลุ่มที่ 5 แรงจูงใจด้านการเรียนรู้ประวัติศาสตร์ วิถีชีวิต และวัฒนธรรมท้องถิ่น สามารถอธิบายค่าความแปรปรวนได้ร้อยละ 7.04 (percentage of variance = 7.04) และกลุ่มที่ 6 แรงจูงใจด้านการได้อยู่ท่ามกลางธรรมชาติและได้ใช้เวลาร่วมกับคนใกล้ชิด สามารถอธิบายค่าความแปรปรวนได้น้อยที่สุด ร้อยละ 5.54 (percentage of variance = 5.54) รายละเอียดแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ค่า Factor loading ของแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการของผู้มาเยือน

แรงจูงใจของผู้มาเยือน	Factor loading ของแต่ละกลุ่มแรงจูงใจ					
	1	2	3	4	5	6
1. การมีโอกาสแบ่งปันและช่วยเหลือผู้อื่น	.680					
2. การได้เป็นผู้นำ หรือสอนผู้อื่นในการประกอบกิจกรรม	.661					
3. การพึ่งพาตนเอง/ทดสอบความสามารถของตนเอง	.650					
4. ความสำเร็จและความภาคภูมิใจจากการได้กระทำการที่ต้องการ	.616					
5. การได้แสดงออกถึงความคิดสร้างสรรค์	.601					
6. การได้ฟื้นฟูสุขภาพกายและสุขภาพจิตจากความกดดันต่างๆ	.582					
7. การได้พบปะ ผูกมิตรกับผู้อื่น/ผู้คนแปลกหน้า	.559					
8. การแสดงออกถึงความชอบส่วนบุคคล และหรือ/สะท้อนค่านิยมของตนเอง	.555					
9. การผ่อนคลายจากความเครียด ความวิตกกังวล		.740				
10. การหลีกเลี่ยงจากสภาพแวดล้อมที่จำเจในชีวิตประจำวันชั่วคราว		.699				

ตารางที่ 5 (ต่อ)

แรงจูงใจของผู้มาเยือน	Factor loading ของแต่ละกลุ่มแรงจูงใจ					
	1	2	3	4	5	6
11. การพักผ่อนในบรรยากาศที่สงบเงียบ/ สันโดษ		.628				
12. การได้รับอากาศบริสุทธิ์		.598				
13. การได้พบเห็น/สัมผัสความโดดเด่นเป็น เอกลักษณ์ของธรรมชาติ		.558				
14. การได้หลีกเลี่ยงจากภาระหน้าที่ในชีวิต ประจำวัน		.532				
15. การเป็นอิสระ/ปราศจากการควบคุม		.473				
16. การใช้เวลาเป็นส่วนตัว		.463				
17. การพัฒนาทักษะในการประกอบ กิจกรรม และฝึกฝนการใช้อุปกรณ์ต่างๆ			.733			
18. การได้ใช้พลังกำลังและสมรรถภาพ ร่างกาย			.679			
19. การเรียนรู้และศึกษาธรรมชาติ พรรณไม้/ สัตว์ป่า			.655			
20. การผจญภัย เสี่ยงภัย และความท้าทาย		.608				
21. การได้ทำกิจกรรมที่หลากหลาย				.730		
22. การได้พบเห็นสิ่งแปลกใหม่				.642		
23. ความสนุกสนาน/เพลิดเพลิน				.624		
24. การได้บุกเบิก/สำรวจสถานที่ใหม่ๆ				.607		
25. การศึกษาและเรียนรู้ประวัติศาสตร์					.717	
26. การศึกษาเรียนรู้วิถีชีวิตและวัฒนธรรม ท้องถิ่น					.693	

ตารางที่ 5 (ต่อ)

แรงจูงใจของผู้มาเยือน	Factor loading ของแต่ละกลุ่มแรงจูงใจ					
	1	2	3	4	5	6
27. การมีโอกาสไปเยือนสถานที่ที่ใฝ่ฝัน ประทับใจ					.506	
28. การได้ทำกิจกรรม/ใช้เวลาร่วมกับคน ใกล้ชิด						.788
29. การได้ใกล้ชิด สัมผัส และอยู่ท่ามกลาง ธรรมชาติ						.630

หมายเหตุ Eigenvalues ของ factor 1 แรงจูงใจด้านการพัฒนาศักยภาพและเสริมสร้าง
ความภาคภูมิใจในตนเอง เท่ากับ 9.820
Eigenvalues ของ factor 2 แรงจูงใจด้านความเป็นอิสระ การได้หลีกเลี่ยงจาก
สภาพแวดล้อมที่จำเจ และได้สัมผัสบรรยากาศที่เป็นธรรมชาติ เท่ากับ 2.346
Eigenvalues ของ factor 3 แรงจูงใจด้านการได้พัฒนาทักษะทางกายภาพ การ
ผจญภัยและความท้าทาย เท่ากับ 1.927
Eigenvalues ของ factor 4 แรงจูงใจด้านการได้พบเห็นสิ่งแปลกใหม่ และได้ทำ
กิจกรรมที่หลากหลาย เท่ากับ 1.370
Eigenvalues ของ factor 5 แรงจูงใจด้านการเรียนรู้ประวัติศาสตร์ วิถีชีวิต และ
วัฒนธรรมท้องถิ่น เท่ากับ 1.145
Eigenvalues ของ factor 6 แรงจูงใจด้านการได้อยู่ท่ามกลางธรรมชาติและได้ใช้
เวลาร่วมกับคนใกล้ชิด เท่ากับ 1.016
Cumulative Percentage of Variance = 60.77

เมื่อพิจารณาการจัดกลุ่มตัวแปรแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการของผู้มาเยือน ซึ่งก็คือประสบการณ์นันทนาการที่ผู้มาเยือนปรารถนา พบว่าสามารถจัดกลุ่มตัวแปรแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการของผู้มาเยือนได้ 6 กลุ่ม ซึ่งตัวแปรแต่ละกลุ่มส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องกับทำได้ทำกิจกรรมที่หลากหลาย การได้พบเห็นสิ่งแปลกใหม่ การพักผ่อนในบรรยากาศที่สงบเงียบ/สันโดษ การเรียนรู้และศึกษาธรรมชาติ พรรณไม้/สัตว์ป่า และการได้อยู่ท่ามกลางธรรมชาติและได้ใช้เวลาร่วมกับคนใกล้ชิด ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับงานวิจัยเรื่อง “ระบบสนับสนุนการวางแผนการจัดการแหล่งนันทนาการทางธรรมชาติอย่างยั่งยืน ระยะที่ 1” (นภวรรณ และคณะ, 2549) ได้ทำการศึกษาแหล่งนันทนาการทางธรรมชาติ 119 แห่ง จากกลุ่มตัวอย่าง 1,550 คน ซึ่งผลการศึกษาในส่วนของประสบการณ์นันทนาการที่ปรารถนาพบว่า สามารถจัดกลุ่มประสบการณ์นันทนาการที่ปรารถนาได้ 5 กลุ่ม จากตัวแปรประสบการณ์นันทนาการจำนวน 18 ตัวแปร ประกอบด้วย กลุ่มที่ 1 ประสบการณ์นันทนาการที่ปรารถนาด้านการพัฒนาทักษะทางกายภาพและการพึ่งพาตนเอง กลุ่มที่ 2 ประสบการณ์นันทนาการที่ปรารถนาด้านความสงบและสันโดษ กลุ่มที่ 3 ประสบการณ์นันทนาการที่ปรารถนาด้านความสะดวกสบายและการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม กลุ่มที่ 4 ประสบการณ์นันทนาการที่ปรารถนาด้านการได้พบเห็นสิ่งสวยงามตามธรรมชาติและได้สัมผัสและเรียนรู้จากธรรมชาติ และกลุ่มที่ 5 ประสบการณ์นันทนาการที่ปรารถนาด้านการได้หลีกเลี่ยงจากภาระหน้าที่ประจำวันและได้เรียนรู้วิถีชีวิตของชุมชน และงานวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์รูปแบบนันทนาการและประสบการณ์นันทนาการของผู้มาเยือนแหล่งนันทนาการทางธรรมชาติในจังหวัดแม่ฮ่องสอน” (กาญจนา, 2551) ได้ทำการศึกษาแหล่งนันทนาการทางธรรมชาติ 5 แห่ง จากกลุ่มตัวอย่าง 500 คน ซึ่งผลการศึกษาในส่วนของประสบการณ์นันทนาการที่ปรารถนาพบว่า สามารถจัดกลุ่มประสบการณ์นันทนาการที่ปรารถนาได้ 5 กลุ่ม จากตัวแปรประสบการณ์นันทนาการจำนวน 28 ตัวแปร ประกอบด้วยกลุ่มที่ 1 ประสบการณ์ด้านความเป็นอิสระ การผ่อนคลายความเครียด และพัฒนาจิตใจ กลุ่มที่ 2 ประสบการณ์ด้านการผจญภัย ความท้าทาย การบุกเบิกสิ่งใหม่ และพัฒนาสมรรถภาพร่างกาย กลุ่มที่ 3 ประสบการณ์ด้านความสนุกสนาน การได้พบเห็นสิ่งใหม่และหลีกเลี่ยงจากสภาพที่จำเจ กลุ่มที่ 4 ประสบการณ์ในการแสดงออกซึ่งความสามารถและความคิดสร้างสรรค์ และกลุ่มที่ 5 ประสบการณ์ในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม อย่างไรก็ตามจะพบว่าจำนวนกลุ่มตัวแปรที่สามารถจำแนกได้มีความแตกต่างกัน แต่รายละเอียดของเนื้อหาในแต่ละกลุ่มตัวแปรจะมีความใกล้เคียงกันได้แก่ กลุ่มตัวแปรแรงจูงใจเกี่ยวกับประสบการณ์ด้านการได้พัฒนาทักษะทางกายภาพ การได้ผ่อนคลาย และพักผ่อนในบรรยากาศที่สงบ โดยสาเหตุที่ทำให้กลุ่มตัว

แปรมีความแตกต่างกันนั้นเป็นอาจเกิดจากจำนวนตัวแปรที่ใช้ในการศึกษามีความแตกต่างกัน นอกจากนั้นพบว่ากลุ่มตัวแปรแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการของผู้มาเยือน (ประสบการณ์นันทนาการที่ผู้มาเยือนปรารถนา) เกี่ยวกับการศึกษาและเรียนรู้ประวัติศาสตร์ วิถีชีวิตและวัฒนธรรมท้องถิ่น มีความแตกต่างจากผลงานวิจัยที่กล่าวมาในข้างต้น

ตอนที่ 4 ความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ และความรู้เกี่ยวกับผลกระทบสิ่งแวดล้อม

1. ความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของผู้มาเยือน

ผลการศึกษาคำถามเกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนชาวไทยจากคำถามจำนวนทั้งสิ้น 15 ข้อ พบว่าประเด็นคำถามที่ผู้มาเยือนตอบถูกมากที่สุดคือ ข้อที่ 5 ผู้มาเยือนสามารถปิดประกาศ โฆษณา บนป้ายประกาศของอุทยานแห่งชาติได้ ซึ่งผู้มาเยือนส่วนใหญ่ควรตอบว่าไม่ถูก คิดเป็นร้อยละ 92 รองลงมาคือคำถามข้อที่ 10 อุทยานแห่งชาติอนุโลมให้จับสัตว์น้ำในแหล่งน้ำธรรมชาติในพื้นที่ได้ ซึ่งผู้มาเยือนส่วนใหญ่ควรตอบว่าไม่ถูก คิดเป็นร้อยละ 88.20 และคำถามข้อที่ 4 การปล่อยสิ่งปฏิกูลอาทิ ปัสสาวะ อุจจาระ ลงในแหล่งน้ำในอุทยานแห่งชาติมีโทษปรับ 500 บาท ซึ่งผู้มาเยือนส่วนใหญ่ควรตอบว่าถูกคิดเป็นร้อยละ 81.20 สำหรับประเด็นคำถามที่ผู้มาเยือนตอบผิดมากที่สุดคือ ข้อที่ 1 กิ่งไม้ที่ตกหล่น สามารถนำมาทำเป็นฟืนเพื่อใช้ในการประกอบอาหารได้ ซึ่งผู้มาเยือนส่วนใหญ่ควรตอบว่าไม่ถูก คิดเป็นร้อยละ 66.80 รองลงมาคือคำถามข้อที่ 11 ก่อนเวลา 22.00 น. ผู้มาเยือนสามารถเล่นดนตรี และร้องเพลง เพื่อสร้างความบันเทิงขณะพักผ่อนในอุทยานแห่งชาติได้ ซึ่งผู้มาเยือนส่วนใหญ่ควรตอบว่าไม่ถูก คิดเป็นร้อยละ 49.60 และคำถามข้อที่ 14 อุทยานแห่งชาติไม่อนุญาตให้ผู้มาเยือนก่อกองไฟ ทั้งเพื่อความอบอุ่นแก่ร่างกาย หรือประกอบอาหาร ซึ่งผู้มาเยือนส่วนใหญ่ควรตอบว่าถูก คิดเป็นร้อยละ 35

ทั้งนี้ ผลการศึกษาคำถามเกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนชาวไทย จากคำถามจำนวนทั้งสิ้น 15 ข้อ พบว่าผู้มาเยือนส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 51.40 รองลงมาคือมีความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์

ด้านนันทนาการในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 45.80 และมีความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและ
มาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 2.80

สำหรับผลการศึกษาความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์
ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนชาวต่างชาติจากคำถามจำนวนทั้งสิ้น 15 ข้อ พบว่าประเด็นคำถาม
ที่ผู้มาเยือนตอบถูกมากที่สุดคือ ข้อที่ 3 การนำขยะ หรือเศษอาหารที่เหลือ ผังกลบลงดิน ไม่ขัด
ต่อกฎระเบียบ อุทยานแห่งชาติ ซึ่งผู้มาเยือนส่วนใหญ่ควรตอบว่าไม่ถูก คิดเป็นร้อยละ 96.80
รองลงมาคือคำถามข้อที่ 6 ผู้มาเยือนสามารถนำยานพาหนะเข้าออกทุกพื้นที่ๆ อุทยานแห่งชาติ
เปิดให้ประกอบกิจกรรมนันทนาการ และคำถามข้อที่ 10 อุทยานแห่งชาติอนุญาตให้จับสัตว์น้ำใน
แหล่งน้ำธรรมชาติ ในพื้นที่ได้ซึ่งผู้มาเยือนส่วนใหญ่ควรตอบว่าไม่ถูก คิดเป็นร้อยละ 90.30 และ
คำถามข้อที่ 2 การขีดเขียน ทำสัญลักษณ์ต่างๆ ตามโขดหิน และต้นไม้ เพื่อหมายเส้นทางเดินป่า
ไม่ขัดต่อกฎระเบียบอุทยานแห่งชาติ ซึ่งผู้มาเยือนส่วนใหญ่ควรตอบว่าไม่ถูก และคำถามข้อที่ 14
อุทยานแห่งชาติไม่อนุญาตให้ผู้มาเยือนก่อกองไฟ ทั้งเพื่อให้ความอบอุ่นแก่ร่างกาย หรือประกอบ
อาหาร ซึ่งผู้มาเยือนส่วนใหญ่ควรตอบว่าถูก คิดเป็นร้อยละ 87.10 รายละเอียดดังแสดงในตาราง
ที่ 6

ทั้งนี้ ผลการศึกษาความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้าน
นันทนาการของผู้มาเยือนชาวต่างชาติ จากคำถามจำนวนทั้งสิ้น 15 ข้อ พบว่าผู้มาเยือนส่วนใหญ่
มีความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการในระดับมาก คิด
เป็นร้อยละ 71 รองลงมาคือมีความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้าน
นันทนาการในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 29

ตารางที่ 6 จำนวน และร้อยละของผู้มาเยือนจำแนกตามความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ

ประเด็นความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการ ผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ	ชาวไทย (n = 389)				ชาวต่างชาติ (n = 31)			
	ตอบถูก		ตอบผิด		ตอบถูก		ตอบผิด	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. กิ่งไม้ที่ตกหล่น สามารถนำมาทำเป็นฟืนเพื่อใช้ในการประกอบอาหารได้	129	33.20	260	66.80	17	54.80	14	45.20
2. การขีดเขียน ทำสัญลักษณ์ต่างๆ ตามขีดหิน และต้นไม้เพื่อ หมายเส้นทางเดินป่าไม่ขัดต่อกฎระเบียบอุทยานแห่งชาติ	289	74.30	100	25.70	27	87.10	4	12.90
3. การนำขยะ หรือเศษอาหารที่เหลือ ผึ่งกลบลงดิน ไม่ขัด ต่อกฎระเบียบอุทยานแห่งชาติ	274	70.40	115	29.60	30	96.80	1	3.20
4. การปล่อยสิ่งปฏิกูลอาทิ ปัสสาวะ อุจจาระ ลงในแหล่ง น้ำในอุทยานแห่งชาติมีโทษปรับ 500 บาท	316	81.20	73	18.80	24	77.40	7	22.60
5. ผู้มาเยือนสามารถปิดประกาศ โฆษณา บนป้ายประกาศ ของอุทยานแห่งชาติได้	358	92.00	31	8.00	26	83.90	5	16.10
6. ผู้มาเยือนสามารถนำยานพาหนะเข้าออกทุกพื้นที่ อุทยานแห่งชาติเปิดให้ประกอบกิจกรรมนันทนาการ	256	65.80	133	34.20	28	90.30	3	9.70

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ประเด็นความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการ ผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ	ชาวไทย (n = 389)				ชาวต่างชาติ (n = 31)			
	ตอบถูก		ตอบผิด		ตอบถูก		ตอบผิด	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
7. การเก็บหาของป่าอาทิ เห็ด ผักหวาน หน่อไม้ ดอกไม้ ลูกไม้ ต่างๆ เพื่อมาประกอบอาหาร หรือ ของที่ระลึก เพียงเล็กน้อย นั้นสามารถกระทำได้	288	74.00	101	26.00	26	83.90	5	16.10
8. เมื่อพบว่าข้อมูลในแผ่นป้าย ในอุทยานแห่งชาติเป็นข้อมูล เก่า ยังไม่ได้รับการปรับปรุง ผู้มาเยือนสามารถทำการ ปรับปรุงแก้ไขได้	296	76.10	93	23.90	17	54.80	14	45.20
9. ใบไม้ กววด ก้อนหิน หินงอก หินย้อย ตามธรรมชาติ แม้จะ ร่วงหล่นตามพื้น ก็ไม่สามารถเก็บเพื่อนำมาเป็นของที่ระลึก ได้	257	66.10	132	33.90	25	80.60	6	19.40
10. อุทยานแห่งชาติอนุโลมให้จับสัตว์น้ำในแหล่งน้ำธรรมชาติ ในพื้นที่ได้	343	88.20	46	11.80	28	90.30	3	9.70

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ประเด็นความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการ ผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ	ชาวไทย (n = 389)				ชาวต่างชาติ (n = 31)			
	ตอบถูก		ตอบผิด		ตอบถูก		ตอบผิด	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
11. ก่อนเวลา 22.00 น. ผู้มาเยือนสามารถเล่นดนตรี และ ร้องเพลง เพื่อสร้างความบันเทิงขณะพักผ่อนในอุทยาน แห่งชาติได้	196	50.40	193	49.60	18	58.10	13	41.90
12. การนำสัตว์เลี้ยงเข้าไปในอุทยานแห่งชาติ เป็นการกระทำ ที่ขัดต่อกฎระเบียบของพื้นที่	271	69.70	118	30.30	21	67.70	10	32.30
13. การให้อาหารสัตว์ป่า ในปริมาณไม่มาก ไม่ขัดต่อกฎระเบียบ อุทยานแห่งชาติ	259	66.60	130	33.40	26	83.90	5	16.10
14. อุทยานแห่งชาติไม่อนุญาตให้ผู้มาเยือนก่อกองไฟ ทั้งเพื่อให้ ความอบอุ่นแก่ร่างกาย หรือประกอบอาหาร	253	65.00	136	35.00	27	87.10	4	12.90

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ประเด็นความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการ ผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ	ชาวไทย (n = 389)				ชาวต่างชาติ (n = 31)			
	ตอบถูก		ตอบผิด		ตอบถูก		ตอบผิด	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
15. อุทยานแห่งชาติไม่อนุญาตให้นำเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เข้ามาในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ	271	69.70	118	30.30	22	71.00	9	29.00
คะแนนเฉลี่ยรวมของความรู้ (\bar{X})	10.426			12.000				
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	2.334			2.9888				

หมายเหตุ คะแนน 00.00 – 05.00 หมายถึง ความรู้อยู่ในระดับน้อย
 คะแนน 05.01 – 10.00 หมายถึง ความรู้อยู่ในระดับปานกลาง
 คะแนน 10.01 – 15.00 หมายถึง ความรู้อยู่ในระดับมาก

2. ความรู้เกี่ยวกับผลกระทบสิ่งแวดล้อมของผู้มาเยือนชาวไทย

ผลการศึกษาความรู้เกี่ยวกับผลกระทบสิ่งแวดล้อมของผู้มาเยือนชาวไทยจากคำถามจำนวนทั้งสิ้น 15 ข้อ พบว่าประเด็นคำถามที่ผู้มาเยือนตอบถูกมากที่สุดคือ คำถามข้อที่ 14 การกำหนดเขตพื้นที่ประกอบกิจกรรมนันทนาการช่วยป้องกันผลกระทบสิ่งแวดล้อมในอุทยานแห่งชาติ ซึ่งผู้มาเยือนส่วนใหญ่ควรตอบว่าถูก คิดเป็นร้อยละ 87.70 รองลงมาคือคำถามข้อที่ 10 อัตราการซาบซึมน้ำของดินเป็นตัวชี้วัดหนึ่งของผลกระทบจากกิจกรรมนันทนาการบริเวณเส้นทางศึกษาธรรมชาติ ซึ่งผู้มาเยือนส่วนใหญ่ควรตอบว่าถูก คิดเป็นร้อยละ 85.60 และคำถามข้อที่ 4 พฤติกรรมของผู้มาเยือน ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมในพื้นที่ ซึ่งผู้มาเยือนส่วนใหญ่ควรตอบว่าถูก คิดเป็นร้อยละ 85.10 สำหรับประเด็นคำถามที่ผู้มาเยือนชาวไทยตอบผิดมากที่สุดคือ คำถามข้อที่ 1 ผลกระทบสิ่งแวดล้อม คือ การเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมทั้งขนาดและทิศทางอันเนื่องมาจากการกระทำของมนุษย์ ซึ่งผู้มาเยือนส่วนใหญ่ควรตอบว่าไม่ถูก คิดเป็นร้อยละ 94.10 รองลงมาคือ คำถามข้อที่ 5 สัตว์ป่าต่างชนิดกันอาจมีความทนทานต่อการรบกวนของมนุษย์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งผู้มาเยือนส่วนใหญ่ควรตอบว่าไม่ถูก คิดเป็นร้อยละ 56.60 และคำถามข้อที่ 6 การกำหนดขีดความสามารถในการรองรับจำนวนนักท่องเที่ยวของแหล่งนันทนาการ ไม่สามารถป้องกันผลกระทบสิ่งแวดล้อมได้ ซึ่งผู้มาเยือนส่วนใหญ่ควรตอบว่าไม่ถูก คิดเป็นร้อยละ 44

ทั้งนี้ ผลการศึกษาความรู้เกี่ยวกับผลกระทบสิ่งแวดล้อมของผู้มาเยือนชาวไทยจากคำถามจำนวนทั้งสิ้น 15 ข้อ พบว่าผู้มาเยือนส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับผลกระทบสิ่งแวดล้อมในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 49.50 รองลงมาคือมีความรู้เกี่ยวกับผลกระทบสิ่งแวดล้อมในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 43.80 และมีความรู้เกี่ยวกับผลกระทบสิ่งแวดล้อมในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 2.70

สำหรับผลการศึกษาความรู้เกี่ยวกับผลกระทบสิ่งแวดล้อมของผู้มาเยือนชาวต่างชาติจากคำถามจำนวนทั้งสิ้น 15 ข้อ พบว่าประเด็นคำถามที่ผู้มาเยือนตอบถูกมากที่สุดคือ คำถามข้อที่ 12 การขยายพื้นที่กางเต็นท์ ส่งผลกระทบท่อแหล่งน้ำธรรมชาติ ซึ่งผู้มาเยือนส่วนใหญ่ควรตอบว่าถูก คิดเป็นร้อยละ 100 รองลงมาคือ คำถามข้อที่ 4 พฤติกรรมของผู้มาเยือน ส่งผลต่อการ

เปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมในพื้นที่ และคำถามข้อที่ 11 น้ำตกที่มีตะกอนมาก ส่งผลต่อการเจริญเติบโตของพืชและสัตว์น้ำ ซึ่งผู้มาเยือนส่วนใหญ่ควรตอบว่าถูก คิดเป็นร้อยละ 93.50 และคำถามข้อที่ 14 การกำหนดเขตพื้นที่ประกอบกิจกรรมนันทนาการ ช่วยป้องกันผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในอุทยานแห่งชาติ และคำถามข้อที่ 15 ผลกระทบสิ่งแวดล้อมในแหล่งนันทนาการผันแปรตามช่วงเวลา ซึ่งผู้มาเยือนส่วนใหญ่ควรตอบว่าถูก คิดเป็นร้อยละ 90.30 ตามลำดับ สำหรับประเด็นคำถามที่ผู้มาเยือนชาวต่างชาติตอบผิดมากที่สุดคือ คำถามข้อที่ 1 ผลกระทบสิ่งแวดล้อมคือการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมทั้งขนาดและทิศทางอันเนื่องมาจากการกระทำของมนุษย์ ซึ่งผู้มาเยือนส่วนใหญ่ควรตอบว่าไม่ถูก คิดเป็นร้อยละ 90.30 รองลงมาคือ คำถามข้อที่ 5 สัตว์ป่าต่างชนิดกันอาจมีความทนทานต่อการรบกวนของมนุษย์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งผู้มาเยือนส่วนใหญ่ควรตอบว่าไม่ถูก คิดเป็นร้อยละ 67.70 และคำถามข้อที่ 13 การทิ้งขยะหรือเศษอาหารที่ย่อยสลายได้ทุกชนิดลงบนพื้นดิน ช่วยเพิ่มปริมาณธาตุอาหารให้กับดิน ซึ่งผู้มาเยือนส่วนใหญ่ควรตอบว่าไม่ถูก คิดเป็นร้อยละ 54.80 รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 7

ทั้งนี้ ผลการศึกษาความรู้เกี่ยวกับผลกระทบสิ่งแวดล้อมของผู้มาเยือนชาวต่างชาติ จากคำถามจำนวนทั้งสิ้น 15 ข้อ พบว่าผู้มาเยือนส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับผลกระทบสิ่งแวดล้อมในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 61.30 รองลงมาคือมีความรู้เกี่ยวกับผลกระทบสิ่งแวดล้อมในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 38.70

ตารางที่ 7 จำนวน และร้อยละของผู้มาเยือนจำแนกตามความรู้เกี่ยวกับผลกระทบสิ่งแวดล้อม

ประเด็นความรู้เกี่ยวกับผลกระทบสิ่งแวดล้อม	ชาวไทย (n = 389)				ชาวต่างชาติ (n = 31)			
	ตอบถูก		ตอบผิด		ตอบถูก		ตอบผิด	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. ผลกระทบสิ่งแวดล้อม คือ การเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมทั้งขนาดและทิศทางอันเนื่องมาจากการกระทำของมนุษย์	23	5.90	366	94.10	3	9.70	28	90.30
2. ผลกระทบทางนันทนาการคือ การเปลี่ยนแปลงของสังคมพืชและสัตว์ป่าจากการประกอบกิจกรรมนันทนาการของผู้มาเยือนพื้นที่	320	82.30	69	17.70	24	77.40	7	22.60
3. การขยายพื้นที่ประกอบกิจกรรมนันทนาการ ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสัตว์ป่า เนื่องจากสัตว์ป่าไม่มีถิ่นอาศัยที่ถาวร	278	71.50	111	28.50	27	87.10	4	12.90
4. พฤติกรรมของผู้มาเยือน ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมในพื้นที่	331	85.10	58	14.90	29	93.50	2	6.50

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ประเด็นความรู้เกี่ยวกับผลกระทบสิ่งแวดล้อม	ชาวไทย (n = 389)				ชาวต่างชาติ (n = 31)			
	ตอบถูก		ตอบผิด		ตอบถูก		ตอบผิด	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
5. สัตว์ป่าต่างชนิดกันอาจมีความทนทานต่อการรบกวน ของมนุษย์ไม่แตกต่างกัน	169	43.40	220	56.60	10	32.30	21	67.70
6. การกำหนดขีดความสามารถในการรองรับจำนวน นักท่องเที่ยวของแหล่งนันทนาการ ไม่สามารถป้องกัน ผลกระทบสิ่งแวดล้อมได้	218	56.00	171	44.00	15	48.40	16	51.60
7. การให้อาหารแก่สัตว์ป่า ส่งผลต่อการดำรงชีวิตของ สัตว์ป่าตามธรรมชาติ	312	80.20	77	19.80	27	87.10	4	12.90
8. สังคมพืชคลุมดินทุกชนิดสามารถฟื้นตัวจากการเหยียบ ย่ำของผู้มาเยือนได้ในระยะเวลาไม่นาน	226	58.10	163	41.90	21	67.70	10	32.30
9. กิจกรรมนันทนาการทุกรูปแบบ ส่งผลกระทบต่อแหล่ง นันทนาการ	323	83.00	66	17.00	24	77.40	7	22.60

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ประเด็นความรู้เกี่ยวกับผลกระทบสิ่งแวดล้อม	ชาวไทย (n = 389)				ชาวต่างชาติ (n = 31)			
	ตอบถูก		ตอบผิด		ตอบถูก		ตอบผิด	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
10. อัตราการขบขี้มน้ำของดินเป็นตัวชี้วัดหนึ่งของผลกระทบจากกิจกรรมนันทนาการบริเวณเส้นทางศึกษาธรรมชาติ	333	85.60	56	14.40	25	80.60	6	9.40
11. น้ำตกที่มีตะกอนมาก ส่งผลต่อการเจริญเติบโตของพืชและสัตว์น้ำ	301	77.40	88	22.60	29	93.50	2	6.50
12. การขยายพื้นที่กางเต็นท์ ส่งผลกระทบต่อแหล่งน้ำธรรมชาติ	321	82.50	68	17.50	31	100.00	-	-
13. การทิ้งขยะหรือเศษอาหารที่ย่อยสลายได้ทุกชนิดลงบนพื้นดิน ช่วยเพิ่มปริมาณธาตุอาหารให้กับดิน	243	62.50	146	37.50	14	45.20	17	54.80
14. การกำหนดเขตพื้นที่ประกอบกิจกรรมนันทนาการ ช่วยป้องกันผลกระทบสิ่งแวดล้อมในอุทยานแห่งชาติ	341	87.70	48	12.30	28	90.30	3	9.70

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ประเด็นความรู้เกี่ยวกับผลกระทบสิ่งแวดล้อม	ชาวไทย (n = 389)				ชาวต่างชาติ (n = 31)				
	ตอบถูก		ตอบผิด		ตอบถูก		ตอบผิด		
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	
15. ผลกระทบสิ่งแวดล้อมในแหล่งนันทนาการผันแปรตาม									
ช่วงเวลา	315	81.00	73	18.80	28	90.30	3	9.70	
คะแนนเฉลี่ยรวมของความรู้ (\bar{X})	10.434			10.806					
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	2.216			1.514					

หมายเหตุ คะแนน 00.00 – 05.00 หมายถึง ความรู้อยู่ในระดับน้อย
 คะแนน 05.01 – 10.00 หมายถึง ความรู้อยู่ในระดับปานกลาง
 คะแนน 10.01 – 15.00 หมายถึง ความรู้อยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาผลการศึกษาค้นคว้าความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการ
 ผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ และความรู้เกี่ยวกับผลกระทบสิ่งแวดล้อมของผู้มาเยือนทั้ง
 ชาวไทยและชาวต่างชาติ พบว่าผู้มาเยือนมีความรู้อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องจากผู้มาเยือน
 ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 21 – 30 ปี และจบการศึกษาในระดับปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี
 จึงทำให้ผู้มาเยือนนั้นมีความรู้สูงสมอยู่มาก ซึ่งสอดคล้องกับความหมายของความรู้ คือ สิ่งที่สูง
 สมมาจากการศึกษาเล่าเรียน การค้นคว้าหรือประสบการณ์ รวมทั้งความสามารถเชิงปฏิบัติและ
 ทักษะความเข้าใจ หรือสารสนเทศที่ได้รับมาจากประสบการณ์ สิ่งที่ได้รับมาจากการได้ยิน ได้ฟัง
 การคิดหรือการปฏิบัติของศิวิชาในแต่ละสาขา (โสภา, 2521)

ตอนที่ 5 การรับรู้กฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ด้านนันทนาการของ ผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – ปุย

ผลการศึกษารับรู้กฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ด้านนันทนาการของ
 ผู้มาเยือนชาวไทย ซึ่งมีประเด็นคำถามจำนวน 10 ข้อ โดยให้ผู้มาเยือนระบุตามระดับการรับรู้ซึ่ง
 แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ตั้งแต่จริงอย่างยิ่งไปจนถึงไม่จริงอย่างยิ่ง พบว่า ผู้มาเยือนส่วนใหญ่รับรู้ใน
 ระดับจริงว่า นอกจากเป็นแนวทางปฏิบัติสำหรับผู้มาเยือนในการประกอบกิจกรรมนันทนาการ
 แล้ว กฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ ยังครอบคลุมถึงการ
 ปกป้องทรัพยากรธรรมชาติจากปัจจัยคุกคามอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 63.20 รองลงมาคือ รับรู้ว่า
 ผู้มาเยือนมีพฤติกรรมที่เหมาะสมขึ้นเมื่อมีเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติคอยควบคุมและบังคับใช้
 กฎระเบียบ คิดเป็นร้อยละ 51.40 และรับรู้ว่ากฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ใน
 อุทยานแห่งชาติ สร้างขึ้นมาเพื่อใช้ควบคุมพฤติกรรมของผู้มาเยือนโดยเฉพาะ คิดเป็นร้อยละ
 49.60 ตามลำดับ สำหรับผู้มาเยือนที่ไม่แน่ใจว่า บทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนกฎระเบียบในอุทยาน
 แห่งชาติมีความรุนแรงนั้น คิดเป็นร้อยละ 47.00 รองลงมาคือ ไม่แน่ใจว่าอุทยานแห่งชาติ
 ดอยสุเทพ-ปุย มีการตกแต่ง/จับ/ปรับ ผู้มาเยือนที่กระทำผิดกฎระเบียบ และฝ่าฝืนมาตรการ
 จัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ อยู่เสมอ คิดเป็นร้อยละ 46.50 และรับรู้ว่ากฎระเบียบ
 และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ มีเนื้อหาครอบคลุมการประกอบกิจกรรม
 นันทนาการในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยทุกประเภท คิดเป็นร้อยละ 43.70 ตามลำดับ
 ผู้มาเยือนรับรู้ในระดับจริงอย่างยิ่งว่า กฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ใน

อุทยานแห่งชาติ ช่วยสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติให้กับผู้มาเยือน คิดเป็นร้อยละ 45.80 รองลงมาคือ รับรู้ว่าเป็นแนวทางปฏิบัติสำหรับผู้มาเยือนในการประกอบกิจกรรมนันทนาการแล้ว กฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ ยังครอบคลุมถึงการปกป้องทรัพยากรธรรมชาติจากปัจจัยคุกคามอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 22.90 และผู้มาเยือนมีพฤติกรรมที่เหมาะสมขึ้นเมื่อมีเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติคอยควบคุมและบังคับใช้กฎระเบียบ คิดเป็นร้อยละ 20.10 ตามลำดับ ผู้มาเยือนที่รับรู้ในระดับไม่จริงว่าอุทยานแห่งชาติ ดอยสุเทพ-ปุยมีการประชาสัมพันธ์เผยแพร่กฎระเบียบ และข้อควรปฏิบัติในการมาเยือนอุทยานแห่งชาติผ่านสื่อประเภทต่างๆ ให้ผู้มาเยือนได้ทราบอย่างทั่วถึง คิดเป็นร้อยละ 15.70 รองลงมาคือ รับรู้ว่าการท่องเที่ยวสำหรับผู้ฝ่าฝืนกฎระเบียบ ในอุทยานแห่งชาติมีความรุนแรง คิดเป็นร้อยละ 13.10 และกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ สร้างขึ้นมาเพื่อใช้ควบคุมพฤติกรรมของผู้มาเยือนโดยเฉพาะ คิดเป็นร้อยละ 8.70 ตามลำดับ และผู้มาเยือนที่รับรู้ในระดับไม่จริงอย่างยิ่งว่า อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยมีการประชาสัมพันธ์เผยแพร่กฎระเบียบ และข้อควรปฏิบัติในการมาเยือนอุทยานแห่งชาติผ่านสื่อประเภทต่างๆ ให้ผู้มาเยือนได้ทราบอย่างทั่วถึง คิดเป็นร้อยละ 2.30 รองลงมาคือ รับรู้ว่าการระเบียบที่ใช้ควบคุมผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย มีความชัดเจน คิดเป็นร้อยละ 1.80 และบทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนกฎระเบียบ ในอุทยานแห่งชาติมีความรุนแรง คิดเป็นร้อยละ 1.30 ตามลำดับ รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 8

ทั้งนี้เมื่อนำค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมการรับรู้กฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนชาวไทย มาจัดกลุ่มการรับรู้ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มที่ได้คะแนนระหว่าง 1.00 – 2.33 เป็นกลุ่มที่มีการรับรู้ในระดับน้อย กลุ่มที่ได้คะแนนระหว่าง 2.34 – 3.67 เป็นกลุ่มที่มีการรับรู้ในระดับปานกลาง และกลุ่มที่ได้คะแนนระหว่าง 3.68 – 5.01 เป็นกลุ่มที่มีการรับรู้ในระดับมาก โดยพบว่าผู้มาเยือนชาวไทยส่วนใหญ่มีค่าเฉลี่ยรวมการรับรู้กฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติ ดอยสุเทพ – ปุยเท่ากับ 3.646 (SD = 0.417) อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 51.40

สำหรับผลการศึกษารับรู้ภาวะเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้าน
 นันทนาการของผู้มาเยือนชาวต่างชาติ ซึ่งมีประเด็นคำถามจำนวน 10 ข้อ โดยให้ผู้มาเยือนระบุ
 ตามระดับการรับรู้ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ระดับ ตั้งแต่จริงอย่างยิ่งไปจนถึงไม่จริงอย่างยิ่ง พบว่า
 ผู้มาเยือนส่วนใหญ่รับรู้ในระดับที่ไม่แน่ใจว่า อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยมีการประชาสัมพันธ์
 เผยแพร่ภาวะเบียบ และข้อควรปฏิบัติในการมาเยือนอุทยานแห่งชาติผ่านสื่อประเภทต่างๆ
 ให้ผู้มาเยือนได้ทราบอย่างทั่วถึง คิดเป็นร้อยละ 71 รองลงมาคือ รับรู้ว่าภาวะเบียบ และมาตรการ
 จัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ มีเนื้อหาครอบคลุมการประกอบกิจกรรมนันทนาการใน
 พื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ทุกประเภท คิดเป็นร้อยละ 64.50 และรับรู้ว่าบทลงโทษ
 สำหรับผู้ฝ่าฝืนภาวะเบียบในอุทยานแห่งชาติมีความรุนแรง คิดเป็นร้อยละ 58.10 สำหรับ
 ผู้มาเยือนที่รับรู้ในระดับจริงอย่างยิ่งว่า ภาวะเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยาน
 แห่งชาติ ช่วยสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติให้กับผู้มาเยือน คิดเป็นร้อยละ
 61.30 รองลงมาคือ รับรู้ว่าผู้มาเยือนมีพฤติกรรมที่เหมาะสมเมื่อมีเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติ
 คอยควบคุมและบังคับใช้ภาวะเบียบ คิดเป็นร้อยละ 19.40 และรับรู้ว่านอกจากเป็นแนวทาง
 ปฏิบัติสำหรับผู้มาเยือนในการประกอบกิจกรรมนันทนาการแล้วภาวะเบียบและมาตรการจัดการ
 ผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ ยังครอบคลุมถึงการปกป้องทรัพยากรธรรมชาติจากปัจจัย
 คุกคามอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 12.90 ตามลำดับ นอกจากนี้ผู้มาเยือนรับรู้ในระดับจริงว่า
 ภาวะเบียบที่ใช้ควบคุมผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย มีความชัดเจน คิดเป็น
 ร้อยละ 54.80 รองลงมาคือ ภาวะเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ
 ดอยสุเทพ-ปุย ให้ความสำคัญกับพฤติกรรมของผู้มาเยือนเพื่อประกอบกิจกรรมนันทนาการ
 มากกว่าผู้ใช้ประโยชน์กลุ่มอื่น คิดเป็นร้อยละ 51.60 และภาวะเบียบ และมาตรการจัดการ
 ผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติสร้างขึ้นมาเพื่อใช้ควบคุมพฤติกรรมของผู้มาเยือนโดยเฉพาะ
 คิดเป็นร้อยละ 48.40 ตามลำดับ ผู้มาเยือนที่รับรู้ในระดับไม่จริงว่า บทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืน
 ภาวะเบียบในอุทยานแห่งชาติมีความรุนแรง และอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย มีการตัดเตียน/
 จับ/ปรับ ผู้มาเยือนที่กระทำผิดภาวะเบียบ และฝ่าฝืนมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยาน
 แห่งชาติ อยู่เสมอ คิดเป็นร้อยละ 16.10 รองลงมาคือ อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยมีการ
 ประชาสัมพันธ์เผยแพร่ภาวะเบียบ และข้อควรปฏิบัติในการมาเยือนอุทยานแห่งชาติผ่านสื่อ
 ประเภทต่างๆ ให้ผู้มาเยือนได้ทราบอย่างทั่วถึง นอกจากนี้เป็นแนวทางปฏิบัติสำหรับผู้มาเยือนใน
 การประกอบกิจกรรมนันทนาการแล้วภาวะเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ใน

อุทยานแห่งชาติ ยังครอบคลุมถึงการปกป้องทรัพยากรธรรมชาติจากปัจจัยคุกคามอื่นๆ และผู้มาเยือนมีพฤติกรรมที่เหมาะสมขึ้นเมื่อมีเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติคอยควบคุมและบังคับใช้กฎระเบียบคิดเป็นร้อยละ 9.70 และกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ให้ความสำคัญกับพฤติกรรมของผู้มาเยือนเพื่อประกอบกิจกรรมนันทนาการมากกว่าผู้ใช้ประโยชน์กลุ่มอื่น คิดเป็นร้อยละ 3.20 รวมถึงผู้มาเยือนที่รับรู้ในระดับที่ไม่จริงอย่างยิ่งว่า บทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนกฎระเบียบในอุทยานแห่งชาติมีความรุนแรง คิดเป็นร้อยละ 12.90 รองลงมาคือ อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยมีการประชาสัมพันธ์เผยแพร่กฎระเบียบ และข้อควรปฏิบัติในการมาเยือนอุทยานแห่งชาติผ่านสื่อประเภทต่างๆ ให้ผู้มาเยือนได้ทราบอย่างทั่วถึง คิดเป็นร้อยละ 3.20 รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 9

ทั้งนี้เมื่อนำค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมการรับรู้กฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนชาวต่างชาติ มาจัดกลุ่มการรับรู้ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มที่ได้คะแนนระหว่าง 1.00 – 2.33 เป็นกลุ่มที่มีการรับรู้ในระดับน้อย กลุ่มที่ได้คะแนนระหว่าง 2.34 – 3.67 เป็นกลุ่มที่มีการรับรู้ในระดับปานกลาง และกลุ่มที่ได้คะแนนระหว่าง 3.68 – 5.01 เป็นกลุ่มที่มีการรับรู้ในระดับมาก โดยพบว่าผู้มาเยือนชาวต่างชาติส่วนใหญ่มีค่าเฉลี่ยรวมการรับรู้กฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – ปุยเท่ากับ 3.529 (SD = 0.324) อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 67.70

ตารางที่ 8 จำนวน และร้อยละของผู้มาเยือนชาวไทยจำแนกตามการรับรู้ภาวะเป็ยบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ด้านนันทนาการ
อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย

(n = 389)

ประเด็น/ระดับของการรับรู้	จริงอย่างยิ่ง		จริง		ไม่แน่ใจ		ไม่จริง		ไม่จริงอย่างยิ่ง		\bar{X}	SD
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ		
1. ภาวะเป็ยบ และมาตรการจัดการ ผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ ช่วยสร้าง จิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ให้กับผู้มาเยือน	178	45.80	170	43.70	32	8.20	7	1.80	2	0.500	4.323	0.744
2. ภาวะเป็ยบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ- ปุย ให้มีความสำคัญกับพฤติกรรมของ ผู้มาเยือนเพื่อประกอบกิจกรรม นันทนาการมากกว่าผู้ใช้ประโยชน์กลุ่ม อื่น	75	19.30	184	47.30	107	27.50	22	5.70	1	0.30	3.796	0.823
3. ภาวะเป็ยบที่ีั้ควบคุมผู้ใช้ประโยชน์ใน อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย มีความ ชัดเจน	51	13.10	187	48.10	129	33.20	15	3.90	7	1.80	3.668	0.818

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ประเด็น/ระดับของการรับรู้	จริงอย่างยิ่ง		จริง		ไม่แน่ใจ		ไม่จริง		ไม่จริงอย่างยิ่ง		\bar{X}	SD
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ		
4. บทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนกฎระเบียบ ในอุทยานแห่งชาติมีความรุนแรง	40	10.30	110	28.30	183	47.00	51	13.10	5	1.30	3.331	0.876
5. อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยมีการ ประชาสัมพันธ์เผยแพร่กฎระเบียบ และข้อ ควรปฏิบัติในการมาเยือนอุทยานแห่งชาติ ผ่านสื่อประเภทต่างๆ ให้ผู้มาเยือนได้ทราบ อย่างทั่วถึง	43	11.10	143	36.80	133	34.20	61	15.70	9	2.30	3.385	0.955
6. กฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ มีเนื้อหา ครอบคลุมการประกอบกิจกรรม นันทนาการในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ ดอยสุเทพ-ปุยทุกประเภท	41	10.50	151	38.80	170	43.70	23	5.90	4	1.00	3.519	0.801

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ประเด็น/ระดับของการรับรู้	จริงอย่างยิ่ง		จริง		ไม่แน่ใจ		ไม่จริง		ไม่จริงอย่างยิ่ง		\bar{X}	SD
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ		
7. นอกจากเป็นแนวทางปฏิบัติสำหรับผู้มาเยือนในการประกอบกิจกรรมนันทนาการแล้ว กฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ ยังครอบคลุมถึงการปกป้องทรัพยากรธรรมชาติจากปัจจัยคุกคามอื่นๆ	89	22.90	249	63.20	52	13.40	2	0.50	-	-	4.084	0.613
8. อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย มีการตั้งเตือน/จับ/ปรับ ผู้มาเยือนที่กระทำผิดกฎระเบียบ และฝ่าฝืนมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ อยู่เสมอ	32	8.20	145	37.30	181	46.50	27	6.90	4	1.00	3.447	0.783
9. กฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ สร้างขึ้นมาเพื่อให้ควบคุมพฤติกรรมของผู้มาเยือนโดยเฉพาะ	58	14.90	193	49.60	104	26.70	34	8.70	-	-	3.706	0.825

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ประเด็น/ระดับของการรับรู้	จริงอย่างยิ่ง		จริง		ไม่แน่ใจ		ไม่จริง		ไม่จริงอย่างยิ่ง		\bar{X}	SD
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ		
10. ผู้มาเยือนมีพฤติกรรมที่เหมาะสมขึ้นเมื่อ มีเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติคอยควบคุม และบังคับใช้กฎระเบียบ	78	20.10	200	51.40	94	24.20	15	3.90	2	0.50	3.866	0.791
คะแนนเฉลี่ยรวมของการรับรู้ (\bar{X})							3.646					
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)							0.417					

หมายเหตุ คะแนน 1.00 – 2.33 หมายถึง การรับรู้ในระดับน้อย

คะแนน 2.34 – 3.67 หมายถึง การรับรู้ในระดับปานกลาง

คะแนน 3.68 – 5.00 หมายถึง การรับรู้ในระดับมาก

ตารางที่ 9 จำนวน และร้อยละของผู้มาเยือนชาวต่างชาติจำแนกตามการรับรู้ภาวะเป็ยบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ด้านนันทนาการ
อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย

(n = 31)

ประเด็น/ระดับของการรับรู้	จริงอย่างยิ่ง		จริง		ไม่แน่ใจ		ไม่จริง		ไม่จริงอย่างยิ่ง		\bar{X}	SD
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ		
1. ภาวะเป็ยบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ ช่วยสร้าง จิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ให้กับผู้มาเยือน	19	61.30	6	19.40	6	19.40	-	-	-	-	4.419	0.807
2. ภาวะเป็ยบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ- ปุย ให้ความสำคัญกับพฤติกรรมของ ผู้มาเยือน เพื่อประกอบกิจกรรมนันทนา การมากกว่าผู้ใช้ประโยชน์กลุ่มอื่น	1	3.20	16	51.60	13	41.90	1	3.20	-	-	3.548	0.623
3. ภาวะเป็ยบที่ใช้ควบคุมผู้ใช้ประโยชน์ใน อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย มีความ ชัดเจน	2	6.50	17	54.80	11	35.50	1	3.20	-	-	3.645	0.660
4. บทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนภาวะเป็ยบ ในอุทยานแห่งชาติมีความรุนแรง	1	3.20	3	9.70	18	58.10	5	16.10	4	12.90	2.741	0.929

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ประเด็น/ระดับของการรับรู้	จริงอย่างยิ่ง		จริง		ไม่แน่ใจ		ไม่จริง		ไม่จริงอย่างยิ่ง		\bar{X}	SD
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ		
5. อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยมีการประชาสัมพันธ์เผยแพร่กฎระเบียบ และข้อควรปฏิบัติในการมาเยือนอุทยานแห่งชาติผ่านสื่อประเภทต่างๆ ให้ผู้มาเยือนได้ทราบอย่างทั่วถึง	-	-	5	16.10	22	71.00	3	9.70	1	3.20	3.000	0.632
6. กฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ มีเนื้อหาครอบคลุมการประกอบกิจกรรมนันทนาการในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยทุกประเภท	-	-	11	35.50	20	64.50	-	-	-	-	3.354	0.486

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ประเด็น/ระดับของการรับรู้	จริงอย่างยิ่ง		จริง		ไม่แน่ใจ		ไม่จริง		ไม่จริงอย่างยิ่ง		\bar{X}	SD
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ		
7. นอกจากเป็นแนวทางปฏิบัติสำหรับผู้มาเยือนในการประกอบกิจกรรมนันทนาการแล้ว กฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติยังครอบคลุมถึงการปกป้อง ทรัพยากรธรรมชาติจากปัจจัยคุกคามอื่นๆ	4	12.90	13	41.90	11	35.50	3	9.70	-	-	3.580	0.847
8. อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย มีการตัดเต๊นท์/จับ/ปรับ ผู้มาเยือนที่กระทำผิดกฎระเบียบ และฝ่าฝืนมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ เสมอ	2	6.50	8	25.80	15	48.40	5	16.10	1	3.20	3.161	0.898
9. กฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ สร้างขึ้นมาเพื่อใช้ควบคุมพฤติกรรมของผู้มาเยือนโดยเฉพาะ	3	9.70	15	48.40	12	38.70	-	-	1	3.20	3.612	0.803

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ประเด็น/ระดับของการรับรู้	จริงอย่างยิ่ง		จริง		ไม่แน่ใจ		ไม่จริง		ไม่จริงอย่างยิ่ง		\bar{X}	SD
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ		
10. ผู้มาเยือนมีพฤติกรรมที่เหมาะสมขึ้นเมื่อ มีเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติคอยควบคุม และบังคับใช้กฎระเบียบ	6	19.40	13	41.90	9	29.00	3	9.70	-	-	3.709	0.901
คะแนนเฉลี่ยรวมของการรับรู้ (\bar{X})							3.529					
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)							0.324					

หมายเหตุ คะแนน 1.00 – 2.33 หมายถึง การรับรู้ในระดับน้อย
 คะแนน 2.34 – 3.67 หมายถึง การรับรู้ในระดับปานกลาง
 คะแนน 3.68 – 5.00 หมายถึง การรับรู้ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาผลการศึกษากการรับรู้กฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ด้านนันทนาการของผู้มาเยือน พบว่าผู้มาเยือนชาวไทยส่วนใหญ่รับรู้ในระดับจริงๆว่า นอกจากเป็นแนวทางปฏิบัติสำหรับผู้มาเยือนในการประกอบกิจกรรมนันทนาการแล้ว กฎระเบียบและ มาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ ยังครอบคลุมถึงการปกป้องทรัพยากรธรรมชาติ จากปัจจัยคุกคามอื่นๆ ผู้มาเยือนมีการรับรู้ที่ไม่แน่ใจว่า บทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนกฎระเบียบใน อุทยานแห่งชาติมีความรุนแรง ผู้มาเยือนรับรู้ในระดับจริงๆอย่างยิ่งว่า กฎระเบียบ และมาตรการ จัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ ช่วยสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ให้กับผู้มาเยือน สำหรับผู้มาเยือนรับรู้ในระดับไม่แน่ใจว่าและไม่จริงอย่างยิ่งว่าอุทยานแห่งชาติ ดอยสุเทพ-ปุยมีการประชาสัมพันธ์เผยแพร่กฎระเบียบ และข้อควรปฏิบัติในการมาเยือนอุทยาน แห่งชาติผ่านสื่อประเภทต่างๆ ให้ผู้มาเยือนได้ทราบอย่างทั่วถึง สำหรับผู้มาเยือนชาวต่างชาติ ส่วนใหญ่รับรู้ในระดับที่ไม่แน่ใจว่า อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยมีการประชาสัมพันธ์เผยแพร่ กฎระเบียบ และข้อควรปฏิบัติในการมาเยือนอุทยานแห่งชาติผ่านสื่อประเภทต่างๆ ให้ผู้มาเยือน ได้ทราบอย่างทั่วถึง ผู้มาเยือนที่รับรู้ในระดับจริงๆอย่างยิ่งว่า กฎระเบียบและมาตรการจัดการ ผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ ช่วยสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติให้กับ ผู้มาเยือน นอกจากนั้นผู้มาเยือนรับรู้ในระดับจริงๆว่า กฎระเบียบที่ใช้ควบคุมผู้ใช้ประโยชน์ใน อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – ปุย มีความชัดเจน และผู้มาเยือนรับรู้ในระดับไม่แน่ใจว่าและไม่จริง อย่างยิ่งว่าบทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนกฎระเบียบในอุทยานแห่งชาติมีความรุนแรงและเมื่อจัดกลุ่ม การรับรู้ของผู้มาเยือนทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติพบว่าส่วนใหญ่มีค่าเฉลี่ยรวมการรับรู้ กฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอย สุเทพ – ปุย อยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเนื่องจากผู้มาเยือนส่วนใหญ่มีพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับ กฎระเบียบและมาตรการจัดผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ ประสบการณ์ และความสนใจที่ แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับ (ลักษณะ, 2530) กล่าวไว้ว่ามนุษย์เราสามารถรับรู้สิ่งต่างๆ ได้ โดยอาศัยอวัยวะรับสัมผัสต่างๆ ของร่างกายที่มีอยู่ และการที่มนุษย์จะสามารถรับรู้หรือมี ปฏิกริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้าได้มากน้อยเพียงใดนั้นย่อมขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่ผ่านมา ความ ต้องการและความสนใจในขณะนั้น รวมถึงสภาพแวดล้อมและลักษณะของสิ่งเร้าด้วย นอกจากนั้นแล้ว (จำนงค์, 2537) กล่าวไว้ว่าการให้คุณค่าต่อสิ่งที่รับรู้มีผลให้เกิดความแตกต่าง ในการรับรู้เพราะบุคคลที่เห็นคุณค่าจะเพิ่มความสนใจ และความใส่ใจต่อการรับรู้ ซึ่งบุคคลแต่ละ คนจะมีระดับของการเห็นคุณค่าในสิ่งต่างๆ แตกต่างกัน ดังนั้นจึงทำให้การรับรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบ

และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการมีความแตกต่างกัน และเพื่อให้กระบวนการรับรู้มีประสิทธิภาพมากขึ้นทางอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – ปุย และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องควรจัดทำสื่อต่างๆ ให้เกิดความหลากหลายและตรงกับความสนใจของผู้มาเยือนทุกกลุ่ม

ตอนที่ 6 พฤติกรรมการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย และปัจจัยอื่นที่เกี่ยวข้อง

1. พฤติกรรมการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของผู้มาเยือน

ผลการศึกษาพฤติกรรมการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนชาวไทย จำนวน 20 ข้อ พบว่าพฤติกรรมเชิงบวกที่ผู้มาเยือนชาวไทยปฏิบัติมากที่สุด คือ หยุดรถเมื่อพบเห็นสัตว์ป่ากำลังข้ามถนน คิดเป็นร้อยละ 54.50 รองลงมาคือ แวะศูนย์บริการนักท่องเที่ยวเพื่อสอบถามข้อมูลและ/หรือศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับพื้นที่ คิดเป็นร้อยละ 56 และให้คำแนะนำในการปฏิบัติที่ถูกต้องแก่ผู้มาเยือนกลุ่มอื่น คิดเป็นร้อยละ 33.20 ตามลำดับ สำหรับพฤติกรรมเชิงลบที่ผู้มาเยือนชาวไทยปฏิบัติมากที่สุด คือ ร้องเพลง/เล่นดนตรี เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ คิดเป็นร้อยละ 24.20 รองลงมาคือ นำเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เข้ามาในพื้นที่อุทยานแห่งชาติเพื่อสังสรรค์กับผู้ร่วมกลุ่มเดินทาง คิดเป็นร้อยละ 16.20 และส่งเสียงดังขณะเดินศึกษาธรรมชาติ คิดเป็นร้อยละ 15.90 ตามลำดับ

ทั้งนี้เมื่อนำผลคะแนนทั้งหมดของพฤติกรรมการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนชาวไทยมาหาค่ากลางซึ่งได้เท่ากับ 16 คะแนน จึงสามารถแบ่งกลุ่มพฤติกรรมการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการได้เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีพฤติกรรมค่อนข้างดีได้คะแนนตั้งแต่ 0 – 15 คะแนน และกลุ่มที่มีพฤติกรรมค่อนข้างแย่ได้คะแนนตั้งแต่ 16 – 20 คะแนน ซึ่งจากการพิจารณาพบว่าผู้มาเยือนชาวไทยมีพฤติกรรมการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ด้านนันทนาการค่อนข้างดี คิดเป็นร้อยละ 53.70

สำหรับผลการศึกษาพฤติกรรมการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนชาวต่างชาติ จำนวน 20 ข้อ พบว่าพฤติกรรมเชิงบวกที่ผู้มาเยือนชาวต่างชาติปฏิบัติมากที่สุด คือ เวาะศูนย์บริการนักท่องเที่ยวเพื่อสอบถามข้อมูลและ/หรือศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับพื้นที่ คิดเป็นร้อยละ 80.60 รองลงมาคือ ให้คำแนะนำในการปฏิบัติที่ถูกต้องแก่ผู้มาเยือนกลุ่มอื่น คิดเป็นร้อยละ 77.40 รวมถึงกางเต็นท์พักแรมในบริเวณที่อุทยานแห่งชาติจัดไว้ให้ และแจ้งเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติเมื่อพบผู้กระทำการขัดต่อกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ คิดเป็นร้อยละ 71 ตามลำดับ สำหรับพฤติกรรมเชิงลบที่ผู้มาเยือนชาวต่างชาติปฏิบัติมากที่สุด คือ ชื้อของป่าอาทิ เห็ด ผักหวาน กล้วยไม้ เนื้อสัตว์ต่างๆ ที่ชาวบ้านนำมาขาย คิดเป็นร้อยละ 25.80 รองลงมาคือ ร้องเพลง/เล่นดนตรี เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ คิดเป็นร้อยละ 19.40 รวมถึงการนำสัตว์เลี้ยงเข้ามาในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ และเดินออกนอกเส้นทางศึกษาธรรมชาติที่กำหนดไว้ เพื่อสัมผัสธรรมชาติอย่างใกล้ชิดและพบเห็นสิ่งแปลกใหม่ คิดเป็นร้อยละ 12.90 ตามลำดับ รายละเอียดแสดงในตารางที่ 10

ทั้งนี้เมื่อนำผลคะแนนทั้งหมดของพฤติกรรมการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนชาวต่างชาติมาหาค่ากลางซึ่งได้เท่ากับ 18 คะแนน จึงสามารถแบ่งกลุ่มพฤติกรรมการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ด้านนันทนาการได้เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีพฤติกรรมค่อนข้างดีได้คะแนนตั้งแต่ 0 – 17 คะแนน และกลุ่มที่มีพฤติกรรมค่อนข้างดีค่อนไปทางบวกได้คะแนนตั้งแต่ 18 – 20 คะแนน ซึ่งจากการพิจารณาพบว่าผู้มาเยือนชาวต่างชาติมีพฤติกรรมการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ด้านนันทนาการค่อนข้างดีค่อนไปทางบวก คิดเป็นร้อยละ 61.30

เมื่อพิจารณาผลการศึกษาพฤติกรรมการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติโดยสุเทพ-บุญ สรุปได้ว่าผู้มาเยือนชาวต่างชาติมีค่าเฉลี่ย และมีจำนวนร้อยละของพฤติกรรมการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ด้านนันทนาการค่อนข้างดีค่อนไปทางบวก มากกว่าผู้มาเยือนชาวไทย

ตารางที่ 10 จำนวน และร้อยละของผู้มาเยือนจำแนกตามพฤติกรรมการตอบสนองต่อ
กฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ

พฤติกรรมการตอบสนองต่อกฎระเบียบและ มาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ	ชาวไทย (n = 389)		ชาวต่างชาติ (n = 31)	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
สงเสียดังขณะเดินศึกษาธรรมชาติ				
ปฏิบัติ	62	15.90	1	3.20
ไม่ปฏิบัติ	327	84.10	30	96.80
เก็บใบไม้มาทำเป็นของที่ระลึก				
ปฏิบัติ	18	4.60	1	3.20
ไม่ปฏิบัติ	371	95.40	30	96.80
สลักชื่อตามต้นไม้ในแหล่งท่องเที่ยวเพื่อเป็นที่ระลึก				
ปฏิบัติ	8	2.10	1	3.20
ไม่ปฏิบัติ	381	97.90	30	96.80
นำสัตว์เลี้ยงเข้ามาในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ				
ปฏิบัติ	14	3.60	4	12.90
ไม่ปฏิบัติ	375	96.40	27	87.10

ตารางที่ 10 (ต่อ)

พฤติกรรม การตอบสนองต่อภาวะเบี่ยงและ มาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ	ชาวไทย (n = 389)		ชาวต่างชาติ (n = 31)	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ซัปดาห์ของเสียลงสู่แหล่งน้ำ ขณะประกอบกิจกรรม นันทนาการ				
ปฏิบัติ	13	3.30	2	6.50
ไม่ปฏิบัติ	376	96.70	29	93.50
เดินออกนอกเส้นทางศึกษาธรรมชาติที่กำหนดไว้ เพื่อสัมผัสธรรมชาติอย่างใกล้ชิดและพบเห็นสิ่ง แปลกใหม่				
ปฏิบัติ	39	10.00	4	12.90
ไม่ปฏิบัติ	350	90.00	27	87.10
นำเสื้อผ้า สิ่งของเครื่องใช้ แหวนบนกิ่งไม้				
ปฏิบัติ	20	5.10	2	6.50
ไม่ปฏิบัติ	369	94.90	29	93.50
แสดงความตื่นเต้น สงสัยดีใจเมื่อได้พบเห็น สัตว์ป่า				
ปฏิบัติ	51	13.10	3	9.70
ไม่ปฏิบัติ	338	86.90	28	90.30

ตารางที่ 10 (ต่อ)

พฤติกรรมกรรมการตอบสนองต่อ กฎระเบียบและ มาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ด้านนันทนาการ	ชาวไทย (n = 389)		ชาวต่างชาติ (n = 31)	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
หยุดรถ เมื่อพบเห็นสัตว์ป่ากำลังข้ามถนน				
ปฏิบัติ	212	54.50	5	83.90
ไม่ปฏิบัติ	177	45.50	26	16.10
แวะศูนย์บริการนักท่องเที่ยวเพื่อสอบถามข้อมูล และ/หรือศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับพื้นที่				
ปฏิบัติ	218	56.00	25	80.60
ไม่ปฏิบัติ	171	44.00	6	19.40
ทิ้งเศษอาหารลงบนพื้นดิน				
ปฏิบัติ	24	6.20	1	3.20
ไม่ปฏิบัติ	365	93.80	30	96.80
นำเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เข้ามาในพื้นที่อุทยาน แห่งชาติเพื่อสังสรรค์กับผู้ร่วมกลุ่มเดินทาง				
ปฏิบัติ	63	16.20	-	-
ไม่ปฏิบัติ	326	83.80	31	100

ตารางที่ 10 (ต่อ)

พฤติกรรมกรรมการตอบสนองต่อ กฎระเบียบและ มาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ด้านนันทนาการ	ชาวไทย (n = 389)		ชาวต่างชาติ (n = 31)	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ให้อาหารแก่สัตว์ป่า เพื่อช่วยการดำรงชีพของสัตว์				
ปฏิบัติ	34	8.70	2	6.50
ไม่ปฏิบัติ	355	91.30	29	93.50
ร้องเพลง/เล่นดนตรี เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ				
ปฏิบัติ	94	24.20	6	19.40
ไม่ปฏิบัติ	295	75.80	25	80.60
ซื้อของป่าอาทิเห็ด ผักหวาน กล้วยไม้ เนื้อสัตว์ต่างๆ ที่ชาวบ้านนำมาขาย				
ปฏิบัติ	41	10.50	8	25.80
ไม่ปฏิบัติ	348	89.50	23	74.20
กางเต็นท์พักผ่อนในบริเวณที่อุทยานแห่งชาติจัดไว้ ให้				
ปฏิบัติ	116	29.80	22	71.00
ไม่ปฏิบัติ	273	70.20	9	29.00

ตารางที่ 10 (ต่อ)

พฤติกรรม การตอบสนองต่อ กฎระเบียบและ มาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ด้านนันทนาการ	ชาวไทย (n = 389)		ชาวต่างชาติ (n = 31)	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ให้คำแนะนำในการปฏิบัติที่ถูกต้อง แก่ผู้มาเยือนกลุ่ม อื่น				
ปฏิบัติ	129	33.20	24	77.40
ไม่ปฏิบัติ	260	66.80	7	22.60
แจ้งเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติเมื่อพบผู้กระทำการขัด ต่อกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์				
ปฏิบัติ	128	32.90	22	71.00
ไม่ปฏิบัติ	261	67.10	9	29.00
นำยานพาหนะเข้าไปในพื้นที่ป่าปิด				
ปฏิบัติ	10	2.60	-	-
ไม่ปฏิบัติ	379	97.40	31	100
ใช้แฟลชถ่ายรูปสัตว์ป่าในระยะใกล้ขีด				
ปฏิบัติ	18	4.60	1	3.20
ไม่ปฏิบัติ	371	95.40	30	96.80

2. การสังเกตพฤติกรรมกรรมการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ด้านนันทนาการของผู้มาเยือน

ผลจากการสังเกตพฤติกรรมกรรมการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของผู้มาเยือน ซึ่งแบ่งช่วงเวลาทำการสังเกตพฤติกรรมของผู้มาเยือน ออกเป็น 2 ช่วง ๆ ละ 3 ชั่วโมง คือ ช่วงแรก 09.00 ถึง 12.00 นาฬิกา และช่วงที่สอง 13.00 ถึง 16.00 นาฬิกา จำนวน 28 ช่วง ซึ่งมีประเด็นสังเกตจำนวน 16 ข้อ โดยแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ มาก ปานกลาง และน้อย พบว่าพฤติกรรมที่ผู้มาเยือนปฏิบัติมากคือ นำเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เข้ามาในพื้นที่อุทยานแห่งชาติเพื่อสังสรรค์กับผู้ร่วมกลุ่มเดินทาง คิดเป็นร้อยละ 35.70 รองลงมาคือ นำสัตว์เลี้ยงเข้ามาในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ คิดเป็นร้อยละ 21.40 สำหรับพฤติกรรมที่ผู้มาเยือนปฏิบัติปานกลางคือ นำเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เข้ามาในพื้นที่อุทยานแห่งชาติเพื่อสังสรรค์กับผู้ร่วมกลุ่มเดินทาง และร้องเพลง/เล่นดนตรี เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ คิดเป็นร้อยละ 50 รองลงมาคือ ส่งเสียงดังขณะประกอบกิจกรรมนันทนาการ และนำสัตว์เลี้ยงเข้ามาในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ คิดเป็นร้อยละ 42.90 และพฤติกรรมที่ผู้มาเยือนปฏิบัติน้อยที่สุดคือ เก็บใบไม้มาทำเป็นของที่ระลึก สลักชื่อตามต้นไม้ในแหล่งท่องเที่ยวเพื่อเป็นที่ระลึก แสดงความตื่นเต้น/ส่งเสียงดีใจเมื่อได้พบเห็นสัตว์ป่า ให้อาหารแก่สัตว์ป่า ใช้แฟลชถ่ายรูปสัตว์ป่าในระยะใกล้ขีด ทางเดินที่พักผ่อนนอกบริเวณที่อุทยานแห่งชาติจัดไว้ให้ นำยานพาหนะเข้าไปในพื้นที่ป่าปิด และซื้อของป่าอาทิเห็ด ผักหวาน กล้วยไม้ เนื้อสัตว์ต่างๆ ที่ชาวบ้านนำมาขาย คิดเป็นร้อยละ 100 รองลงมาคือ ทิ้งเศษอาหารลงบนพื้นดิน คิดเป็นร้อยละ 92.90 ตามลำดับ รายละเอียดแสดงในตารางที่ 11

ตารางที่ 11 จำนวน และร้อยละของผู้มาเยือนจำแนกตามพฤติกรรมการตอบสนองต่อ
กฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการจากการสังเกตของ
ผู้วิจัย

ประเด็น	มาก		ปานกลาง		น้อย	
	จำนวน (ช่วง)	ร้อยละ	จำนวน (ช่วง)	ร้อยละ	จำนวน (ช่วง)	ร้อยละ
1. สงสัยดังขณะประกอบกิจกรรมนันทนาการ	8	28.60	12	42.90	8	28.60
2. เก็บใบไม้มาทำเป็นของที่ระลึก	-	-	-	-	28	100
3. สลักชื่อตามต้นไม้ในแหล่งท่องเที่ยวเพื่อเป็นที่ระลึก	-	-	-	-	28	100
4. นำสัตว์เลี้ยงเข้ามาในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ	6	21.40	12	42.90	10	35.70
5. เดินออกนอกเส้นทางศึกษาธรรมชาติที่กำหนดไว้ เพื่อสัมผัสธรรมชาติอย่างใกล้ชิด และพบเห็นสิ่งแปลกใหม่	-	-	6	21.40	22	78.60
6. นำเสื้อผ้า สิ่งของเครื่องใช้ แขนวนบนกิ่งไม้	-	-	4	14.30	24	85.70
7. แสดงความตื่นเต้น สงสัยดีใจเมื่อได้พบเห็นสัตว์ป่า	-	-	-	-	28	100
8. แวะศูนย์บริการนักท่องเที่ยวเพื่อสอบถามข้อมูลและ/หรือศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับพื้นที่	4	14.30	6	21.40	18	64.30
9. ทิ้งเศษอาหารลงบนพื้นดิน	-	-	2	7.10	26	92.90
10. นำเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เข้ามาในพื้นที่อุทยานแห่งชาติเพื่อสังสรรค์กับผู้ร่วมกลุ่มเดินทาง	10	35.70	14	50	4	14.30
11. ให้อาหารแก่สัตว์ป่า	-	-	-	-	28	100
12. ร้องเพลง/เล่นดนตรี เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ	2	7.10	14	50	12	42.90
13. ซื้อมือถือของป่าอาทิเห็ด ผักหวาน กล้วยไม้ เนื้อสัตว์ต่างๆ ที่ชาวบ้านนำมาขาย	-	-	-	-	28	100

ตารางที่ 11 (ต่อ)

ประเด็น	มาก		ปานกลาง		น้อย	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	(ช่วง)	ละ	(ช่วง)	ละ	(ช่วง)	ละ
14. กางเต็นท์พักผ่อนนอกบริเวณที่อุทยานแห่งชาติจัดไว้ให้	-	-	-	-	28	100
15. นำยานพาหนะเข้าไปในพื้นที่ป่าปิด	-	-	-	-	28	100
16. ใช้แฟลชถ่ายภาพสัตว์ป่าในระยะใกล้ชิด	-	-	-	-	28	100

เมื่อพิจารณาจากผลการศึกษาพบว่าถ้าผู้มาเยือนประเมินพฤติกรรมตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการด้วยตนเองนั้น จะพบว่าผู้มาเยือนส่วนใหญ่จะตอบว่าตนเองนั้นมีการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมในเชิงบวกมากกว่าพฤติกรรมเชิงลบ ซึ่งเมื่อทำการเปรียบเทียบกับการสังเกตพฤติกรรมตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนโดยผู้วิจัยนั้น พบว่าผู้มาเยือนส่วนใหญ่มีการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมในเชิงลบ โดยพฤติกรรมที่พบมากที่สุดคือ นำเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เข้ามาในพื้นที่อุทยานแห่งชาติเพื่อสังสรรค์กับผู้ร่วมกลุ่มเดินทาง ดังนั้นเมื่อทำการเปรียบเทียบผลการศึกษาทั้ง 2 ส่วน พบว่ามีความแตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเนื่องจากผู้มาเยือนยังมีความเข้าใจที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับกฎระเบียบ จึงทำให้คิดว่ากระแสดงออกซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวเป็นเรื่องที่ถูกต้อง นอกจากนั้นอาจเกิดจากการที่ผู้มาเยือนเกิดความรู้สึกกลัวว่าหากตอบข้อคำถามตามความจริงไปแล้วนั้น จะได้รับบทลงโทษ ต่างๆ ที่ทางอุทยานแห่งชาติตั้งไว้

3. อิทธิพลของป้ายสื่อความหมายเกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้
ประโยชน์ด้านนันทนาการของผู้มาเยือน

ผลการศึกษาอิทธิพลของป้ายสื่อความหมายเกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนชาวไทย ซึ่งมีประเด็นคำถามจำนวน 1 ข้อ โดยให้ผู้มาเยือนระบุตามระดับความจริงซึ่งแบ่งออกเป็น 6 ระดับ ตั้งแต่ไม่มีอิทธิพลไปจนถึงมีอิทธิพลมากที่สุด พบว่าส่วนใหญ่ป้ายสื่อความหมายเกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการมีอิทธิพลต่อผู้มาเยือนชาวไทยในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 38 รองลงมาคือ ป้ายสื่อความหมายเกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการมีอิทธิพลต่อผู้มาเยือนชาวไทยในระดับมาก ระดับน้อย ระดับมากที่สุด ระดับน้อยที่สุด และไม่มีอิทธิพลเลย คิดเป็นร้อยละ 31.90 14.10 9.30 3.90 และ 2.80 ตามลำดับ

สำหรับอิทธิพลของป้ายสื่อความหมายเกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนชาวต่างชาติ พบว่าส่วนใหญ่ป้ายสื่อความหมายเกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการมีอิทธิพลต่อผู้มาเยือนชาวต่างชาติในระดับปานกลางและระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 35.50 รองลงมาคือป้ายสื่อความหมายเกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการมีอิทธิพลต่อผู้มาเยือนชาวไทยในระดับมากที่สุด ระดับน้อย และไม่มีอิทธิพล คิดเป็นร้อยละ 9.70 ตามลำดับ รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 12

ตารางที่ 12 จำนวน และร้อยละของผู้มาเยือนจำแนกตามอิทธิพลของป้ายสื่อความหมายเกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการ
ผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ

ประเด็น	อิทธิพลมาก ที่สุด		อิทธิพลมาก		อิทธิพลปาน กลาง		อิทธิพลน้อย		อิทธิพลน้อย ที่สุด		ไม่มีอิทธิพล	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	(คน)		(คน)		(คน)		(คน)		(คน)		(คน)	ละ
ผู้มาเยือนชาวไทย (n = 389) ป้ายสื่อความหมายเกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการ จัดการผู้ใช้ประโยชน์อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย มี อิทธิพลต่อพฤติกรรมในการประกอบกิจกรรม นันทนาการของท่านในระดับใด $\bar{X} = 3.200, SD = 1.096$	36	9.30	124	31.90	148	38.00	55	14.10	15	3.90	11	2.80
ผู้มาเยือนชาวต่างชาติ (n = 31) ป้ายสื่อความหมายเกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการ จัดการผู้ใช้ประโยชน์อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย มี อิทธิพลต่อพฤติกรรมในการประกอบกิจกรรม นันทนาการของท่านในระดับใด $\bar{X} = 3.161, SD = 1.319$	3	9.70	11	35.50	11	35.50	3	9.70	3	9.70	-	-

4. การบังคับใช้กฎระเบียบของเจ้าหน้าที่ และการตรวจตราของผู้มาเยือน

ผลการศึกษการบังคับใช้กฎระเบียบของเจ้าหน้าที่ และการตรวจตรา ของผู้มาเยือนชาวไทย ซึ่งมีประเด็นคำถามจำนวน 1 ข้อ โดยให้ผู้มาเยือนระบุตามระดับความคิดเห็นซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ระดับ ตั้งแต่เห็นด้วยอย่างยิ่งไปจนถึงไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง พบว่าผู้มาเยือนชาวไทยส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการบังคับใช้กฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ ยังไม่เข้มงวด จึงทำให้ผู้มาเยือนละเลยในการปฏิบัติอยู่ในระดับเห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 40.60 รองลงมาคือ ผู้มาเยือนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับไม่แน่ใจ คิดเป็นร้อยละ 28.50 และผู้มาเยือนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 16.70 11.10 และ 3.10 ตามลำดับ

สำหรับผลการศึกษการบังคับใช้กฎระเบียบของเจ้าหน้าที่ และการตรวจตรา ของผู้มาเยือนชาวต่างชาติ พบว่าผู้มาเยือนชาวต่างชาติส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการบังคับใช้กฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ ยังไม่เข้มงวด จึงทำให้ผู้มาเยือนละเลยในการปฏิบัติอยู่ในระดับไม่แน่ใจ คิดเป็นร้อยละ 54.80 รองลงมาคือผู้มาเยือนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย คิดเป็นร้อยละ 22.60 และผู้มาเยือนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับไม่เห็นด้วย เห็นด้วยอย่างยิ่ง และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คิดเป็นร้อยละ 12.90 6.50 และ 3.20 ตามลำดับ รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 13

ตารางที่ 13 จำนวน และร้อยละของผู้มาเยือนจำแนกตามการบังคับใช้กฎระเบียบของเจ้าหน้าที่ และการตรวจตรา

ประเด็น	เห็นด้วยอย่าง ยิ่ง		เห็นด้วย		ไม่แน่ใจ		ไม่เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง		\bar{X}	SD
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
	(คน)		(คน)		(คน)		(คน)		(คน)			
ผู้มาเยือนชาวไทย (n = 389) การบังคับใช้กฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ ยังไม่เข้มงวด จึงทำ ให้ผู้มาเยือนละเลยในการปฏิบัติ	65	16.70	158	40.60	111	28.50	43	11.10	12	3.10	3.568	0.994
ผู้มาเยือนชาวต่างชาติ (n = 31) การบังคับใช้กฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ ยังไม่เข้มงวด จึงทำ ให้ผู้มาเยือนละเลยในการปฏิบัติ	2	6.50	7	22.60	17	54.80	4	12.90	1	3.20	3.161	0.860

5. ค่านิยมด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ของ ผู้มาเยือน

ผลการศึกษาค่านิยมด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนชาวไทย ซึ่งมีประเด็นคำถามจำนวน 3 ข้อ โดยให้ผู้มาเยือนระบุตามระดับความคิดเห็นซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ระดับ ตั้งแต่เห็นด้วยอย่างยิ่งไปจนถึงไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง พบว่าผู้มาเยือนชาวไทยส่วนใหญ่มีความเห็นด้วยว่า ผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติส่วนใหญ่มีพฤติกรรมกระทำความผิดแบบผู้มาเยือนกลุ่มอื่นๆ โดยไม่คำนึงว่าการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมนั้นจะขัดต่อกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ คิดเป็นร้อยละ 47.60 รองลงมาคือผู้มาเยือนไม่แน่ใจว่า ความเชื่อส่วนบุคคลของผู้มาเยือนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติตามกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ คิดเป็นร้อยละ 34.20 สำหรับผู้มาเยือนที่ไม่เห็นด้วยว่าการปฏิบัติตามกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ ขึ้นอยู่กับความพึงพอใจของผู้มาเยือนแต่ละคน คิดเป็นร้อยละ 17.20 รวมถึงผู้มาเยือนที่เห็นด้วยอย่างยิ่งว่าผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติส่วนใหญ่จะมีการกระทำความผิดแบบผู้มาเยือนกลุ่มอื่นๆ โดยไม่คำนึงว่าการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมนั้นจะขัดต่อกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ คิดเป็นร้อยละ 10 และผู้มาเยือนไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งว่าการปฏิบัติตามกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ ขึ้นอยู่กับความพึงพอใจของผู้มาเยือนแต่ละคน คิดเป็นร้อยละ 6.90 ตามลำดับ รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 14

สำหรับผลการศึกษาค่านิยมด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนชาวต่างชาติ พบว่าส่วนใหญ่ไม่แน่ใจว่า ผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติส่วนใหญ่จะมีพฤติกรรมกระทำความผิดแบบผู้มาเยือนกลุ่มอื่นๆ โดยไม่คำนึงว่าการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมนั้นจะขัดต่อกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ คิดเป็นร้อยละ 54.80 รองลงมาคือผู้มาเยือนเห็นด้วยว่าการปฏิบัติตามกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ ขึ้นอยู่กับความพึงพอใจของผู้มาเยือนแต่ละคน คิดเป็นร้อยละ 38.70 ส่วนผู้มาเยือนที่ไม่เห็นด้วยว่าการปฏิบัติตามกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ ขึ้นอยู่กับความพึงพอใจของผู้มาเยือนแต่ละคน คิดเป็นร้อยละ 19.40 สำหรับผู้มาเยือนที่เห็นด้วยอย่างยิ่งว่า ความเชื่อส่วนบุคคลของผู้มาเยือนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติตามกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ

คิดเป็นร้อยละ 12.90 และผู้มาเยือนชาวต่างชาติไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งว่าการปฏิบัติตามกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ ขึ้นอยู่กับความพึงพอใจของผู้มาเยือนแต่ละคน และความเชื่อส่วนบุคคลของผู้มาเยือนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติตามกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ คิดเป็นร้อยละ 6.50 ตามลำดับ รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 15

ตารางที่ 14 จำนวน และร้อยละของผู้มาเยือนชาวไทยจำแนกตามค่านิยมด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์

(n = 389)

ประเด็น	เห็นด้วยอย่าง ยิ่ง		เห็นด้วย		ไม่แน่ใจ		ไม่เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง		\bar{X}	SD
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
	(คน)		(คน)		(คน)		(คน)		(คน)			
1. ผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติส่วนใหญ่จะมีการ พฤติกรรมเลียนแบบผู้มาเยือนกลุ่มอื่นๆ โดย ไม่คำนึงว่าการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมนั้นจะ ขัดต่อกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ ประโยชน์	39	10.00	185	47.60	109	28.00	39	10.00	17	4.40	3.488	0.956
2. การปฏิบัติตามกฎระเบียบและมาตรการ จัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ ขึ้น อยู่กับความพึงพอใจของผู้มาเยือนแต่ละคน	23	5.90	150	38.60	122	31.40	67	17.20	27	6.90	3.192	1.018
3. ความเชื่อส่วนบุคคลของผู้มาเยือนมี อิทธิพลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติตาม กฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ	36	9.30	165	42.40	133	34.20	37	9.50	18	4.60	3.421	0.948

ตารางที่ 15 จำนวน และร้อยละของผู้มาเยือนชาวต่างชาติจำแนกตามค่านิยมด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบและมาตรการจัดการ
ผู้ใช้ประโยชน์

(n = 31)

ประเด็น	เห็นด้วยอย่าง ยิ่ง		เห็นด้วย		ไม่แน่ใจ		ไม่เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง		\bar{X}	SD
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
	(คน)		(คน)		(คน)		(คน)		(คน)			
1. ผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติส่วนใหญ่จะมีการ พฤติกรรมเลียนแบบผู้มาเยือนกลุ่มอื่นๆ โดย ไม่คำนึงว่าการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมนั้นจะ ขัดต่อกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ ประโยชน์	1	3.20	8	25.80	17	54.80	5	16.10	-	-	3.161	0.734
2. การปฏิบัติตามกฎระเบียบและมาตรการ จัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ ขึ้น อยู่กับความพึงพอใจของผู้มาเยือนแต่ละคน	-	-	12	38.70	11	35.50	6	19.40	2	6.50	3.064	0.928
3. ความเชื่อส่วนบุคคลของผู้มาเยือนมี อิทธิพลต่อพฤติกรรมในการปฏิบัติตาม กฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ	4	12.90	11	35.50	10	32.30	4	12.90	2	6.50	3.354	1.081

6. พฤติกรรมของผู้มาเยือนกลุ่มอื่น

ผลการศึกษาพฤติกรรมของผู้มาเยือนกลุ่มอื่นของผู้มาเยือนชาวไทย ซึ่งมีประเด็นคำถามจำนวน 1 ข้อ โดยให้ผู้มาเยือนระบุตามระดับความจริงซึ่งแบ่งออกเป็น 6 ระดับ ตั้งแต่ไม่พบเห็นไปจนถึงพบเห็นมากที่สุด พบว่าผู้มาเยือนชาวไทยส่วนใหญ่ขณะประกอบกิจกรรมนันทนาการในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ไม่พบเห็นผู้มาเยือนกลุ่มอื่นมีพฤติกรรมที่ขัดต่อกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ที่ทางอุทยานแห่งชาติกำหนด คิดเป็นร้อยละ 67.60 รองลงมาคือ ขณะประกอบกิจกรรมนันทนาการในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย พบเห็นผู้มาเยือนกลุ่มอื่นมีพฤติกรรมที่ขัดต่อกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ที่ทางอุทยานแห่งชาติกำหนด ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 14.10 และขณะประกอบกิจกรรมนันทนาการในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย พบเห็นผู้มาเยือนกลุ่มอื่นมีพฤติกรรมที่ขัดต่อกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ที่ทางอุทยานแห่งชาติกำหนด ในระดับน้อย พบเห็นในระดับมาก พบเห็นในระดับน้อยที่สุด และพบเห็นมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 9.30 4.90 3.10 และ 1.00 ตามลำดับ

สำหรับผลการศึกษาพฤติกรรมของผู้มาเยือนกลุ่มอื่นของผู้มาเยือนชาวต่างชาติ พบว่าผู้มาเยือนชาวต่างชาติส่วนใหญ่ขณะประกอบกิจกรรมนันทนาการในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ไม่พบเห็นผู้มาเยือนกลุ่มอื่นมีพฤติกรรมที่ขัดต่อกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ที่ทางอุทยานแห่งชาติกำหนด คิดเป็นร้อยละ 71.00 รองลงมาคือขณะประกอบกิจกรรมนันทนาการในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย พบเห็นผู้มาเยือนกลุ่มอื่นมีพฤติกรรมที่ขัดต่อกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ที่ทางอุทยานแห่งชาติกำหนด ในระดับน้อย ในระดับปานกลาง และในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 9.70 รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 16

ตารางที่ 16 จำนวน และร้อยละของผู้มาเยือนจำแนกตามการพบเห็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของผู้มาเยือนกลุ่มอื่น

ประเด็น	พบเห็นมากที่สุด		พบเห็นมาก		พบเห็นปานกลาง		พบเห็นน้อย		พบเห็นน้อยที่สุด		ไม่พบเห็น	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	(คน)	ละ	(คน)	ละ	(คน)	ละ	(คน)	ละ	(คน)	ละ	(คน)	ละ
ผู้มาเยือนชาวไทย (n = 389)												
ขณะประกอบกิจกรรมนันทนาการในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยท่านพบเห็นผู้มาเยือนกลุ่มอื่นมีพฤติกรรมที่ขัดต่อกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ที่ทางอุทยานแห่งชาติกำหนดไว้หรือไม่ ในระดับใด	4	1.00	19	4.90	55	14.10	36	9.30	12	3.10	263	67.60
$\bar{X} = 0.886, SD = 1.389$												
ผู้มาเยือนชาวต่างชาติ (n = 31)												
ขณะประกอบกิจกรรมนันทนาการในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยท่านพบเห็นผู้มาเยือนกลุ่มอื่นมีพฤติกรรมที่ขัดต่อกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ที่ทางอุทยานแห่งชาติกำหนดไว้หรือไม่ ในระดับใด	-	-	3	9.70	3	9.70	3	9.70	-	-	22	71.00
$\bar{X} = 0.871, SD = 1.454$												

เมื่อพิจารณาผลการศึกษากฎการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ พบว่าพฤติกรรมเชิงบวกที่ผู้มาเยือนชาวไทยปฏิบัติมากที่สุด คือ หยุดรถเมื่อพบเห็นสัตว์ป่ากำลังข้ามถนน ทั้งนี้อาจเนื่องจากอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – ปุย ได้จัดทำป้ายเตือนบริเวณที่พบเห็นสัตว์ป่าออกมาหากินหรือใช้เป็นเส้นทางผ่านบ่อยครั้ง หรืออาจมีการออกกฎระเบียบสำหรับการจำกัดความเร็วของการใช้ยานพาหนะในเขตอุทยานแห่งชาติ รองลงมาคือ ผู้มาเยือนแวะศูนย์บริการนักท่องเที่ยวเพื่อสอบถามข้อมูลและ/หรือศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับพื้นที่ ทั้งนี้เนื่องมาจากผู้เยือนส่วนใหญ่เดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – ปุย เป็นครั้งแรก จึงจำเป็นต้องแวะศูนย์บริการนักท่องเที่ยวเพื่อสอบถามข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับพื้นที่และแหล่งประกอบกิจกรรมนันทนาการ รวมถึงการศึกษาข้อควรปฏิบัติสำหรับการท่องเที่ยวในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ สำหรับพฤติกรรมเชิงลบที่ผู้มาเยือนชาวไทยปฏิบัติมากที่สุด คือ ร้องเพลง/เล่นดนตรี เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ ทั้งนี้เนื่องจากผู้มาเยือนชาวไทยส่วนใหญ่มีลักษณะเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – ปุย เป็นกลุ่มเพื่อน ที่มีขนาดกลุ่ม 4 – 6 คน จึงส่งผลให้รูปแบบการประกอบกิจกรรมนันทนาการนั้นขัดต่อวัตถุประสงค์และกฎระเบียบในการมาเยือนพื้นที่อุทยานแห่งชาติ ซึ่งจากการสังเกตพฤติกรรมของผู้มาเยือนจึงทราบว่าสาเหตุของการร้องเพลง/เล่นดนตรี เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติส่วนใหญ่ นั้น มาจากการนำแอลกอฮอล์เข้ามาในพื้นที่ดังกล่าว โดยปราศจากการบังคับใช้กฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ อย่างเข้มงวด

สำหรับพฤติกรรมการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนชาวต่างชาติ พบว่าพฤติกรรมเชิงบวกที่ผู้มาเยือนชาวต่างชาติปฏิบัติมากที่สุด คือ แวะศูนย์บริการนักท่องเที่ยวเพื่อสอบถามข้อมูลและ/หรือศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับพื้นที่ รองลงมาคือ ให้คำแนะนำในการปฏิบัติที่ถูกต้องแก่ผู้มาเยือนกลุ่มอื่น และพฤติกรรมเชิงลบที่ผู้มาเยือนชาวต่างชาติปฏิบัติมากที่สุด คือ ชื้อของป่าอาทิ เห็ด ผักหวาน กล้วยไม้ เนื้อสัตว์ต่างๆ ที่ชาวบ้านนำมาขาย ทั้งนี้เนื่องจากผู้มาเยือนชาวต่างชาติส่วนใหญ่ไม่เคยพบเห็นสิ่งต่างๆ เหล่านี้มาก่อน จึงนิยมที่จะซื้อไปเป็นของที่ระลึก หรือประกอบอาหารที่แปลกใหม่ จนมิได้ตระหนักว่าสิ่งของต่างๆ เหล่านี้ที่ชาวบ้านนำมาขายนั้น ส่วนหนึ่งอาจไปเก็บหา มาจากพื้นที่อุทยานแห่งชาติ ซึ่งการกระทำดังกล่าวถือเป็นการส่งเสริมผู้กระทำความผิดทางอ้อม และเมื่อจัดกลุ่มพฤติกรรมการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการ

ผู้ใช้ประโยชน์ ด้านนันทนาการ พบว่าผู้มาเยือนทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติมีพฤติกรรมค่อนข้างไปทางบวก ทั้งนี้อาจเนื่องจากผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – ปุย ทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ มีพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการในระดับมาก และการรับรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการในระดับปานกลาง ด้วยเหตุนี้จึงส่งผลให้พฤติกรรมการตอบสนองโดยรวมของผู้มาเยือนค่อนข้างไปทางบวก

ตอนที่ 7 ผลการทดสอบสมมติฐาน

จากการตรวจสอบทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสามารถกำหนดสมมติฐานการวิจัยครั้งนี้ได้ว่า “การรับรู้ต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ อิทธิพลของป้ายสื่อความหมายเกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ความรู้เกี่ยวกับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม ประสบการณ์ในการประกอบกิจกรรมนันทนาการในอุทยานแห่งชาติ ภูมิสำเนา รูปแบบการประกอบกิจกรรมนันทนาการ แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการ ระยะเวลาในการประกอบกิจกรรมนันทนาการ การบังคับใช้กฎระเบียบของเจ้าหน้าที่ และการตรวจตรา ค่านิยมด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวอื่น มีอิทธิพลต่อการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์อุทยานแห่งชาติ” ซึ่งผลการทดสอบสมมติฐานประกอบด้วยรายละเอียดดังนี้

ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 17 ตัว กับการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ พบว่ามีตัวแปรอิสระจำนวน 6 ตัวแปร คือ ความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ความรู้เกี่ยวกับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม ภูมิสำเนา แรงจูงใจด้านการได้พัฒนาทักษะทางกายภาพ การผจญภัย และ ความท้าทาย ระยะเวลาในการประกอบกิจกรรมนันทนาการ และการบังคับใช้กฎระเบียบ ซึ่งมี ความสัมพันธ์กับการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = 0.312$, $P\text{-value} = 0.01$; $r = 0.221$, $P\text{-value} = 0.01$; $r = -0.219$, $P\text{-value} = 0.01$; $r = -0.109$, $P\text{-value} = 0.05$; $r = 0.138$, $P\text{-value} = 0.01$ และ $r = 0.213$, $P\text{-value} = 0.01$ ตามลำดับ) โดยตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันมากที่สุดคือ ความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์กับการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ด้วยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (r) 0.312 และมีค่าเป็นบวก (+) หรือมีทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ ผู้มาเยือนที่มีความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์มากก็จะมี การตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนั้นหนา การมากตามไปด้วย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 17

ตารางที่ 17 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ของตัวแปรอิสระ 17 ตัว กับการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนั้นหนาการ

($n = 420$)

ตัวแปรอิสระ	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) กับการตอบสนอง
การรับรู้ต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนั้นหนาการ	-0.064
อิทธิพลของป้ายสื่อความหมาย	0.042
ความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์	0.312**
ความรู้เกี่ยวกับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม	0.221**
ประสบการณ์นั้นหนาการ	-0.044
ภูมิลำเนา	-0.219**
รูปแบบการประกอบกิจกรรม	0.091
แรงจูงใจด้านการพัฒนาศักยภาพและเสริมสร้างควม	
ภาคภูมิใจในตนเอง	-0.072
แรงจูงใจด้านความเป็นอิสระ/การได้หลีกหนีสภาพแวดล้อมที่	
จำเจ และได้สัมผัสบรรยากาศที่เป็นธรรมชาติ	0.071

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ตัวแปรอิสระ	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) กับการตอบสนอง
แรงจูงใจด้านการได้พัฒนาทักษะทางกายภาพ การผจญภัย และความท้าทาย	-0.109*
แรงจูงใจด้านการได้พบเห็นสิ่งแปลกใหม่ และได้ทำกิจกรรมที่ หลากหลาย	0.078
แรงจูงใจด้านการเรียนรู้ประวัติศาสตร์ วิถีชีวิต และ วัฒนธรรมท้องถิ่น	0.045
แรงจูงใจด้านการได้อยู่ท่ามกลางธรรมชาติและได้ใช้เวลา ร่วมกับคนใกล้ชิด	0.012
ระยะเวลาในการประกอบกิจกรรมนันทนาการ	0.138**
การบังคับใช้กฎระเบียบ	0.213**
ค่านิยมด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ	0.055
พฤติกรรมของผู้มาเยือนอื่น	-0.042

หมายเหตุ ** P-value \leq .01

* P-value \leq .05

เมื่อทำการทดสอบความมีอิทธิพลของตัวแปรอิสระทั้ง 17 ตัว กับตัวแปรตามคือ การตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ ด้วยวิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุ พบว่าตัวแปรอิสระทุกตัวรวมกันมีอิทธิพลต่อตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยตัวแปรดังกล่าวส่งผลให้เกิดความแปรผันในตัวแปรตามร้อยละ 21.70 ($F = 6.536$; $P\text{-value} = 0.000$; $\text{Multiple } R = 0.465$; $R^2 = 0.217$) แต่เมื่อพิจารณาถึงอิทธิพลของตัวแปรอิสระในแต่ละตัวพบว่ามีเพียง 5 ตัวแปร ที่มีอิทธิพลต่อการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ($\text{Beta} = 0.251$; $t = 4.980$; $P\text{-value} = 0.000$) ภูมิลำเนา ($\text{Beta} = -0.109$;

$t = -2.230$; $P\text{-value} = 0.026$) ระยะเวลาในการประกอบกิจกรรมนันทนาการ ($Beta = 0.123$; $t = 2.734$; $P\text{-value} = 0.007$) การบังคับใช้กฎระเบียบ ($Beta = 0.255$; $t = 4.455$; $P\text{-value} = 0.000$) และค่านิยมด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ($Beta = -0.145$; $t = -2.576$; $P\text{-value} = 0.010$) โดยตัวแปรที่มีอิทธิพลมากที่สุดคือ การบังคับใช้กฎระเบียบ ด้วยค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยมาตรฐาน ($Beta$) เท่ากับ 0.255 รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 18

ตารางที่ 18 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุเพื่อทดสอบสมมติฐาน

($n = 420$)

ตัวแปรอิสระ	\bar{X}	SD	Beta	t	P-value
1. ความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์	10.542	2.420	0.251	4.980	0.000
2. ภูมิลำเนา	0.433	0.496	-0.109	-2.230	0.026
3. ระยะเวลาในการประกอบกิจกรรมนันทนาการ	0.223	1.007	0.123	2.734	0.007
4. การบังคับใช้กฎระเบียบ	3.538	0.989	0.255	4.455	0.000
5. ค่านิยมด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ	10.064	2.298	-0.145	-2.576	0.010

หมายเหตุ $F = 6.536$; $P\text{-value} = 0.000$; Multiple $R = 0.465$; $R^2 = 0.217$

ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงอิทธิพลของตัวแปรอิสระแต่ละตัวกับการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการสามารถอธิบายได้ดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ มีอิทธิพลต่อการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ด้วยค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยมาตรฐาน ($Beta$) เท่ากับ 0.251 และมีอิทธิพลในเชิงบวก กล่าวคือ ถ้าผู้มาเยือนมีความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์มาก จะทำให้การตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการมาก เนื่องจากความรู้ คือ สิ่งที่สั่งสมมาจากการศึกษาเล่าเรียน การค้นคว้าหรือประสบการณ์ รวมทั้ง

ความสามารถเชิงปฏิบัติและทักษะความเข้าใจ หรือสารสนเทศที่ได้รับมาจากประสบการณ์ สิ่งที่ได้รับมาจากการได้ยิน ได้ฟัง การคิดหรือการปฏิบัติของศิษย์ในแต่ละสาขา (โสภณ, 2521) ดังนั้นการที่ผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยที่มีความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการอยู่ในระดับมาก จึงมีการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการมากตามไปด้วย

2. ภูมิลำเนา มีอิทธิพลต่อการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ด้วยค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยมาตรฐาน (Beta) เท่ากับ -0.109 และมีอิทธิพลในเชิงลบ กล่าวคือ ผู้มาเยือนที่เป็นคนท้องถิ่นมีตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการน้อยกว่าผู้มาเยือนต่างถิ่น

3. ระยะเวลาในการประกอบกิจกรรมนันทนาการ มีอิทธิพลต่อการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ด้วยค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยมาตรฐาน (Beta) เท่ากับ 0.123 และมีอิทธิพลในเชิงบวก กล่าวคือ ถ้าที่ผู้มาเยือนมีระยะเวลาในการประกอบกิจกรรมนันทนาการมาก จะทำให้การตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการมาก ทั้งนี้อาจเนื่องจากระยะเวลาในการประกอบกิจกรรมนันทนาการที่มากขึ้น จึงเพิ่มโอกาสสำหรับการเรียนรู้/ศึกษา รายละเอียดเกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของอุทยานแห่งชาติได้มากยิ่งขึ้น และมีพฤติกรรมการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการในเชิงบวกเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย

4. การบังคับใช้กฎระเบียบ มีอิทธิพลต่อการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ด้วยค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยมาตรฐาน (Beta) เท่ากับ 0.255 และมีอิทธิพลในเชิงบวก กล่าวคือ ถ้ามีการบังคับใช้กฎระเบียบมากจะทำให้การตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ คมเชษฐา (2545) ซึ่งทำการศึกษาลักษณะพฤติกรรมที่ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเอราวัณ โดยพบว่าความเข้มงวดในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่เป็นปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมที่ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบ

อุทยานแห่งชาติของนักท่องเที่ยว เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากค่านิยมของคนไทยส่วนใหญ่ ยังคงยึดติดกับการที่ต้องมีกฎระเบียบ/แบบแผนต่างๆ มาเป็นกรอบในการดำเนินชีวิต

5. ค่านิยมด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ มีอิทธิพลต่อการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ด้วยค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยมาตรฐาน (Beta) เท่ากับ -0.145 และมีอิทธิพลในเชิงลบ กล่าวคือ ถ้าผู้มาเยือนมีค่านิยมด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบมาก จะทำให้การตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการน้อย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Tanakanjana (1996) ที่ทำการศึกษาพฤติกรรมที่ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบอุทยานแห่งชาติของราษฎรในชุมชนท้องถิ่นที่อาศัยอยู่ในเขตและรอบเขตอุทยานแห่งชาติ 5 แห่งคือ อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย อุทยานแห่งชาติเขาแหลม อุทยานแห่งชาติทับลาน อุทยานแห่งชาติภูสระดอกบัว และอุทยานแห่งชาติเขาปู่-เขาย่า โดยมีกลุ่มตัวอย่างรวมกันทั้งสิ้น 1,038 คน ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบอุทยานแห่งชาติ คือ ค่านิยมเกี่ยวกับความมั่งคั่ง ค่านิยมด้านการรักษาสีเขียวแวดล้อม และปัจจัยที่ไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบอุทยานแห่งชาติ คือ ค่านิยมด้านการปฏิบัติตาม ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากค่านิยมของผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติส่วนใหญ่จะมีพฤติกรรมเลียนแบบผู้มาเยือนกลุ่มอื่นๆ โดยไม่คำนึงว่าการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมนั้นจะขัดต่อกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์

การรับรู้ไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ เนื่องจากตามทฤษฎีการรับรู้ (เดิมศักดิ์, 2546) กล่าวว่าเมื่อสิ่งเร้าทั้งหลายได้รับการกระตุ้นผ่านอวัยวะรับสัมผัสไปยังสมอง สมองจะสั่งการให้เกิดการรับรู้ นั่น แต่จะเห็นว่ากระบวนการดังกล่าวยังไม่ผ่านการนี้คิดไตร่ตรอง ซึ่งต่างจากความรู้ที่มีกระบวนการจัดการอย่างเป็นลำดับขั้นตอนโดยกระบวนการที่สำคัญคือประมวลและกลั่นกรองความรู้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเมื่อสิ่งเร้าได้รับการกระตุ้นสั่งการไปยังสมองให้เกิดการนี้คิดไตร่ตรอง ประมวลผลและกลั่นกรอง ก่อนจะทำการแปลผลและแสดงผลออกมา (วิชัย, 2539) ด้วยเหตุนี้ความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์จึงมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ดังนั้นทางอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – ปุยควรมีสอดแทรกความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ในรูปแบบต่างๆ ที่สามารถทำให้ผู้มาเยือนได้มีการนี้คิด ไตร่ตรอง ก่อนที่จะแสดงพฤติกรรมในทางที่ไม่เหมาะสมออกมา

สรุปและข้อเสนอแนะ

สรุป

การศึกษาคั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้กฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย ของผู้มาเยือน เพื่อศึกษาพฤติกรรมการตอบสนองต่อกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย และเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตอบสนองต่อกฎระเบียบของผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย โดยเก็บข้อมูลจากผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย จำนวน 400 คน ด้วยแบบสอบถาม และทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา การวิเคราะห์ปัจจัย การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ และการวิเคราะห์ถดถอยพหุ ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

ผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุย จำนวน 420 คน พบว่าผู้มาเยือนเป็นชาวไทย คิดเป็นร้อยละ 92.60 เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 21 - 30 ปี จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพพนักงานเรียนนักศึกษา ส่วนใหญ่เดินทางมาจากจังหวัดเชียงใหม่และภาคกลาง ซึ่งไม่เคยเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุยมาก่อน โดยกลุ่มในการเดินทางมาเยือนมากที่สุดคือ กลุ่มเพื่อน ซึ่งมีสมาชิกในการเดินทางส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 4 - 6 คน และไม่มีการพักค้าง ผู้มาเยือนโดยมากเลือกประกอบกิจกรรมชมวิวิว/ชมทิวทัศน์ที่สวยงาม สำหรับผู้มาเยือนชาวต่างชาติ คิดเป็นร้อยละ 7.40 เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 21 - 30 ปี และ 31 - 40 ปี จบการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี ประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชนและประกอบกิจการส่วนตัว ส่วนใหญ่เดินทางมาจากทวีปยุโรป ซึ่งไม่เคยเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ - ปุยมาก่อน โดยกลุ่มในการเดินทางมาเยือนมากที่สุดคือ กลุ่มเพื่อน ซึ่งมีสมาชิกในการเดินทางอยู่ระหว่าง 1 - 3 คน และไม่พักค้าง ผู้มาเยือนโดยมากเลือกประกอบกิจกรรมถ่ายภาพ

สำหรับการศึกษาแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการของผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – ปุย ซึ่งก็คือประสบการณ์นันทนาการที่ผู้มาเยือนปรารถนา และจากตัวแปรแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการของผู้มาเยือนจำนวน 29 ตัวแปร สามารถอธิบายค่าความแปรปรวนได้ร้อยละ 67.77 (cumulative percentage of variance = 60.77) และจำแนกกลุ่มแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการของผู้มาเยือนได้เป็น 6 กลุ่ม ซึ่งกลุ่มที่ 1 แรงจูงใจด้านการพัฒนาศักยภาพและเสริมสร้างความภาคภูมิใจในตนเอง สามารถอธิบายค่าความแปรปรวนได้มากที่สุด ในส่วนของความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ และความรู้เกี่ยวกับผลกระทบสิ่งแวดล้อม พบว่าผู้มาเยือนชาวไทยและชาวต่างชาติมีความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ และความรู้เกี่ยวกับผลกระทบสิ่งแวดล้อมในระดับมาก ซึ่งผู้มาเยือนชาวไทยและชาวต่างชาติมีการรับรู้กฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการในระดับปานกลาง และมีพฤติกรรมตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ด้านนันทนาการค่อนข้างไปทางบวก

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่าความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ความรู้เกี่ยวกับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม ภูมิสำเนา แรงจูงใจด้านการได้พัฒนากายภาพ การผจญภัย และความท้าทาย ระยะเวลาในการประกอบกิจกรรมนันทนาการ และการบังคับใช้กฎระเบียบ ซึ่งมีความสัมพันธ์กับการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ 0.05 โดยปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กันมากที่สุดคือ ความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์กับการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้วยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (r) 0.312 เมื่อทำการทดสอบความมีอิทธิพลของตัวแปรอิสระ พบว่าความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ ภูมิสำเนา ระยะเวลาในการประกอบกิจกรรมนันทนาการ การบังคับใช้กฎระเบียบ และค่านิยมด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ 0.05 โดยตัวแปรที่มีอิทธิพลมากที่สุดคือ การบังคับใช้กฎระเบียบ ด้วยค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยมาตรฐาน (Beta) เท่ากับ 0.255

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการจัดการอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย

1. อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – ปุย ควรเพิ่มความเข้มงวดในการบังคับใช้กฎระเบียบสำหรับผู้ที่ทำกรทำการฝ่าฝืน เพื่อเป็นแบบอย่างแก่ผู้มาเยือนกลุ่มอื่น และป้องกันมิให้เกิดพฤติกรรมที่ผิดตามในทางที่ผิด
2. อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – ปุยควรเพิ่มเจ้าหน้าที่ประจำแหล่งประกอบกิจกรรมนันทนาการ เพื่อให้ข้อมูลและคำแนะนำสำหรับการท่องเที่ยวในพื้นที่อุทยานแห่งชาติที่ถูกต้องแก่ผู้มาเยือนได้อย่างทั่วถึง
3. อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – ปุย ควรมีการส่งเสริมและสนับสนุนการจัดกิจกรรมการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการผ่านโปรแกรมสื่อความหมายประเภทต่าง ๆ เช่น ป้ายให้ข้อมูล นิทรรศการ รวมทั้งควรปรับปรุงระบบสื่อความหมายภายในศูนย์บริการนักท่องเที่ยวให้มีความน่าสนใจ เพื่อดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาใช้บริการและเกิดความรู้ความเข้าใจมากยิ่งขึ้น พร้อมทั้งควรจัดทำป้ายสื่อความหมายทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เพื่อเอื้อประโยชน์ต่อผู้มาเยือนชาวต่างชาติ
4. อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – ปุย ควรให้ความสำคัญต่อกลุ่มผู้มาเยือนที่มีภูมิลำเนาอยู่ในพื้นที่และ/หรือบริเวณใกล้เคียงกับพื้นที่อุทยานแห่งชาติฯ โดยการชักชวนให้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติฯ ตลอดจนปลูกฝังในเรื่องของการเคารพต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการ ทั้งนี้เนื่องจากผลการศึกษาพบว่าภูมิลำเนามีอิทธิพลต่อการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการ ประกอบกับการสังเกตพฤติกรรมของผู้มาเยือน ซึ่งพบว่ากลุ่มผู้มาเยือนที่เป็นนักเรียนนักศึกษา บริเวณใกล้เคียงนั้นมีการปฏิบัติที่ขัดต่อกฎระเบียบเป็นจำนวนมาก

5. จากผลการศึกษาพบว่า ผู้มาเยือนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการนำเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เข้ามาในพื้นที่อุทยานแห่งชาติเพื่อสังสรรค์กับผู้ร่วมกลุ่มเดินทาง และยังพบว่าร้านค้าต่างๆที่ตั้งอยู่บริเวณทางเข้าแหล่งประกอบกิจกรรมนั้นหนาาการนั้น มีการนำเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ประเภทต่างๆ เข้ามาจำหน่าย ดังนั้นทางอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ควรขอความร่วมมือกับทางร้านค้าให้งดจำหน่ายเครื่องดื่มประเภทดังกล่าว พร้อมทั้งมีการตักเตือนและบังคับใช้กฎระเบียบต่อผู้มาเยือนกลุ่มดังกล่าว

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรทำการศึกษาถึงกระบวนการเพิ่มระดับการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติในเชิงบวก
2. ควรทำการศึกษาเพิ่มเติมในส่วนของปัจจัยอื่นๆ ที่มีอิทธิพลต่อการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติเพื่อความละเอียดและชัดเจนในการเสนอแนะแนวทางจัดการพื้นที่ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม
3. ควรขยายพื้นที่ศึกษาไปยังอุทยานแห่งชาติอื่นๆ เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาเปรียบเทียบและเสนอแนะแนวทางในการจัดการผู้ใช้ประโยชน์พื้นที่อุทยานแห่งชาติทั้งระบบได้อย่างเหมาะสมต่อไป
4. ควรทำการสังเกตพฤติกรรมการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนที่ทำการตอบแบบสอบถามเป็นรายบุคคลในขณะที่ประกอบกิจกรรมนันทนาการ ทั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องและสมบูรณ์

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

- กมล สังข์เฉย. 2548. การรับรู้ของนักท่องเที่ยวต่อผลกระทบสิ่งแวดล้อมในแหล่ง
นันทนาการทางธรรมชาติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช. 2551. ข้อมูลสถิตินักท่องเที่ยว 10 ปีย้อนหลัง.
แหล่งที่มา: http://www.dnp.go.th/NPRD/develop/data/stat51/fthai_51.pdf,
10 ธันวาคม 2551
- กาญจนา จันทบุผา. 2551. การวิเคราะห์รูปแบบนันทนาการและประสบการณ์
นันทนาการของผู้มาเยือนแหล่งนันทนาการทางธรรมชาติในจังหวัดแม่ฮ่องสอน.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. 2552. ข้อมูลสถิตินักท่องเที่ยว. แหล่งที่มา:
http://www2.tat.or.th/stat/web/static_index.php, 24 มีนาคม 2552
- คณะวนศาสตร์. 2530. รายงานการประเมินสถานภาพอุทยานแห่งชาติ พื้นที่อนุรักษ์สัตว์
ป่าและพื้นที่คุ้มครองอื่น ๆ ในประเทศไทย. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- คมเชษฐา จรุงพันธ์. 2545. พฤติกรรมการไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของนักท่องเที่ยวใน
อุทยานแห่งชาติ : กรณีศึกษาอุทยานแห่งชาติเอราวัณ จังหวัดกาญจนบุรี.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- จำนงค์ อติวัฒนสิทธิ์, เฉลียว ฤกษ์จุฬิมล, ประพีร์ วิริยะสมบูรณ์, เสาวคนธ์ สุดสวาท, สุดา
ภิรมย์แก้ว และสุรพันธ์ เพชรภา. 2540. สังคมวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 8. สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- จำนงค์ อติวัฒนสิทธิ์. 2537. สังคมวิทยาเบื้องต้น. โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย:
กรุงเทพฯ.

- จำเนียร ช่วงโชติ. 2532. **จิตวิทยาการรับรู้และการเรียนรู้**. พิมพ์ครั้งที่ 7. มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพฯ.
- จำรอง เงินดี, บังอร ชินกุลกิจนิวัฒน์, บัวทอง สว่างโสภาคกุล, พวงเพชร วัชรอยู่, วิภา ภัคดี, ศิรินภา จามรमान, สุปาณี สนธิรัตน์, เสาวภา วัชรกิตติ และอารี เพชรผุด. 2529. **จิตวิทยาทั่วไป**. พิมพ์ครั้งที่ 3. ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- ชูดา จิตพิทักษ์. 2525. **พฤติกรรมศาสตร์เบื้องต้น (Introduction to behavioral science)**. พิมพ์ครั้งที่ 2. โครงการตำราวิชาการ มวลวิชาวารมูลนิธิมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ อันดับปีที่ 4, กรุงเทพฯ.
- ดรชนี เอมพันธุ์ และ สุรเชษฐ์ เศรษฐมาส. 2539. **อุทยานแห่งชาติกับการอนุรักษ์**. ภาควิชาอนุรักษ์วิทยา คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- ดรชนี เอมพันธุ์. 2549. **เอกสารอ่านประกอบวิชา 308431 การจัดการอุทยานและพื้นที่นันทนาการ**. คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ. (อัดสำเนา)
- ดวงกมล เวชบรรยงรัตน์. 2531. **เอกสารการสอนชุดวิชาจิตวิทยาทั่วไป**, สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, กรุงเทพฯ.
- เต็มศักดิ์ คทวนิช. 2546. **จิตวิทยาทั่วไป**. สำนักพิมพ์ซีเอ็ดดูเคชั่น กรุงเทพฯ.
- ธีระพร อุวรรณโณ. 2534. **จิตวิทยากับการสร้างเสริมสันติภาพ**. สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.

นภวรรณ สุวานะกาญจน์, วันชัย อรุณประภารัตน์, นันทชัย พงศ์พัฒนานุรักษ์, รติกร น่วมภักดิ์ และธีระพงษ์ ชุมแสงศรี. 2549. รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ โครงการ “ระบบสนับสนุนการวางแผนการจัดการแหล่งนันทนาการทางธรรมชาติอย่างยั่งยืน ระยะที่ 1”. คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.

นภวรรณ สุวานะกาญจน์. 2548. เอกสารประกอบการสอนวิชามนุษยมิติในการจัดการอุทยาน และพื้นที่นันทนาการ. คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ. (อัดสำเนา)

นภวรรณ สุวานะกาญจน์. 2549. เอกสารประกอบการสอนวิชามนุษยมิติในการจัดการอุทยาน และพื้นที่นันทนาการ. คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ. (อัดสำเนา)

นภวรรณ สุวานะกาญจน์. 2550. เอกสารประกอบการสอนวิชามนุษยมิติในการจัดการอุทยาน และพื้นที่นันทนาการ. คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ. (อัดสำเนา)

นภวรรณ สุวานะกาญจน์. 2542. เอกสารประกอบการสอนวิชาการวางแผนและการออกแบบอุทยานแห่งชาติและพื้นที่นันทนาการขั้นสูง. คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.

นิภาพร ไพศาล. 2551. พฤติกรรมตอบสนองของนักท่องเที่ยวที่มีต่อป้ายเตือนในอุทยานแห่งชาติภูกระดึง จังหวัดเลย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

นิภารัตน์ สายประเสริฐ. 2547. การรับรู้สภาพแวดล้อมทางกายภาพและประสบการณ์นันทนาการของนักท่องเที่ยวที่ไปเยือนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ประภาเพ็ญ สุวรรณ. 2526. **ทัศนคติ : การวัด การเปลี่ยนแปลง และพฤติกรรมอนามัย.**
พิมพ์ครั้งที่ 2. พีระพัทธนา, กรุงเทพฯ.

ปราณี ไพบูลย์สมบัติ. 2546. **ชนิด ปริมาณขยะ และพฤติกรรมกาทิ้งขยะของ
นักท่องเที่ยว และผู้ประกอบการในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่.** วิทยานิพนธ์ปริญญา
โท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ปราณี รามสูต. 2542. **จิตวิทยาทั่วไป.** สถาบันราชภัฏธนบุรี, กรุงเทพฯ.

พรชัย ชันดี, ธัชชัย ปิตะนิละบุตร และอัศวิน วัฒนวิบูลย์. 2543. **ทฤษฎีและงานวิจัยทาง
อาชญาวิทยา.** บั๊คเนท, กรุงเทพฯ.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540. **วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์.** พิมพ์ครั้งที่
7. สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสาน
มิตร, กรุงเทพฯ.

มัลลิกา คณานุกรักษ์. 2547. **จิตวิทยาการสื่อสารของมนุษย์.** สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์,
กรุงเทพฯ.

รุ่งอรุณ ปานมงคล. 2540. **การศึกษาการยึดถือครอบครองที่ดินในเขตอุทยานแห่งชาติ
ดอยสุเทพ - ปุย จังหวัดเชียงใหม่.** ส่วนอุทยานแห่งชาติ กรมป่าไม้, กรุงเทพฯ.

ลักขณา ศรีวัฒน์. 2530. **จิตวิทยาเบื้องต้น(จิต 101).** คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. โอเดียนสโตร์, กรุงเทพฯ.

วิเชียร มุริจันท์. 2541. **พฤติกรรมของผู้ขับขีรถยนต์ส่วนบุคคลที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุ
จราจรในกรุงเทพมหานคร.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศูนย์วิจัยป่าไม้. 2536. **แผนแม่บทการจัดการอุทยานแห่งชาติเอราวัณ จังหวัดกาญจนบุรี.**
รายงานฉบับสมบูรณ์ข้อมูลพื้นฐาน กรมป่าไม้, กรุงเทพฯ.

สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย. 2540. **ประมวลความรู้เรื่อง อุทยานแห่งชาติดอย
สุเทพ – ปุย.** กรมป่าไม้, กรุงเทพฯ.

สุธีตา หงษาชาติ. 2539. **ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมในสถาบัน บุคลิกภาพ
และพฤติกรรมกรับข่าวสารกับความรู้ และการตอบสนองต่อภาวะวิกฤตทาง
สังคมและสิ่งแวดล้อม ของนักศึกษาพยาบาล.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโท,
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สัญญา สัญญาวิวัฒน์. 2539. **สังคมวิทยาปัญหาสังคม.** เจ้าพระยาการพิมพ์, กรุงเทพฯ.

สำนักฟื้นฟูและพัฒนาพื้นที่อนุรักษ์. 2552. **แผนที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – ปุยและ
แผนที่การใช้ประโยชน์ที่ดินในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ – ปุย.** กรมอุทยาน
แห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม, กรุงเทพฯ

สำนักอุทยานแห่งชาติ. 2547. **พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 และ
กฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับงานอุทยานแห่งชาติ พิมพ์ครั้งที่ 2.** กรมอุทยานแห่งชาติ
สัตว์ป่า และพันธุ์พืช. กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม, กรุงเทพฯ.

สำนักอุทยานแห่งชาติ. 2549. **อุทยานแห่งชาติ ธรรมชาติ และนันทนาการ.** กรมอุทยาน
แห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช. กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม, กรุงเทพฯ.

สุชา จันทน์เอม. 2519. **จิตวิทยากับการดำรงชีวิตประจำวัน** สำนักพิมพ์แพรวพิทยา, กรุงเทพฯ.

สุรเชษฐ ธรรมมาส. 2535. **เอกสารการสอนการป่าไม้ชุมชน หน่วยที่ 8-15 นันทนาการกับ
การป่าไม้ชุมชน สาขาวิชาการส่งเสริมการเกษตรและสหกรณ์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช กรุงเทพฯ.**

เสรีณ ปุณณะหิตานนท์. 2523. **การกระทำผิดในสังคม สังคมวิทยาอาชญากรรมและพฤติกรรมเบี่ยงเบน.** เดอะบิรสถิเสนเพรสจำกัด, กรุงเทพฯ.

เสรี เวชชบุษกร. 2525. **ครบรอบ 10 ปี อุทยานแห่งชาติตะรุเตา.** กรมป่าไม้, กรุงเทพฯ.

แสงจันทร์ วายทุกข์. 2548. **การรับรู้ของนักท่องเที่ยวต่อความแออัดในแหล่งนันทนาการทางธรรมชาติ.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

โสภา ชูพิกุลชัย. 2521. **จิตวิทยาทั่วไป.** ไทยวัฒนาพานิช, กรุงเทพฯ.

Christense, H.H. and R.N. Clark. 1983. Increasing public involvement to reduce depreciative behavior in recreation setting. *Leisure Science* 5(4): 359 – 379.

Goode, E. 1990. **Deviant Behavior.** Englewood Cliffs, New Jersey

Hammit W.E. and D.N. Cole. 1998. **Wildland Recreation: Ecology and Management.** 2nd ed. John Wiley & Sons, Inc., United States of America. Island Press, Washington, DC.

IUCN. 1990. **United Nation List of National Park and Protected Areas.** International Union for Conservation of Nature and Natural Resources, Gland, Switzerland.

Manfredo, M.J. 1992. **Influencing Human Behavior : Theory and Applications in Recreation, Tourism and Natural Resources Management.** Sagamore Publishing Co.,Inc, Illinois, USA.

McBurney, D.H. and V.B. Collings. 1984. **Introduction to Sensation Perception**.
2nd ed. Englewood Cliffs, New Jersey

Schaefer, R.T. 2003. **Sociology**. McGraw-Hill, New York

Shiffman, L.G. and L.K. Leslie. 1978. **Consumer Behavior**. Englewood Cliffs,
New Jersey

Tanakanjana N. 1996. **Analysis of Nonconforming Behaviors of Local People in The
National Park System of Thailand**. Colorado State University Fort Collins,
Colorado.

The World Conservation Union [IUCN]. 1994. **Guidelines for Protected Area
Management Categories**. IUCN, Gland, Switzerland and Cambridge, United of
Kingdom.

Washburne, R.F. and D.N. Cole. 1983. Problems and Practices in Wilderness
Management : A Survey of Manager. **USDA Forest Service Research Paper
INT**, United States of America.

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามผู้มาเยือน

--	--	--

หมายเลขแบบสอบถาม

การศึกษาวิจัยเรื่อง

การรับรู้และการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการ

ผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการเก็บข้อมูลการวิจัยในหัวข้อ “การรับรู้และการตอบสนองต่อกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ด้านนันทนาการของผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย” ซึ่งเป็นการวิจัยประกอบวิทยานิพนธ์ของนิสิตปริญญาโท สาขาอุทยาน นันทนาการและการท่องเที่ยว ภาควิชาอนุรักษ์วิทยา คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผู้วิจัยขอความกรุณาท่านตอบคำถามทุกข้อในแบบสอบถามนี้ คำตอบของท่านไม่มีถูกหรือผิด และผู้วิจัยขอรับรองว่า ข้อมูลต่าง ๆ ที่ท่านตอบในแบบสอบถามจะไม่มีผลกระทบหรือก่อให้เกิดความเสียหายต่อตัวท่านหรือบุคคลใด ๆ

แบบสอบถามฉบับนี้มี 5 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1: ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะทั่วไปในการเดินทางมาเยือน และการประกอบกิจกรรมนันทนาการของผู้มาเยือน
- ตอนที่ 2: ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ของผู้มาเยือนต่อกฎระเบียบ มาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย และผลกระทบสิ่งแวดล้อม
- ตอนที่ 3: ข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้ของผู้มาเยือนต่อกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย
- ตอนที่ 4: ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย
- ตอนที่ 5: ภูมิหลังของผู้มาเยือน

โปรดทำเครื่องหมาย ลงใน หรือเติมลงในช่องว่างที่เว้นไว้ (.....) ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี พร้อมทั้งขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัย : นางสาวหทัยรัตน์ จันทิมา
 นิสิตสาขาวิชาอุทยาน นันทนาการ และการท่องเที่ยว
 คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ตอนที่ 1: ลักษณะทั่วไปเกี่ยวกับการเดินทางมาเยือน และการประกอบกิจกรรมนันทนาการของผู้มาเยือน

- ท่านเคยเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยมาก่อนหรือไม่
 - เคย จำนวน.....ครั้ง (ไม่รวมครั้งนี้)
 - ไม่เคย ครั้งนี้เป็นครั้งแรก
- ลักษณะกลุ่มที่ท่านเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยในครั้งนี้ คือ (โปรดเลือกเพียงคำตอบเดียว)
 - กลุ่มเพื่อน กลุ่มครอบครัว
 - กลุ่มผสมระหว่างเพื่อนและสมาชิกครอบครัว เดินทางมากับบริษัทนำเที่ยว
 - เดินทางมาเองคนเดียว อื่น ๆ (โปรดระบุ).....
- จำนวนสมาชิกกลุ่มในการเดินทางครั้งนี้ (รวมตัวท่านด้วย) จำนวน.....คน
- ในการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยครั้งนี้ ท่านได้พักผ่อนในอุทยานแห่งชาติหรือไม่
 - ไม่พักค้าง พักค้าง จำนวน.....คืน
- กิจกรรมที่ท่านประกอบในการมาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยในครั้งนี้ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
 - ปิกนิก ตั้งแคมป์พักแรม เที่ยวชม/เล่นน้ำตก
 - เดินป่าศึกษาธรรมชาติ ดูนก ชมวิว/ชมทิวทัศน์ที่สวยงาม
 - ถ่ายภาพ ส่องสัตว์ พักผ่อนในบรรยากาศที่สงบ
 - อื่น ๆ ระบุ
- เหตุผลต่อไปนี้ มีความสำคัญต่อท่านในระดับใด สำหรับการเดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยในครั้งนี้ โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ในช่องตัวเลือกที่ตรงกับระดับความสำคัญสำหรับท่านมากที่สุด

เหตุผล	ระดับความสำคัญ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. การได้ใกล้ชิด สัมผัส และอยู่ท่ามกลางธรรมชาติ					
2. การได้ทำกิจกรรม/ใช้เวลาร่วมกับคนใกล้ชิด					
3. การได้พบปะ ผูกมิตรกับผู้อื่น/ผู้คนแปลกหน้า					
4. การผจญภัย เสี่ยงภัย และความท้าทาย					
5. การพัฒนาทักษะในการประกอบกิจกรรม และฝึกฝนการใช้อุปกรณ์ต่างๆ					
6. การได้ใช้พลังกำลังและสมรรถภาพร่างกาย					

เหตุผล	ระดับความสำคัญ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
7. การเรียนรู้และศึกษาธรรมชาติ พรรณไม้ และสัตว์ป่า					
8. การมีโอกาสไปเยือนสถานที่ที่ใฝ่ฝันประทับใจ					
9. การศึกษาและเรียนรู้ประวัติศาสตร์					
10. การศึกษาและเรียนรู้วิถีชีวิตและวัฒนธรรมท้องถิ่น					
11. การหลีกเลี่ยงจากสภาพแวดล้อมที่จำเจในชีวิตประจำวันชั่วคราว					
12. การผ่อนคลายจากความเครียด ความวิตกกังวล					
13. การพักผ่อนในบรรยากาศที่สงบเงียบ/สันโดษ					
14. การได้นึกเบิก/สำรวจสถานที่ใหม่ๆ					
15. การใช้เวลาเป็นส่วนตัว					
16. การเป็นอิสระ/ปราศจากการควบคุม					
17. การแสดงออกถึงความชอบส่วนบุคคล และ/หรือสะท้อนค่านิยมของตนเอง					
18. การได้รับอากาศบริสุทธิ์					
19. ความสำเร็จและความภาคภูมิใจจากการได้กระทำการที่ต้องการ					
20. การมีโอกาสแบ่งปันและช่วยเหลือผู้อื่น					
21. การได้ฟื้นฟูสุขภาพกายและ/หรือสุขภาพจิตจากความกดดันต่างๆ					
22. การได้แสดงออกถึงความคิดสร้างสรรค์					
23. การได้พบเห็น/สัมผัสความโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์ของธรรมชาติ					
24. การได้หลีกเลี่ยงจากภาระหน้าที่ในชีวิตประจำวัน					
25. การได้พบเห็นสิ่งแปลกใหม่					
26. ความสนุกสนาน/เพลิดเพลิน					
27. การได้ทำกิจกรรมที่หลากหลาย					
28. การได้เป็นผู้นำ หรือสอนผู้อื่นในการประกอบกิจกรรม					
29. การพึ่งพาตนเอง/ทดสอบความสามารถของตนเอง					
30. อื่นๆ โปรดระบุ					

ตอนที่ 2: ความรู้ของผู้มาเยือนต่อกฎระเบียบ มาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ และผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

7. ข้อความเกี่ยวกับกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติต่อไปนี้ ถูก หรือ ผิด ตามความคิดของท่าน

ข้อความ	ถูก	ผิด
1. กิ่งไม้ที่ตกหล่น สามารถนำมาทำเป็นฟืนเพื่อใช้ในการประกอบอาหารได้		
2. การขีดเขียน ทำสัญลักษณ์ต่างๆ ตามโขดหิน และต้นไม้ เพื่อหมายเส้นทางเดินป่าไม่ขัดต่อกฎระเบียบอุทยานแห่งชาติ		
3. การนำขยะ หรือเศษอาหารที่เหลือ ฝังกลบลงดิน ไม่ขัดต่อกฎระเบียบ อุทยานแห่งชาติ		
4. การปล่อยสิ่งปฏิกูลอาทิ ปัสสาวะ อุจจาระ ลงในแหล่งน้ำในอุทยานแห่งชาติมีโทษปรับ 500 บาท		
5. ผู้มาเยือนสามารถปิดประกาศ โฆษณา บนป้ายประกาศของอุทยานแห่งชาติได้		
6. ผู้มาเยือนสามารถนำยานพาหนะเข้าออกทุกพื้นที่ๆ อุทยานแห่งชาติเปิดให้ประกอบกิจกรรมนันทนาการ		
7. การเก็บหาของป่าอาทิ เห็ด ผักหวาน หน่อไม้ ดอกไม้ ลูกไม้ ต่างๆ เพื่อมาประกอบอาหาร หรือ ของที่ระลึก เพียงเล็กน้อยนั้นสามารถกระทำได้		
8. เมื่อพบว่าข้อมูลในแผ่นป้าย ในอุทยานแห่งชาติเป็นข้อมูลเก่า ยังไม่ได้รับการปรับปรุง ผู้มาเยือนสามารถทำการ ปรับปรุงแก้ไขได้		
9. ใบไม้ กรวด ก้อนหิน หินงอก หินย้อย ตามธรรมชาติ แม้จะร่วงหล่นตามพื้น ก็ไม่สามารถเก็บเพื่อนำมาเป็นของที่ระลึกได้		
10. อุทยานแห่งชาติอนุโลมให้จับสัตว์น้ำในแหล่งน้ำธรรมชาติ ในพื้นที่ได้		
11. ก่อนเวลา 22.00 น. ผู้มาเยือนสามารถเล่นดนตรี และร้องเพลง เพื่อสร้างความบันเทิงขณะพักผ่อนในอุทยานแห่งชาติได้		
12. การนำสัตว์เลี้ยงเข้าไปในอุทยานแห่งชาติ เป็นการกระทำที่ขัดต่อกฎระเบียบของพื้นที่		
13. การให้อาหารสัตว์ป่า ในปริมาณ ไม่มาก ไม่ขัดต่อกฎระเบียบอุทยานแห่งชาติ		
14. อุทยานแห่งชาติไม่อนุญาตให้ผู้มาเยือนก่อกองไฟ ทั้งเพื่อให้ความอบอุ่นแก่ร่างกายหรือประกอบอาหาร		
15. อุทยานแห่งชาติไม่อนุญาตให้นำเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เข้ามาในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ		

8. ข้อความเกี่ยวกับผลกระทบสิ่งแวดล้อมต่อไปนี้ ถูก หรือ ผิด ตามความคิดของท่าน

ข้อความ	ถูก	ผิด
1. ผลกระทบสิ่งแวดล้อม คือ การเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมทั้งขนาดและทิศทางอันเนื่องมาจากการกระทำของมนุษย์		
2. ผลกระทบทางนันทนาการคือ การเปลี่ยนแปลงของสังคมพืชและสัตว์ป่าจากการประกอบกิจกรรมนันทนาการของผู้มาเยือนพื้นที่		
3. การขยายพื้นที่ประกอบกิจกรรมนันทนาการ ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสัตว์ป่าเนื่องจากสัตว์ป่าไม่มีถิ่นอาศัยที่ถาวร		
4. พฤติกรรมของผู้มาเยือน ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมในพื้นที่		
5. สัตว์ป่าต่างชนิดกันอาจมีความทนทานต่อการรบกวนของมนุษย์ไม่แตกต่างกัน		
6. การกำหนดขีดความสามารถในการรองรับจำนวนนักท่องเที่ยวของแหล่งนันทนาการ ไม่สามารถป้องกันผลกระทบสิ่งแวดล้อมได้		
7. การให้อาหารแก่สัตว์ป่า ส่งผลต่อการดำรงชีวิตของสัตว์ป่าตามธรรมชาติ		
8. สังคมพืชคลุมดินทุกชนิดสามารถฟื้นตัวจากการเหยียบย่ำของผู้มาเยือนได้ในเวลาไม่นาน		
9. กิจกรรมนันทนาการทุกรูปแบบ ส่งผลกระทบต่อแหล่งนันทนาการ		
10. อัตราการซาบซึมน้ำของดินเป็นตัวชี้วัดหนึ่งของผลกระทบจากกิจกรรมนันทนาการบริเวณเส้นทางศึกษาธรรมชาติ		
11. น้ำตกที่มีตะกอนมาก ส่งผลต่อการเจริญเติบโตของพืชและสัตว์น้ำ		
12. การขยายพื้นที่กางเต็นท์ ส่งผลกระทบต่อแหล่งน้ำธรรมชาติ		
13. การทิ้งขยะหรือเศษอาหารที่ย่อยสลายได้ทุกชนิดลงบนพื้นดิน ช่วยเพิ่มปริมาณธาตุอาหารให้กับดิน		
14. การกำหนดเขตพื้นที่ประกอบกิจกรรมนันทนาการ ช่วยป้องกันผลกระทบสิ่งแวดล้อมในอุทยานแห่งชาติ		
15. ผลกระทบสิ่งแวดล้อมในแหล่งนันทนาการผันแปรตามช่วงเวลา		

ตอนที่ 3: การรับรู้ของผู้มาเยือนต่อกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติคอยสุเทพ-ปุย

9. โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความรู้สึกของท่านที่มีต่อกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติคอยสุเทพ-ปุย

ข้อความ	จริงอย่างยิ่ง	จริง	ไม่แน่ใจ	ไม่จริง	ไม่จริงอย่างยิ่ง
1. กฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติช่วยสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติให้กับผู้มาเยือน					
2. กฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติคอยสุเทพ-ปุย มีความสำคัญกับพฤติกรรมของผู้มาเยือนเพื่อประกอบกิจกรรมนันทนาการมากกว่าผู้ใช้ประโยชน์กลุ่มอื่น					
3. กฎระเบียบที่ใช้ควบคุมผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติคอยสุเทพ-ปุย มีความชัดเจน					
4. บทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนกฎระเบียบ ในอุทยานแห่งชาติมีความรุนแรง					
5. อุทยานแห่งชาติคอยสุเทพ-ปุยมีการประชาสัมพันธ์เผยแพร่กฎระเบียบ และข้อควรปฏิบัติในการมาเยือนอุทยานแห่งชาติผ่านสื่อประเภทต่างๆ ให้ผู้มาเยือน ได้ทราบอย่างทั่วถึง					
6. กฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติมีเนื้อหาครอบคลุมการประกอบกิจกรรมนันทนาการในพื้นที่อุทยานแห่งชาติคอยสุเทพ-ปุยทุกประเภท					
7. นอกจากเป็นแนวทางปฏิบัติสำหรับผู้มาเยือนในการประกอบกิจกรรมนันทนาการแล้ว กฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ ยังครอบคลุมถึงการปกป้องทรัพยากรธรรมชาติจากปัจจัยคุกคามอื่นๆ					
8. อุทยานแห่งชาติคอยสุเทพ-ปุย มีการตักเตือน/จับ/ปรับ ผู้มาเยือนที่กระทำผิดกฎระเบียบ และฝ่าฝืนมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ อยู่เสมอ					
9. กฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติสร้างขึ้นมาเพื่อเฝ้าระวังพฤติกรรมของผู้มาเยือน โดยเฉพาะ					
10. ผู้มาเยือนมีพฤติกรรมที่เหมาะสมขึ้นเมื่อมีเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติคอยควบคุมและบังคับใช้กฎระเบียบ					

ตอนที่ 4: ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ใน

อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย

10. ในการมาเยือนอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยในครั้งนี้ท่านปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ต่อไปนี้หรือไม่ โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริง

ข้อความ	การปฏิบัติกิจกรรม	
	ทำ	ไม่ได้ทำ
1. ส่งเสียงดังขณะเดินศึกษาธรรมชาติ		
2. เก็บใบไม้มาทำเป็นของที่ระลึก		
3. สลักชื่อตามต้นไม้ในแหล่งท่องเที่ยวเพื่อเป็นที่ระลึก		
4. นำสัตว์เลี้ยงเข้ามาในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ		
5. จับถ่ายของเสียลงสู่แหล่งน้ำ ขณะประกอบกิจกรรมนันทนาการ		
6. เดินออกนอกเส้นทางศึกษาธรรมชาติที่กำหนดไว้ เพื่อสัมผัสธรรมชาติอย่างใกล้ชิดและพบเห็นสิ่งแปลกใหม่		
7. นำเสื้อผ้า สิ่งของเครื่องใช้ แวนบนบกกิ่งไม้		
8. แสดงความตื่นเต้น ส่งเสียงดีใจเมื่อ ได้พบเห็นสัตว์ป่า		
9. หยูครถ เมื่อพบเห็นสัตว์ป่ากำลังข้ามถนน		
10. แวะศูนย์บริการนักท่องเที่ยวเพื่อสอบถามข้อมูลและ/หรือศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับพื้นที่		
11. ทิ้งเศษอาหารลงบนพื้นดิน		
12. นำเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เข้ามาในพื้นที่อุทยานแห่งชาติเพื่อสังสรรค์กับผู้ร่วมกลุ่มเดินทาง		
13. ให้อาหารแก่สัตว์ป่า เพื่อช่วยการดำรงชีพของสัตว์		
14. ร้องเพลง/เล่นดนตรี เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ		
15. ซื่อของป่าอาทิเห็ด ผักหวาน กล้วยไม้ เนื้อสัตว์ต่างๆ ที่ชาวบ้านนำมาขาย		
16. กางเต็นท์พักแรมในบริเวณที่อุทยานแห่งชาติจัดไว้ให้		
17. ให้คำแนะนำในการปฏิบัติที่ถูกต้อง แก่ผู้มาเยือนกลุ่มอื่น		
18. แจ้งเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติเมื่อพบผู้กระทำการขัดต่อกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์		
19. นำยานพาหนะเข้าไปในพื้นที่ป่าปิด		
20. ใช้แฟลชถ่ายรูปสัตว์ป่าในระยะใกล้ชิด		

11. ขณะประกอบกิจกรรมนันทนาการในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยท่านพบเห็นผู้มาเยือนกลุ่มอื่นมีพฤติกรรมที่ขัดต่อกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ที่ทางอุทยานแห่งชาติกำหนดไว้หรือไม่ในระดับใด

ไม่พบเห็น

พบเห็น (โปรดระบุระดับ โดย X ตรงกับตัวเลขที่สอดคล้องกับความรู้สึกของท่าน)

มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
5	4	3	2	1

12. ขณะประกอบกิจกรรมนันทนาการในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยท่านพบเห็นป้ายสื่อความหมายเกี่ยวกับกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ตามแหล่งประกอบกิจกรรมนันทนาการหรือไม่ในระดับใด

ไม่พบเห็น

พบเห็น (โปรดระบุระดับ โดย X ตรงกับตัวเลขที่สอดคล้องกับความรู้สึกของท่าน)

มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
5	4	3	2	1

13. ป้ายสื่อความหมายเกี่ยวกับกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมในการประกอบกิจกรรมนันทนาการของท่านในระดับใด

มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ไม่มีอิทธิพล
5	4	3	2	1	0

14. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อข้อความต่อไปนี้

ข้อความ	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1. การบังคับใช้กฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ ยังไม่เข้มงวด จึงทำให้ผู้มาเยือนละเลยในการปฏิบัติ					
2. ผู้มาเยือนอุทยานแห่งชาติส่วนใหญ่จะมีการพฤติกรรมเลียนแบบผู้มาเยือนกลุ่มอื่นๆ โดยไม่คำนึงว่าการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมนั้นจะขัดต่อกฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์					

ข้อความ	เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
3. การปฏิบัติตามกฎระเบียบและมาตรการจัดการผู้ใช้ ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ ขึ้นอยู่กับความพึงพอใจ ของ ผู้มาเยือนแต่ละคน					
4. ความเชื่อส่วนบุคคลของผู้มาเยือนมีอิทธิพลต่อ พฤติกรรมในการปฏิบัติตามกฎระเบียบและมาตรการ จัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ					

ตอนที่ 5: ภูมิหลังของผู้มาเยือน

15. เพศ

ชาย

หญิง

16. อายุ.....ปี

17. ระดับการศึกษาสูงสุด

ประถมศึกษา

มัธยมศึกษาตอนต้น

มัธยมศึกษาตอนปลาย

อาชีวศึกษาหรือเทียบเท่า

อนุปริญญาหรือเทียบเท่า

ปริญญาตรี

สูงกว่าปริญญาตรี

18. อาชีพ

รับราชการ

พนักงานรัฐวิสาหกิจ

พนักงานบริษัทเอกชน

พ่อค้า/นักธุรกิจ

กิจการส่วนตัว

เกษตรกร

นักเรียน/นักศึกษา

อื่น ๆ โปรดระบุ.....

19. ที่อยู่ปัจจุบัน จังหวัด.....

แบบบันทึกพฤติกรรมของผู้มาเยือน

ข้อความ	เวลา 09.00–12.00 น.			เวลา 13.00-16.00 น.		
	มาก	ปานกลาง	น้อย	มาก	ปานกลาง	น้อย
1. ส่งเสียงดังขณะประกอบกิจกรรมนันทนาการ						
2. เก็บใบไม้มาทำเป็นของที่ระลึก						
3. สลักชื่อตามต้นไม้ในแหล่งท่องเที่ยวเพื่อเป็นที่ระลึก						
4. นำสัตว์เลี้ยงเข้ามาในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ						
5. เดินออกนอกเส้นทางศึกษาธรรมชาติที่กำหนดไว้เพื่อสัมผัสธรรมชาติอย่างใกล้ชิดและพบเห็นสิ่งแปลกใหม่						
6. นำเสื้อผ้า สิ่งของเครื่องใช้ แวนบนกิ่งไม้						
7. แสดงความตื่นเต้น ส่งเสียงดีใจเมื่อได้พบเห็นสัตว์ป่า						
8. แวะศูนย์บริการนักท่องเที่ยวเพื่อสอบถามข้อมูลและ/หรือศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับพื้นที่						
9. ทิ้งเศษอาหารลงบนพื้นดิน						
10. นำเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เข้ามาในพื้นที่อุทยานแห่งชาติเพื่อสังสรรค์กับผู้ร่วมกลุ่มเดินทาง						
11. ให้อาหารแก่สัตว์ป่า						
12. ร้องเพลง/เล่นดนตรี เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ						
13. ซื้อของป่าอาทิเห็ด ผักหวาน กล้วยไม้ เนื้อสัตว์ต่างๆ ที่ชาวบ้านนำมาขาย						
14. กางเต็นท์พักแรมนอกบริเวณที่อุทยานแห่งชาติจัดไว้ให้						
15. นำยานพาหนะเข้าไปในพื้นที่ป่าปิด						
16. ใช้แฟลชถ่ายรูปสัตว์ป่าในระยะใกล้ชิด						

หมายเหตุ:

ภาคผนวก ค

สถิติจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติสูงสุด 5 อันดับ ย้อนหลัง 10 ปี ตั้งแต่
ปีงบประมาณ 2542-2551

ตารางผนวกที่ ค1 สถิติจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยือนอุทยานแห่งชาติสูงสุด 5 อันดับ
ย้อนหลัง 10 ปี ตั้งแต่ปีงบประมาณ 2542-2551

ปี พ.ศ.	อุทยานแห่งชาติ				
	ดอยสุเทพ - ปุย	เขาใหญ่	ดอยอินทนนท์	เขารัวถัน	ห้วยน้ำดัง
2542	2,220,479	489,969	694,930	328,839	126,377
2543	3,407,420	479,809	662,586	347,921	97,900
2544	3,609,632	525,306	524,028	409,586	102,165
2545	4,172,202	695,740	667,473	439,588	75,911
2546	4,132,220	759,687	383,806	511,373	81,520
2547	2,469,467	771,922	479,890	463,467	59,926
2548	1,956,274	870,088	492,950	389,818	173,152
2549	1,920,923	1,251,259	433,843	399,265	135,484
2550	1,562,962	871,268	504,404	327,120	158,056
2551	919,461	671,569	364,216	317,130	185,473
รวม	26,371,040	7,386,617	5,208,126	3,934,107	1,195,964

ตารางผนวกที่ 1 การทดสอบความยากของความรู้ของผู้มาเยือนต่อกฎระเบียบ มาตรการ
จัดการผู้ใช้ประโยชน์ใน อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย

ข้อความ	ค่า คะแนน
1. กิ่งไม้ที่ตกลง สามารถนำมาทำเป็นฟืนเพื่อใช้ในการประกอบอาหารได้	0.19
2. การขีดเขียน ทำสัญลักษณ์ต่างๆ ตามโขดหิน และต้นไม้ เพื่อหมายเส้นทางเดินป่าไม่ขัดต่อ กฎระเบียบอุทยานแห่งชาติ	0.74
3. การนำขยะ หรือเศษอาหารที่เหลือ ฝังกลบลงดิน ไม่ขัดต่อกฎระเบียบ อุทยานแห่งชาติ	0.46
4. การปล่อยสิ่งปฏิกูล อาทิ ปัสสาวะ อุจจาระ ลงในแหล่งน้ำในอุทยานแห่งชาติมีโทษปรับ 500 บาท	0.82
5. ผู้มาเยือนสามารถปิดประกาศ โฆษณา บนป้ายประกาศของอุทยานแห่งชาติได้	0.87
6. ผู้มาเยือนสามารถนำยานพาหนะเข้าออกทุกพื้นที่ๆ อุทยานแห่งชาติเปิดให้ประกอบกิจกรรม นันทนาการ	0.43
7. การเก็บหาของป่า อาทิ เห็ด ผักหวาน หน่อไม้ ดอกไม้ ลูกไม้ ต่างๆ เพื่อมาประกอบอาหาร หรือ ของที่ระลึก เพียงเล็กน้อยนั้นสามารถกระทำได้	0.69
8. เมื่อพบว่าข้อมูลในแผ่นป้าย ในอุทยานแห่งชาติเป็นข้อมูลเก่า ยังไม่ได้รับการปรับปรุง ผู้มา เยือนสามารถทำการ ปรับปรุงแก้ไขได้	0.70
9. ใบไม้ กรวด ก้อนหิน หินงอก หินย้อย ตามธรรมชาติ แม้จะร่วงหล่นตามพื้น ก็ไม่สามารถ เก็บเพื่อนำมาเป็นของที่ระลึกได้	0.79
10. อุทยานแห่งชาติอนุญาตให้จับสัตว์น้ำในแหล่งน้ำธรรมชาติ ในพื้นที่ได้	0.79
11. ก่อนเวลา 22.00 น. ผู้มาเยือนสามารถเล่นดนตรี และร้องเพลง เพื่อสร้างความบันเทิงขณะ พักผ่อนในอุทยานแห่งชาติได้	0.45
12. การนำสัตว์เลี้ยงเข้าไปในอุทยานแห่งชาติ เป็นการกระทำที่ขัดต่อกฎระเบียบของพื้นที่	0.61
13. การให้อาหารสัตว์ป่า ในปริมาณไม่มาก ไม่ขัดต่อกฎระเบียบอุทยานแห่งชาติ	0.71
14. อุทยานแห่งชาติไม่อนุญาตให้ผู้มาเยือนก่อกองไฟ ทั้งเพื่อให้ความอบอุ่นแก่ร่างกาย หรือ ประกอบอาหาร	0.46
15. อุทยานแห่งชาติไม่อนุญาตให้นำเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เข้ามาในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ	0.74

ตารางผนวกที่ 2 การทดสอบความยากของความรู้ของผู้มาเยือนต่อผลกระทบสิ่งแวดล้อม

ข้อความ	ค่าคะแนน
1. ผลกระทบสิ่งแวดล้อม คือ การเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมทั้งขนาดและทิศทางอันเนื่องมาจากการกระทำของมนุษย์	0.11
2. ผลกระทบทางนันทนาการคือ การเปลี่ยนแปลงของสังคมพืชและสัตว์ป่าจากการประกอบกิจกรรมนันทนาการของผู้มาเยือนพื้นที่	0.69
3. การขยายพื้นที่ประกอบกิจกรรมนันทนาการ ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสัตว์ป่า เนื่องจากสัตว์ป่าไม่มีถิ่นอาศัยที่ถาวร	0.46
4. พฤติกรรมของผู้มาเยือน ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมในพื้นที่	0.66
5. สัตว์ป่าต่างชนิดกันอาจมีความทนทานต่อการรบกวนของมนุษย์ไม่แตกต่างกัน	0.48
6. การกำหนดขีดความสามารถในการรองรับจำนวนนักท่องเที่ยวของแหล่งนันทนาการ ไม่สามารถป้องกันผลกระทบสิ่งแวดล้อมได้	0.48
7. การให้อาหารแก่สัตว์ป่า ส่งผลต่อการดำรงชีวิตของสัตว์ป่าตามธรรมชาติ	0.80
8. สังคมพืชคลุมดินทุกชนิดสามารถฟื้นตัวจากการเหยียบย่ำของผู้มาเยือนได้ในเวลาไม่นาน	0.69
9. กิจกรรมนันทนาการทุกรูปแบบ ส่งผลกระทบต่อแหล่งนันทนาการ	0.77
10. อัตราการซบเซาซึมน้ำของดินเป็นตัวชี้วัดหนึ่งของผลกระทบจากกิจกรรมนันทนาการบริเวณเส้นทางศึกษาธรรมชาติ	0.74
11. น้ำตกที่มีตะกอนมาก ส่งผลต่อการเจริญเติบโตของพืชและสัตว์น้ำ	0.77
12. การขยายพื้นที่กางเต็นท์ ส่งผลกระทบต่อแหล่งน้ำธรรมชาติ	0.79
13. การทิ้งขยะหรือเศษอาหารที่ย่อยสลายได้ทุกชนิดลงบนพื้นดิน ช่วยเพิ่มปริมาณธาตุอาหารให้กับดิน	0.46
14. การกำหนดเขตพื้นที่ประกอบกิจกรรมนันทนาการ ช่วยป้องกันผลกระทบสิ่งแวดล้อมในอุทยานแห่งชาติ	0.85
15. ผลกระทบสิ่งแวดล้อมในแหล่งนันทนาการผันแปรตามช่วงเวลา	0.45

หมายเหตุ P เท่ากับ 0.50 แสดงว่า คำถามข้อนั้นมีความยากปานกลาง
 P ต่ำกว่า 0.50 แสดงว่า คำถามข้อนั้นค่อนข้างยาก
 P สูงกว่า 0.50 แสดงว่า คำถามข้อนั้นค่อนข้างง่าย
 P ต่ำกว่า 0.20 แสดงว่า คำถามข้อนั้นยากเกินไป
 P สูงกว่า 0.80 แสดงว่า คำถามข้อนั้นง่ายเกินไป

ตารางผนวกที่ 3 การทดสอบความน่าเชื่อถือของการรับรู้ของผู้มาเยือนต่อกฎระเบียบ และ
มาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย

ข้อความ	Item-Total Correlation	Alpha if Item Delete
1. กฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ ช่วยสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติให้กับผู้มาเยือน	0.366	0.647
2. กฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ให้ความสำคัญกับพฤติกรรมของผู้มาเยือนเพื่อประกอบกิจกรรมนันทนาการมากกว่าผู้ใช้ประโยชน์กลุ่มอื่น	0.472	0.626
3. กฎระเบียบที่ใช้ควบคุมผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย มีความชัดเจน	0.309	0.658
4. บทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนกฎระเบียบ ในอุทยานแห่งชาติมีความรุนแรง	0.315	0.740
5. อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยมีการประชาสัมพันธ์เผยแพร่กฎระเบียบ และข้อควรปฏิบัติในการมาเยือนอุทยานแห่งชาติผ่านสื่อประเภทต่างๆ ให้ผู้มาเยือนได้ทราบอย่างทั่วถึง	0.545	0.604
6. กฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ มีเนื้อหาครอบคลุมการประกอบกิจกรรมนันทนาการในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุยทุกประเภท	0.535	0.616
7. นอกจากเป็นแนวทางปฏิบัติสำหรับผู้มาเยือนในการประกอบกิจกรรมนันทนาการแล้ว กฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ ยังครอบคลุมถึงการปกป้องทรัพยากรธรรมชาติจากปัจจัยคุกคามอื่นๆ	0.391	0.643
8. อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย มีการตกแต่ง/จับ/ปรับ ผู้มาเยือนที่กระทำผิดกฎระเบียบ และฝ่าฝืนมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ อยู่เสมอ	0.483	0.628
9. กฎระเบียบ และมาตรการจัดการผู้ใช้ประโยชน์ในอุทยานแห่งชาติ สร้างขึ้นมาเพื่อใช้ควบคุมพฤติกรรมของผู้มาเยือนโดยเฉพาะ	0.318	0.656
10. ผู้มาเยือนมีพฤติกรรมที่เหมาะสมเมื่อมีเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติคอยควบคุมและบังคับใช้กฎระเบียบ	0.206	0.676

ภาพผนวกที่ ๑1 ลานกางเต็นท์ยอดดอยบุญ

ภาพผนวกที่ ๑2 น้ำตกแม่สา

ภาพผนวกที่ ๑3 วัดพระธาตุคอกยสุเทพ

ภาพผนวกที่ ๑4 ป้ายแสดงข้อควรปฏิบัติในการท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติบริเวณน้ำตกมณฑาธาร

ภาพผนวกที่ ๑5 ร้านค้าบริเวณทางเข้าน้ำตกห้วยแก้ว

ภาพผนวกที่ ๑6 ผู้มาเยือนขณะตอบแบบสอบถามบริเวณจุดชมวิว

ภาพผนวกที่ ๑๗ ผู้มาเยือนขณะตอบแบบสอบถามบริเวณลานกางเต็นท์ยอดดอยปุย

ภาพผนวกที่ ๑๘ ผู้มาเยือนนำเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เข้ามาในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ ดอยสุเทพ - ปุย

ภาพผนวกที่ ๑๑ ผู้มาเยือนนำสัตว์เลี้ยงเข้ามาในพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย

ภาพผนวกที่ ๑๑๐ ผู้มาเยือนขณะประกอบกิจกรรมนันทนาการบริเวณน้ำตกวังบัวบาน

ภาพผนวกที่ ๑1 ผู้มาเยือนขณะประกอบกิจกรรมบริเวณน้ำตกวังบัวบาน

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ	นางสาวหทัยรัตน์ จันโทวาท
เกิดวันที่	11 เมษายน 2526
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น
ประวัติการศึกษา	ศศ.บ.(วิทยาการจัดการ สาขาการจัดการท่องเที่ยว) มหาวิทยาลัยศิลปากร
ทุนการศึกษา	กองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ภายใต้ชุดโครงการ "เชื่อมโยงเครือข่ายภาคีประเด็นการท่องเที่ยวระดับปริญญาโท"